

UNIVERSAL
LIBRARY

OU_208118

UNIVERSAL
LIBRARY

OUP—552—7-7-66—10,000

OSMANIA UNIVERSITY LIBRARY

Call No. TM 894.8112 Accession No. TM 661
Author G. S. S.
 Sampanda Mudaliar
Title Simmhala Nathar. 1929

This book should be returned on or before the date
last marked below.

சிம் ஹளநாதன்

ஷேக்ஸ்பியர் மஹாகவி ஆங்கில பாஷையில்
எழுதிய 'சிர்பிலேன்' என்னும் நாடகத்தின்
தமிழ் அமைப்பு
யவ் பக்தூர்

ப. சம்பந்த முத்தலியார், பி. ஏ., பி. எல்.

அவர்களால் இயற்றப்பட்டது.

இந்நூலாசிரியரால் இயற்றப்பட்ட மற்றத் தமிழ் நூல்கள்:—

“லீலாவதி-சுலோசனை, களவா தலைவன், மனோஹரன், இரண்டு
நண்பர்கள், சாரங்கதாஸ், நற்குல தெய்வம், சதருஜித், யயாதி,
மார்க்கண்டேயர், விஜயரங்கம், காதலா கணகள், பேயலல பெண்
மணியே, தாசிப் பெண், மெய்க்காதல, பொன் விலங்குகள், மகபதி,
விரும்பிய விதமே, சிமந்தசொண்டா காலவரிஷி, வாணீபுர
வணிகன், ரஜபுதமவீரன், ஹரிசசுநிபன், ரதனுவளி, புஷ்ப
வலி, தீதமஞ்சரி, பிரஹ்மசுண்டகர், ஹோவசியின் சாபம்,
அமலாதிதயன், சபாபதி முதல் பாகம், பொதுகல பண்
டிகை அல்லது சபாபதி இரண்டாம் பாகம், ஓர் ஓத
திகை அல்லது சபாபதி முன்றாம் பாகம், வள்ளி
மணம், முற்பகற் பாகம் பிற்பகல் விளையும்,
புத்த அஷ்டாங்க வேதாள் உலகம், மனைவியால்
மீண்டவன், சநிர்ஹர், சபததிராராஜூரு,
கொண்டையாள் எண்ணூர், சுகதேவன்
குழுசரி, துடைச்சுவர் இருபுறமும்,
என்ன கோநகரினும், சாஜன
ஜெனரல் விசுத்த மருகது.
விசுவன் பனைவி, சகுந
தலை, விகிரமோவசி,
கோகத்தனை குறிப்பு,
இரண்டு ஆதமர்களை,
முதலியன்”

இரண்டாம் பதிப்பு.

சென்னை

பிரிடானியா பப்ளிசிஷ் கம்பெனியாரால்

அச்சிடப்பட்டது

1929.

காசிரைச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.]

[விலை ரூ 2-4-0—

சிம் ஹ ள நா த ன்

நாடக பாத்திரங்கள்

சிம்ஹ நாநாதன்	சிம்ஹளத் தரசன
கடோபரன் ..	. அரசியின் தம்பி.
கேசரிநாத பாசதாமன்	.. ஹேமாங்கியின் கணவன்
பாலராயன்	.. மார்க்கன என்று பெயர் பூண்ட, நாட்டை விட்டுத் தூததப்பட்ட ஓர் மந்திரி.
கிரிதரன்	சிம்ஹளநாதன குமாரன், பாலராயனால் அபகரிக்கப்பட்டு, பாலதரன் என்னும் பெயருடன் வளாகக்கப்பட்டவன்
ஆர்வராகன்	சிம்ஹளநாதன குமாரன், பாலராயனால் அபகரிக்கப்பட்டு, கடுவேலன் எனலும் பெயருடன் வளாகக்கப்பட்டவன்
பல்லாரியன்	ஓர் பாண்டி நாட்டான், பாசதாமன் நேசன.
சுயாகாமன்	ஓர் பாண்டி நாட்டான், பாசதாமன் நேசன.
காயார் லோககேனன்	பாண்டி நாட்டு சேனாதிபதி
விசாகன்	பாசதாமன் ஆள.
சருணலயன்	ஓர் வயிததியன்
அரசி	சிம்ஹளநாதன் மனைவி
ஹேமாங்கி	சிம்ஹளநாதன் முதல மனைவிகுப் பிறந்த பெண்
நீலா	.. ஹேமாங்கியின் பாங்கி
ஓர் சோழ நாட்டான், பாண்டிய தளகர்த்தன், இரண்டு சிம்ஹள தளகர்த்தர்கள், சிம்ஹளநாதன் மந்திரிகள் இருவா, கனவானகள், பாங்கிகள், பாண்டிய சகுகத்தவா, அருவகுகள், ஓர் ஜோசியன், சகுகீதக்காரர்கள், உத்தியோகநாதர்கள், சைனியகுகள், தூதர்கள், வேலைக்காரர்கள் முதலியோர்	

கதை நிகழிடம் :—சில சமயம் சிம்ஹளத்திலும், சில சமயம் மதுரையிலும்.

PREFACE

TO THE FIRST EDITION

A somewhat rough translation of Cymbeline was written by me several years back and even acted on the stage. But it is only recently that I have been able to revise same completely, hence the delay in printing this book. Besides a few obscene passages, I have thought it fit to omit all those portions in the dream scene in the 5th act, which in the opinion of competent critics is not from the pen of the great master.

I shall always be thankful to my readers for any suggestions for improving any line or passage in this adaptation.

PAMMAL LODGE

THE AUTHOR.

N. B.—Persons desirous of staging this or any other drama by me, are informed that they will have to pay a small royalty which I charge and take my previous permission before doing so, otherwise they make themselves liable to be prosecuted for breach of copyright.

சி ம் ஹ ள ந ா த ன்

மு த ல் அ ங் க ம் .

முதற் காட்சி.

இடம்—சிம்ஹன் சிம்ஹன்நாதன் அரண்மனைக்குப் பின்புறம்
உள்ள தோட்டம்.

இரண்டு பெரியமனிதர்கள் வருகிறார்கள்.

மு. பெ. நீர் எவனை சந்தித்தபோதிலும் முகத்தைச் சுளித்தனையிருக்கிறான் ; அரசன் துய நுறுவதைக் கண்டு, நமது மந்திரிகள் தாமும் துககமுற்றவர்களாக நடிப்பதுபோல, நமது சபாவங்களுமே கிரஹங்களின் பலனை அவ்வளவு அநிகமாய் அனுசரிக்கக் காணோம்.

இ. பெ. ஆயினும், விசேஷ மென்ன ?

மு. பெ. தனக்குப் பிறகாலமே இவ்வரசினுடைய சூரிய தன்மகளை, தான் சிலகாலத்திற்கு முன் மணம் புரிந்த மனைவியின் சகோதரனுக்குக் கொடுக்கத் தீர்மானித்திருந்தாரா ; அப்பெண்ணை நற் குணம் வாய்ந்த எளியவனான ஒரு சீமானமீது காதல் கொண்டு அவனை வரித்தாள். அவளுக்காக கலியாணமான வுடன், அவளது கணவன் நாட்டைவிட்டுப் போகும்படி ஆக்யாபிக்கப்பட்டான் ; அவளைச் சிறைப்படுத்தி யிருக்கிறது ; மேலாக எல்லாம் துககமாயிருக்கிறது ; ஆயினும் மன்னன்மாதிரி உளருகுகள உணமையில் வருத்தப்படுவதாக எண்ணுகிறேன் நான்.

இ. பெ. அரசன் அன்றி மற்றொருவரும் அங்கு மில்லையா ?

மு. பெ. அப் பெண்ணை யிழந்தவனும் வருந்துகிறான் ; அந்த விவாஹம் நடந்தேற வேண்டுமென்று அதிக ஆவல் கொண்டிருந்த அரசியும் அங்கவனமே. அரசன் முகத்தைப்போல் தங்கள் முகங்களை மேலுககு வைத்திருந்தபோதிலும், எதைக கண்டு கடிந்த நோக்குகிறார்களோ, அதே விஷயத்தில் உள்ளருக குள உண்மையில் சந்தோஷியாத மந்திரி, ஒருவனு மில்லை.

இ. பெ. அது ஏன் அப்படி ?

மு. பெ. ராஜ குமாரியைப் பெறாது தவறினவன், குற்றங்களை எடுத்துக் கூறிடவும் யோக்கியதை யற்றவன் ; அவளைப் பெற்றவனோ—அதாவது அவளை மணம் புரிந்தவன்—ஐயோ பாபம்! உததம் புருஷன்—ஆகவே நாட்டைவிட்டுத் துறத்தப்பட டான—உலகெங்கும் அவனுக்குச் சமானமான மற்றொருவனைத் தேடிக் கண்டுபிடித்தாலும், அம் மற்றொருவனிடம் ஏதாவது குறை அகப்படும் ; அப்படிப்பட்ட அருங் குண முடையான அவன். வெளிக்கு அத்தனை அழகும், உள்ளருககுள் அத்தனை அருங் குணமும், வாய்தத மனிதன் அவனை பன்றி மற்றொருவன் இம் மண்ணி வில்லையென மதிக்கிறேன்.

இ. பெ. அவனை மிகவும் அதிகமாய்ப் புகழ்கிறீர்.

மு. பெ. அவனது அருங் குணங்களை உள்ளபடிக்குக் குறைவாக உரைக்கிறேன், தக்கபடி விரித்துக் கூறாது குறைத்தே கூறுகிறேன்.

இ. பெ. அவன் பெயர் என்ன ? குடிப் பிறப் பெங்கனம் ?

மு. பெ. அவனது பரமபரை யெல்லாம் பகுத் துரைக்க ஏலாது என் னால் ; அவன் தகப்பன் பெயர் சுசீலன், கேசபாலனுடன் வீரனாய்ச் சோந்தது பாண்டியர்களை எதிர்த்தவன் ; அன்றி யும் தேனுதாசனுக்குக் கீர்த்தியுடன் உதவி புரிந்து பலர் புகழும்படி வெற்றி பெற்று, அவனால் பல பட்டப் பெயர் களையும் பெற்றான் ; அதனால் அவனுக்கு கேசரிநாதன் என்

னும பட்டமும் கிடைத்தது. அவனுக்கு இப்பொழுது நாம எடுத்துப் பேசும் இவனை யன்றி, இன்னும் இரண்டு குமாரர்கள் இருந்தார்கள். அவர்கள் அககாலத்திய புத்தகங்களில் கையில் கட்டகத்துடன் மடிந்தனர். அதனால் பிள்ளைகளமீது அதிக பிரீ திவைத்திருந்த வயோ திகளுள் அவர்கள் தகப்பன், புத்திரசோகம மேலிடவனாய், உயிர் நீத்தனன். அச்சமயம் குணவதியான அவன் மனைவி, நாம பேசும்படியான இவனை வயிறறில் தரித்திருந்து, பிறகு பெற்றவுடன் மரித்தாளா. அரசா அக குழந்தையை எடுத்தது சவமடசீனை செய்து, நேசரிநாத பாசதாமன் என்கிற பெயரிட்டு, தன் பக்கத்திலேயே வைத்து வளர்த்து, வயதுக்கு வாயத்தபடி சகல கலவிசீனையும் கறபித்தார். அவனும், நாம கற்றறை உட்கொளவதைப்போல், அக கலைகளையெல்லாம் அறி சீக்கிரத்திலும் அதிகுலபமாடும், கற்றறுணாந்தவனாய், பருவ காலத்தில் முதிர்ந்தவ னான. இளைஞர்களுக்கோ உதாரணமாயும், பருவம் வாய்ந்தவர்களுடைய நன் னடக்கைக்கோ கண்ணாடியைப் போலவும், சிழவர்களுக்கு வழி காட்டும் குழவியைப் போலவும்—எவளுக்காக நாடடை விட்டுத் துறத்தப்படடா னோ அந்த காதலிக்கோ—அவளது உயாகுணமே அவனையும் அவனது அரும குணங்களையும் அவள் எங்ஙனம் மதிககின் றாள என்பதை வெளிப்படுத்துகிறது—அவள் அவனை வரித்ததைக் கொண்டு அவன் எப்படிப்பட்ட மனிதன் என பதை நாம் கற் றுணரலாம்—இங்ஙனம் எல்லோருடைய பிரீ தியையும் புகழையும் பெற்று அரசுமனையில் வசித்து வந்தான்.—அங்ஙன மிருப்பது மிகவும் அருமை யன்றோ?

இ. பெ. உம்முடைய விாததாந்ததைக் கொண்டே அவனை நான் மதிக்கிறேன். ஆயினும் இதைக் கூறுமபடி உமமை வேண்டுகிறேன். அவளை யன்றி அரசருக்கு வேறு குழந்தையில்கையா?

மு. பெ. அவருடைய ஒரே குழந்தை அவள். ஆயினும் உமக்குக் கேட்க விருப்பமாயின இத்தையும் கவனிக்கலாம், அவருக்கு

இரண்டு பிள்ளைக ளிருந்தனர். மூத்தவன் மூன்றாவது வய திலும், இளையவன் இளங் குழவியாய் மிருந்தபொழுது, அந்தப்புரத்தினின்றும் திருடிகொண்டு போகப்பட்டனா ; இன்றுவரையில் அவர்கள் எவ்வழி போயினா என்பதை ஊகித தறியக கூடாமையா யிருக்கிறது.

இ. பெ. இது எத்தனை நாளைக்குமுன் நடந்தது ?

மு. பெ. சுமார் இருபது வருஷங்களுக்கு முன்.

இ. பெ. அரசுனது குமாராகளையே இப்படி எடுத்துக்கொண்டு போவ தென்றால் ! எவ்வளவு அஜாககிரதையாய்க் காததிருக்க வேண்டு மவர்களை ! என்ன அடடையாய்த் தேடியிருக்க வேண்டும், இன்னும் கண்டுபிடிக்காதபடி !

மு. பெ. அது எவ்வளவு ஆச்சரியகரமா யிருந்தபோதிலும், அந்த அஜாககிரதையைப்பற்றி நாம் எவ்வளவு நகைத்தபோதி லும், நடந்த தென்னவோ உண்மைதான், ஐயா.

இ. பெ. நீர் கூறுவதை என்னவோ நான் நம்புகிறேன்.

மு. பெ. நமது பேரரசை நிறுத்தவேண்டும். இதோ அக கனவானும், ராணியும், ராஜ குமாரியும் வருகிறார்கள்.

[போகிறார்கள்.]

அரசி, பாசதாமன், ஹேமாங்கி வருகிறார்கள்.

அ. அப்படி யன்று, குழந்தாய்; உறுதியாய் நம்பு மண்ணிலுள்ள மறற மாற்றந் தாய்களைப்போல உன்மீது பொறுமையோடு கூடிய கண்களை யுடையவளாய் எனனைக காணமாட்டாய், நீ என்னுடைய கைதியே; ஆயினும், உன் காவலாளி, உன்னை அடக்கி வைக்கும் சிறையின் சாஸிகளை உன்னிடமே ஒப்பு விப்பாள்.—பாசதாமா, உன் பொருட்டோ, கோப மடைந் துள்ள கோமகளை நான் சாந்தப்படுத்திய உடன், நான் உன் படசமா யிருப்பதை வெளியிடுவேன். பொறு, இன் னும் கோபத் தீயானது அவரிடம் குடி கொண் டிருக்கி

றது. உன் புத்தி உனக கறிவிக்ரும பொறுமைபுடன அர
சரது ஆககினைககு அடங்கி நடத்தல் நலமெனத தோற்று
கிறது.

பா. மஹாராணி தன் மனமபோல ; இன்றைத்தினமே இவ்விட
மிருகது புறப்படுகிறேன்.

அ. ஆபத்தை அறிந்திருக்கிறாய் நீ ; தடுக்கப்பட்ட ஆசையின்
தாபத்தைக் கருதி, தயை யுடையவளாய், தோட்டத்தில்
ஒரு முறை சூறழி வருகிறேன், அரசா நீங்க ளிருவரும்
ஒருங்கே பேச லாகாதென ஆககினை யிடடிருந்தபோது
[போகிறேன்.]

ஹே. ஆ ! என்ன மாறு வேடம பூண்ட மரியாதை ! புண்படுத்தி
விட்டு அதைப் போக்கவும் வழி யுரைக்கும் துடப மறிந்த
நீலி !— என மனதுக் கினிய மணாளா ! என தந்தையின்
கோபத்தைக் கருதுங்கால கொஞ்சம் நான அஞ்சுகிறேன்.
தெய்வ விதிப்படி அவருக்கு நான உட்படுவது தவிர, அவ
ரது குரூரமான கோபமானது எனக் கொரு கெடுதியையும்
செய்யாது நீர் போக வேண்டியதே ! எனைச் சுட்டெடிக
கும் கோபப் பாவையைப் பொறுத்தவண்ணம், கழிக
கிறேன் என காலத்தை இங்கு நாவ. உயிர்மேற காதலா
லன்றி, இவ் வுத்தம பூஷணத்தை மறுபடியும் இவ் வுல
கில காண்போம் என னும் உறுதியினால் உயிர தரிக்கிறேன்.

பா. என் காதற் கரசியே ! கண்ணே ! கண்ணீர் விடே வினி. இவ
லாவிடின மனிதர்களுக்க குரிய மன உறுதி யற்றவன் என்று
மற்றவா சந்தேகிப்பதற்கு இடங் கொடுப்பவ னாவேன். கடி
மணத்திற செய்த கட டுறுதியினின்றும் கணமும் பிறழாக
காதலனாய்க் கழிப்பேன் என காலத்தை. என் உறைவிடம்
ராமாபுரத்தில், பல்லாரியன் என்பான் மனையில; என் தந்தை
யின் தோழனா யிருந்தவர் அவர் ; கடித மூலமா யன்றி
நேரில் அறிந்திலன் அவரை. காதற் கரசியே ! நிருபம் அவ
விடம் வரைகுவாய் நீ, கரு மையானது கடு விஷத்தா லான

தாயினும் நீ அனுப்பிடும் கடிதங்களி லுள்ள பதங்களை என் கண்களாற பருகுவேன.

அரசீ மறபடியும் வருகிறாள்.

அ. சுருக்கமா யிருக்க வேண்டுவேன நான். அரசர் வந்திடின், அவரது அதிாப்திககு எவ்வளவு பாததிர மாவேன் என்று பகர முடியா தெனலை ! [ஒரு புறமாய்] ஆயினும் அவர் இவ வழி வருமபடி வலிககிறேன். நான அவருக்குத் தீங்கு சூழும் சமயங்களி லெல்லாம், அவைகளை நன்மைகளாக மதித்து, விலை கொடுத்தது வாங்குகிறார் ; நா னிழைக்கும் தவறுகளுக்கு அதிக விலை கொடுக்கிறார்.

[போகிறாள்.]

பா. மண்மீது வாழ்விருக்கும் மறறக காலமெல்லாம் நாம் விடும் பிரிவதற்கு விடை கேட்கினும், நமது பிரிவாற்றாமை பெருத திடுமே யொழிய குன்றாது ! நான போய் வருகிறேன.

ஹே இலை, இன்னும் கொஞ்சம் பொறும ; காற் றருந்தும் பொ ருட்டு கடிமா ஏறி, தாம் செல்வதாயினும், இவ்வளவு விரை விற பிரிதல எவ்வளவும் ஓவவாதே. இதோ பாரும, காதலா, இக கமலமானது கறபிற கரசியாம என அனனை யுடையது. என னிதயமே ! இதைப் பெற்றுக்கொள்ளும் ; ஹேமாங்கி மடிநது, மறறொரு மனைவியைத் தாம் மணக்கும் வரையில், இதை வைத்திரும.

பா. எப்படி ! எப்படி ! மற்றொரு மனைவியா ?— கருணைக கட வுளே ! எனக கிருக்கும் இது ஒன்றே போதும். வேறொன றைக கடடி யணைக்கக கருதாவண்ணம சாககாடுனும் சங கிவியால் எனைக்கடடிடும. [மோதிரத்தைக் கையி லணிந்து] இவ் விடம் இருப்பாய நீ, அறிவானது அவ்விடம் காததிடச சுகதியுள்ளவரை—கட்டிக கரும்பே ! காதற்கிளியே ! உனக் குப் பெரும நஷ்ட மாக்கும்படி எங்ஙனம் எளிய எனனைக் கொடுத்து விலை யிலா உன்னைப் பெற்றேனோ, அங்ஙனமே

இச சிறு விஷயங்களிலும் உன்னிடமிருந்து லாபத்தையே பெறுகிறேன். என் பொருட்டு இதை யணிவாய், காதலைக் குறிக்கும் கனகத தீனை இது ; கட டழகியாம கைதியின் கரத்தில் இதைப் பூட்டுகிறேன்.

[அவளது கரத்தில் ஓர் கொலுசை அணிவிக்கிறான்.]

ஹே. ஈசனே ! ஜகதீசனே ! எப்பொழுது நாம மறுபடியும் ஒரு வரை யொருவர் பார்ப்போம் !

சிம்ஹளநாதனும், மந்திரிகளும் வருகிறார்கள்.

பா. அநதோ ! அரசன் !

சி. கேடுகெட்ட பருசையே ! நிலலாதே ! போ ! என் கண் படாதே ! இந்த ஆக்கிணைபின் பின், உன் அறபதனத்தால என அரண்மனையை அசுறியப் படுத்துவா யாயின் அநத கூணம நீ இறக்கவேண்டியதுதான் ! போ ! உனைக் காண் பது விஷததைக் காண்ப தாகும்.

பா. ஈசன் உமமை ரட்சிப்பாராக ! உமது அரண்மனையில் மிகுதியா யிருக்கும் நல்லோர்களுக்கு நலம் கொடுப்பாராக ! நான் போய்விட்டேன்.

[போகிறான்.]

ஹே. இதனிலும் குருமாணது எம் வாதீனயிலு மிராது.

சி. நன்றி கெட்ட பதரே ! இவ வயதில் என் தேகத்தின் நலத தைக் கோராது முதுமை எனனை விரைவினில் வநதெய் திடச செய்கறாய் !

ஹே. அண்ணா, உமமை நான் வேண்டுகொள்ளுகிறேன். உமது தொல்லையால் உமக்கே துன்ப மிழைத்ததுகொள்ளாதீர். உமது உக்கிரமானது எனக் கொன்றும் செய்வதை அறிகிலேன். அதனிலும் அரிதான ஓர் கவலை எல்லா வியா குலங்களையும், பயங்களையும் அடக்கிவிடுகிறது.

சி. கருணைக்குப் பாததிர மாகாதபடி ஆணையை மீறி நடக்கிறாயோ ?

ஹே. கோரிககை யழிநது ஏங்கி நிறகிடுறன். அவ வழியில் உமது கருணையைக கடந்தேன்.

சி. இன்றேல் எனது அரசியின தமபியை நீ அடைந்திருக்கலாமே !

ஹே. ஹா ! என் அதிர்ஷ்டமே அவவாறு அடையச செய்யாதது ! நான கழுகை விட்டுக கருடனை கோரினேன்.

சி. பிசசைக்காரனைக கைப பிடித்தாய் நீ ! இழிவுக்கு இருபபிடமாய் என சிமஹாசனத்தைச செய்திருப்பாய் !

ஹே. அன்று ! அதற் கொரு எழிலை ஏற்றுவித்தேன்.

சி. பாழான பதரே !

ஹே. ஐயா ! பாசதாமாமிது நான காதல்கொண்டது, தமமுடைய தவ றுகும். எனது விளையாட்டுத தோழனாய், அவரை வளர்த்தது வந்தீர். அவரோ எந்த வனிதையையும் வரிககத தக்க குணம உடையவர். அவா என் பொருட்டு கொடுக்கும விலை அததனையும் அதிகமே யாம.

சி. என்ன ! உனக்குப் பயித்தியம பிடித்திருக்கிறதா என்ன ?

ஹே. ஏறக்குறைய அப்படியே, அண்ணா ! ஈசன எனது மதியைச சரிப்படுத்ததுவாராக !—ஹா !—நான ஒரு ஆயச சிறுமியாயும் எனது காதலன அயல் வீட்டு ஆயக கோனன் மகனாய் மிருந்திருக்கலாகாதா !

அரசி மறுபடியும் வருகிறாள்.

சி. ஏ ! மூட புத்தியே ! அவாக ளிருவரும் மறுபடியும் சந்தித்தார்கள் ; நமது கட்டளைப்படி நடந்தா யில்லை நீ ! போ அவனை அழைத்துக்கொண்டு ; காவலி ளிருத்தது அவனை !

அ. கொஞ்சம பொறுமையா யிருக்குமபடி வேண்டுகிறேன், பொறும—என் பிரியமான பெண்ணரசியே, நீயும் பொறு—

மனோ வல்லபரான மஹாராஜா, எங்களைப்பற்றி உமக்குக் கவலை வேண்டாம். உமது ஆழ்ந்த அறிவிற்கு அமைந்தபடி உமது ஆத்திரத்தை ஆற்றிகொள்ளும்.

சி. அன்று, அவள தினம ஒரு துளி ரகதமாகக் குறைந்தது, தேகம குன்றி, வயோதிகத்தை யடைந்தது, இம மதிஹீனத்தின் பொருட்டு மடியடடும் !

[சிம்ஹளநாதன் மந்திரிகளுடன் போகிறான்.]

அ. சீ ! இந்நதப் பிடிவாதத்தை விடவேண்டியதுதான் !

விசாகன் வருகிறான்.

இதோ உனது வேலையாள்.—என்ன அப்பா, இப்பொழுது ? எனன சமாசாரம் ?

வி. உமது தம்பியாகிய அரச குமாரன் எனது எஜமானனை சண்டைக் கிழுத்தார்.

அ. ஹா ! கேடொன்றும் சம்பவிகக் வில்லையென நம்புகிறேன் ?

வி. சம்பவிகதிருக்கும்—என எஜமானன் விளையாட்டாகக் கொள்ளாது வெம போர் புரிந்திருப்பா ராயின ; அன்றியும் அவர் கோபத்தை உதவியாகக் கொண்டிலர். பக்கலி லிருந்த பெரிய மனிதர்கள் பகுத்துவிட்டனா அவர்களை,—

அ. அதற்காக அதிக சந்தோஷப்படுகிறேன்.

ஹே. உமது தம்பி என் தந்தையின் உறற நேசன், அவர் பக்கம் சோகிறார். பரதேசியினமீது பாணம தொடுப்பதா!—ஹா ! சுதத வீரனே ! ஆபிரிக்கா கண்டதத்தில் அவர்க ளிருவரும் ஒருங்கே யிருப்பார்களாயின, அருகில் நா ளிருந்த அற்ப ஊசி யொன்றால் முதுகிடுபவனை முட்போல் குத்திடுவேன். —உனது எஜமானனை விட்டு இங் கேன் வந்தாய் ?

வி. அவர் கட்டளையின்மீது. அனுமதி அளித்திலர் துறைமுகம் வரை அவரைத் தொடர்ந்து செல்ல. தங்களுக்கு என தூழியம் கொள்ளாத திருவுள மிருக்கும்பொழுது, நான் என்ன

கட்டளைகளுக்கு உட்பட் டிருக்கவேண்டுமென்று இவ் வுத் தரவுகளை விட்டுச் சென்றார்.

அ. இவன் உனது உண்மையாம் ஊழியனா யிருந்தவன். இனி யும் அங்ஙனமே இருப்பானென எனது வார்த்தையைக் கொடுப்பேன்.

வீ. அரசிக்கு அடியேன் வந்தனம்.

அ. வா, சிறிது உலாவுவோம்.

ஹே. அரசை நாழிகை கழித்தது என்னிடம் வந்து பேசுமபடி வேண் டுகிறேன். எப்படியும் புறப்படடுப் போய் எனது பிராண நாதரைக் கப்பலின்மீதாவது நீ காணவேணும். அதுவரையி ல் விடை பெற்றுக்கொள்.

[போகிறார்கள்.]

காட்சி முடிசிறகு.

இரண்டாம் காட்சி.

இடம்—பயிர்க்கமான ஓர் ஸ்தலம்.

களேபரனும், இரண்டு பிரபுக்களும் வருகிறார்கள்.

மு. பி. ஐயா, தாங்கள் தங்களுடைய சடையை மாற்றவேண்டிக் கேட்டுக்கொள்வேன். சண்டையின் வேகத்தில் சட்டை யெல்லாம் பளி ஆடடி னுடலைப்போல் ரததம் படிந்திருக்கிறது. காற்று எந்த வழியாகப் போகிறதோ, அதே வழி யாகக் காற்று வரும்! உமமிட மிருந்து வரும் காற்றைப் போல் அத்தனைக் களங்க மறந்து வெளியே வே ரொன்றும கிடைக்கமாட்டாது.

க. என் சட்டை ரததம் படிந்திருந்தால் சற்று அதனை மாற்ற வேண்டியதே—நான் அவனைக் காயப்படுத்தினனா?

இ. பி. [ஒரு புறமாக] இல்லை, உண்மையில்; அவரது பொறுமையைத்தான் புண்படுத்தினீர் அதிகமாய்,

- மு. பி. காயப்படுத்தினீரா ! அவனுடலும சரி பிணமுரு சரி ; உலகத்திலுள்ள ஆபுதங்க ளெல்லாம் ஊர்கோலம போகலாமே அவனது காயத்தின் வழியாக !
- இ. பி. [ஒரு புறமாக] அவன் கத்தி கடன்பட டிருந்தது. உமது உடலை ஊடுருவிப் பின்சென் றொளித்தது.
- க. படுககாளி ! என்னை எதிர்க்காது பயந்தல்லவோ ஓடினான்.
- இ. பி. [ஒரு புறமாக] ஆம. முன்னாக ஓடிவந்தான், உமது முகத்திற் கெதிராக.
- மு. பி. எதிர்ப்பதாவது உம்மை ! முனபே முதுகு காட்டினவன், முழு ஓட்டந்தான் பிறகு.
- இ. பி. [ஒரு புறமாக] உமது ஓட்டத்தை அவனால் பிடிக்க முடியுமா ? உளறுகிற வாயைப் பார் !
- க. அவர்கள் மாததிரம வந்தது தடுத்திராவிட்டால் !
- இ. பி. [ஒரு புறமாக] தரையில் உமது உடலை நீட்டி, தத்தியின் உருவம இவ்வளவு நிகளம, என்று காண்பித்திருப்பீர்.
- க. இப்படிப்பட்ட பயலின்மீது அவள ஆசை வைத்தது என்னை வெறுப்பதா !
- இ. பி. [ஒரு புறமாக] கணவனாக தக்கவனை வரிததல் காதகமாயின் அவள் கடும பாவியே !
- மு. பி. அரசே, நான உமமிடம அநேக முறை கூறியபடி அவளது அழகுக் கேற்ற அறிவு அவளிடம இல்லை. கண்ணுக்குக் கட்டழகியே ! ஆயினும் அதற்குத் தகுந்த புத்தி சூட்சுமம் அவளிடம் தோற்றப்பட இல்லை.
- இ. பி. [ஒரு புறமாக] அம் மடந்தையின் மதி மடையர்கள்மீது பிரகாசிப்ப தில்லை, எங்கு இவர்களின் மடத்தனம் அதனை மழுங்கச் செய்கிறதோ என்று.
- க. வாருங்கள், என் அறைக்குப் போகிறேன். எப்படியாவது கொஞ்சங் காயப்படுத்தி யிருக்கவேண்டும் !

இ. பி. [ஒரு புறமாக] நான் அப்படிக்க கோரவில்லை. ஆயினும் காயப் படுவதானால் இந்த எருமைக்குத்தான் பட்டிருக்கவேண்டும். அப்படி பட்டாலும் உறைக்கப்போகிறதா, என்ன !

க. நீங்கள் என்னுடன் போகிறீர்களா ?

மு. பி. பிரபுவின் ஆக்கினைப்படியே.

க. இல்லை, வருங்கள, எல்லோரும் ஒன்றாய்ப் போவோம்.

இ. பி. சரி, அப்படியே பிரபு. [போகிறார்கள்.]

காட்சி முடிக்கிறது.

மூ ன் ற ம் கா ட் சி .

இடம்—சிம்ஹளநாதன் அரண்மனையில் ஓர் அறை.

ஹேமாங்கியும், விசாகனும் வருகிறார்கள்.

ஹே. அத துறையின் கரையில் ஓர் மரமாய் வே ரூன்றி வளர்ந்து ஒவ்வொரு மரக்கலததையும் விசாரித்திருக்க லாகாதா என்று கோருகிறேன். அவர் என்க கேதாவது கடிதம எழுதி, அக கடிதம என்னிடம் வந்து சேராதிருக்குமாயின் பிராணனை யிழக்குமபடி சிட்சிக்கப்பட்டவள, கருணையினால் மன்னிக்கப்பட, அம் மன்னிப்பு அவளிடம் சமயத்தில் போய்ச் சேராத தாகும். கடைசியில் அவர் உன்னிடம் பேசிய தென்ன ?

வி. “ தன் ராணி, தன் ராணி ” என்பதாம்.

ஹே. பிறகு அவர் குட்டையை வீசினார் ?

வி. அப்புறம் அதற்கு முத்த மிட்டார், அம்மணி.

ஹே. அறிவிலாக் குட்டை ! அவ் விஷயத்தில் என்னிலும் அதிக சந்தோஷ முள்ளது !—அப்புறம், அவ்வளவுதானா ?

- வி. இல்லை, அம்மணி ; இக் கண்ணினானும், காதினாலும், மற்றவர்களிடமிருந்து நான் அவரை எவ்வளவு நேரம் பகுத்தறிய அவரால் செய்யக் கூடுமோ அதுவரையில், கப்பலின் மேல்பாகத்தில் நின்று, தன் மனமானது எவ்வளவு மெல்லச் செல்கிற தென்பதையும், கப்பலானது எவ்வளவு வேகமாச் செல்கிற தென்பதையும் நன்றாயறிவிக்கும்பொருட்டு, தன் மனமானது சலனப்பட்டு உரதும்பொழு தெல்லாம், தன் கை குட்டையையும், அங்க வஸ்திரத்தையும், முண்டாசையும் அசைத்த வண்ணம் இருந்தார்.
- ஹே. உனது கண்களைக் கொண்டு அவரைப் பின் தொடருங்கால் அவர் ஒரு கறுப்புப் புள்ளாகி, அதனிலும் சிறி தாகிறவரையில், நீ பார்த்திருப்பாய்.
- வி. அம்மணி, அங்கனந்தான் செய்தேன்.
- ஹே. தூரத்திற் செல்லச் செல்ல சிறிய உருவாகி, எனது ஊசியின் முனையப்போ லாகிறவரையில் எனது கண்களைக் கொண்டு பார்த்து, அன்று, தூரத்தில் அவர் சிறு துரும்பைப் போலாகி காற்றுடன் காற்றாய்க் கலக்கும் வரையில் கண்களைக் கொண்டு பின் தொடர்ந்து, நெறித்து நோக்கி, அவைகளைப் பறி கொடுத்திருப்பேன் அவரைப் பார்ப்பதன் பொருட்டு. பிறகு என் கண்களைத் திருப்பி கண்ணீர்விட்டுக் கதறி யிருப்பேன்.—ஆயினும் விசாகா, அவரிடமிருந்து நமக்கு எப்பொழுது சேதி வரும் ?
- வி. அம்மணி, அவர் நமக்கு எவ்வளவு கூடிய சீக்கிரத்தில் எழுதக் கூடுமோ அவ்வளவு விரைவில் எழுதுவார் என்று உறுதியாய் நம்பும்.
- ஹே. அவரிடமிருந்து நான் விடை பெறுமுன் எத்தனையோ, அழகிய விஷயங்களெல்லாம் சொல்லலாமென் றிருந்தேன்; இன்னின காலங்களில் இன்னின்னபடி அவரைப்பற்றி நான் நினைத்திடுவேன் என்று அவரிடம் உரைத்திடுமுன், பாண்டிய நாட்டுப் பாவையர் அவருடைய நம் குணத்தை யழித்து

என்னைப் பங்கப்படுத்தாம லிருக்கவேண்டுமென்று அவரை நான் பிரமாணம் செய்யும்படிச் செய்யுமுன், அன்றியும் காலையிலும், மத்தியானத்திலும், சாயங்காலத்திலும் நான் அவரைக் குறித்து ஜகதீசன் சன்னிதியில் தியானம் செய்யும் பொழுது, தானும் தியானம் செய்து, என்னைச் சந்திக்கும் படி அவருக்குக் கட்டளை யிடுமுன், ஒரு துன்பமும் அணுகாதபடி அவருக்கு நான் கூற எண்ணி யிருந்த இரண்டு மங்கள் வார்த்தைகளின் மத்தியில், நான் கொடுக்க எண்ணி யிருந்த முதல்ததைத் தருமுன், எல்லாவற்றையும் அழித்து, மொடடுகளை யெல்லாம் வாடி வதங்கச செய்யும் கொடுமையாம் வாடைக் காற்றைப்போல், என் பிதா வரது சோந்தார்.

ஓர் பாங்கி வருகிறான்.

- பா. அமமணி, தேவியவர்கள் உமமைக காண விருமபுகிறார்கள்.
 ஹே. உன்னை நான் செய்யும்படிச் சொல்லி யிருக்கிறவைகளை யெல்லாம் சித்தமசெய்து அனுப்பிவிடு. நான் ராணியிடம் போகிறேன்.
 வி. அப்படியே செய்கிறேன், அமமணி.

[போகிறார்கள்.]

காட்சி முடிகிறது.

ந ா ன் க ா ம் க ா ட் சி .

இடம்—ராமா புரம். பல்லாரியன் வீட்டில் ஓர் அறை.

பல்லாரியன், ஈயாகாமன், ஒரு சோழநாட்டான்
 வருகிறார்கள்.

- ஈ. நான் சொல்வதை நம்பும் நீர். நான் அவரைச் சிங்களத்தில் பாத்திருக்கிறேன். அப்பொழுதே வளர் பிறையைப் போல் விர்த்தியாக்கிக் கொண்டு வந்தார். வதந்தியானது இப்பொழுது வஞ்சு துரைக்கும் பெயரை வகிப்பாரென அப்பொழுதே வழங்கியது. அக் காலத்தில் அவரது அழர்வ

குணங்க ளெல்லாம் அவர் பக்கலில் அட்டவணை போடப் பட்டிருந்தபோதிலும், அவைகளை ஒவ்வொன்றாக எடுத்து நான் அவரைப் பரிசோதிப்பதாயினும், அப்பொழுது ஆச்சரியத்தின் உதவியின்றி அவரை நோக்கியிருப்பேன்.

ப. உள்ளும் புறமும் அவரை உன்னத மாக்கிய, இப்பொழுது அவரிடமிருக்கும் உத்தமங்கள் அவரிடம் அதிகமாய்க் குடிபுகாமுன், நீர் கண்டதைப்பற்றிப் பேசுகிறீர்.

சோ. நான் அவரைச் சோழ நாட்டில் கண்டிருக்கிறேன். அவரைப்போல் ஆதிதயனை ஏற்றெடுத்துப் பார்க்கத் தக்க அநேகர்கள் அவ்விடம் இருந்தார்கள்.

ஈ. அவர் தன் அரசரின் அரும் புதல்வியை மணஞ் செய்து கொண்ட அவ விஷயம்—இதில் சீர் தூக்குவதாயின் அவள் இவரீது வைத்த மதிப்பாகு மது, இவர் சொந்த மதிப்பெனக் கருதலாகாது அதை—உண்மையி லிருப்பதைவிட உயர்த்திக் காட்டுகிறது என்பதில் எனக்குச் சந்தேகமே யில்லை.

சோ. பிறகு தன் தேசத்தினின்றும் துறத்தப்பட்டது,—

ஈ. ஆம; அதுவும்; துயரப்படத் தக்க இப் பிரிவினைக் குறித்து துக்கப்படும் அவள பககம சார்ந்தாரது ஒப்புதலும், வியககத் தககபடி அவர் பெருமையை விஸ்தரித்துப் பேசுகின்றன. அவள் தீர்மானத்தை அப்படியாவது ஊர்ஜிதப்படுத்தவேண்டுமே; இல்லாவிடின், வகையொன் றில்லா வறிஞனை வரித்தாள என்று ஆட்சேபிப்பதானால், அவலமாய் முடியும். அது கிடக்கட்டும். அவா உமமுடன் வசிக்க வருமபடி எங்ஙனம் நேர்ந்தது? உமது நேசத்தில் எப்படி நுழைந்தார்?

ப. அவரது தந்தையும் நானும் ஒரு வேந்தன்கீழ் வீரர்களாய் வாழ்ந்தவர்கள். என் னுயிர்பொருட்டே அவர் தந்தைக்கு நான் கடன்பட்டவனாய் இருந்தேன் பன்முறை.

பாசதாமன் வருகிறான்.

இதோ வருகிறார் ஈழநாடர். தங்களைப்போன்ற அறிவுடைய பிரபுக்கள், அவரைப்போன்ற அருங் குணம் உடைய அயலார்களுக்கூச செய்யத் தக்க மரியாதையுடன் அவர் உமமால் கௌரவப்படுத்தப்பட்டும். உங்க ளெல்லோரையும் நான் வேண்டுகொளளுகிறேன் ; இச சீமாணை நன்கு அறிவீர்களாக. பெருந தன்மை வாய்ந்த எனது பிரிய நேசனென இவரை உமக்கு எடுத்துக் கூறுவேன். அவரது எதிரிலேயே அவரது குணங்களை எடுத்துரைத்தல் ஏற்ற தன்று. அதன் மகிமை பிறகு உமக்கு விளங்குமபடி, கூறாது விடுகிறேன்.

சோ. ஐயா, அரளி நகரத்தில் நாம் ஒருவரை ஒருவர் கண்டிருக்கிறோம அல்லவா ?

பா. அப்பொழுது நீர் எனக்குச் செய்த மரியாதையின்பொருட்டு நான் அதுமுதல் உமக்குக் கடனாளியாகவே யிருக்கிறேன். நான் அதன்பொருட்டு எக காலமும் பிரதி செயய வேண்டியவனே, அப்படிச் செய்தும அக கடனை அடைக்க என் னால் ஏலாது.

சோ. ஐயா, ஏதோ நான் செய்த சிற் றுதவியை அதிகமாய்ப் பாராட்டுகிறீர். அசசமயம எனது நாட்டாரையும் உம்மையும நான் ஒருமைப்படுத்தியது எனக்குச் சந்தோஷமே. ஆயினும் அதனை அற்ப அனுவசியமான விஷயத்தைப் பற்றி, ஒருவருக கொருவர் கொல்லவேண்டுமென்று கோபம கொண்டு நீங்கள் எதிர்த்து நின்றது இரங்கத்தக்க விஷயமே.

பா. ஐயா, உமது அனுமதியின்மீது உரைக்கிறேன் இதை ; அக் காலத்தில் சிறு வயதுடைய தேச சஞ்சாரியா யிருந்தேன். மற்றவர்களுடைய அனுபோகத்தைத் துணையாகக் கொண்டு என் நடவடிக்கையை நடத்தாது, நான் கேட்டதையே

கடைப்பிடித்து நடக்க விரும்பின காலம் அது. ஆயினும், இப்பொழுது எனது ஆராய்ந தரியும் தீர்மானத்திலும்— அங்ஙனம் கூறுவதற்காக என்னை மன்னிக்கவேண்டும்— எனது வாதமானது அத்தனை இலேசானதாகத் தோற்றப் பட வில்லை.

சோ. உண்மையில் கட்கத்தைக் கையி லேந்தித் தீர்மானம் செய்யத் தகுந்த விஷய மன்று. அதுவும், நீங்க ளிருவரும் யுத்தம் புரிவதென்றால், யாராவ தொருவர் மற்றொருவரை முறியடித் திருக்கவேண்டும், அல்லது இருவரும் மரித்திருக்கவேண் டும்.

ஈ. மரியாதைக் குறை வின்றி, மற் றென்ன அக் கலகம், எனக் கேட் டறியலாமோ நாங்கள் ?

சோ. சுகமாய்க் கேட்கலாம் என்று நினைக்கிறேன். அது பயிரங் கமாய் நடந்த வாதம். ஆகவே, ஆட்சேபனைக் கிட மின்றி அதை எடுத் துரைக்கலாம். நேற்றிரவு, நாம ஒவ்வொருவரும், அவரவரது தேசத்துத் தெரிவையரைப்பற்றிப் புகழ்நதுபேசி வாதாடினோமே, ஏறக குறைய அது போன்றதே. இச் சீமான், அச சமயம், தனது தேசத்துப்பெண்மணியே சோழ நாட்டுச் சிறந்த சுநதரிக ளெல்லோரையும்விட, அழகிலும், கற்பிலும், அருங் குணத்திலும், மனம் மாறுமையிலும், மற்றவர்கள் அடையக கூடாமையிலும், சிறந்தவள் என்று எடுத் துரைத்தார், அன்றியும் அதைத் தன் ரத்தத்தைக் கொண்டு ரூபிபதாயும் கூறினார்.

ஈ. அப் பெண்மணி இப்பொழுது உயிருடன் இல்லைபோலும். அல்லது இச்சீமானுடைய எண்ணம் இதற்குள் ஒளிமழுங்கி இருக்கவேண்டும்.

பா. அவள் தன் அருங் குணத்தையும், நான் என தெண்ணத் தையும், இன்னும் கைவிடாது காத்திருக்கின்றோம்.

- ஈ. பாண்டிய நாட்டு எங்கள் பாவையர்முன் அப் பெண்ணை நீர் அத்தனை உயர்ந்தவளாக எண்ண லாகாது.
- பா. சோழ நாட்டில் என்னை எதிர்த்துக் கூறியதுபோல், இவ்விட முட என்னை அவ்வளவு எதிர்த்துக் கூறுவதானால், அவள் என் காதலியா யல்லாது அவள் அருங் குணத்தை மாத்திரம் மெச்சுவதாயினும், அப் பெண்மணியைப்பற்றிக் கூறியதில் அணுவளவும குறையேன்.
- ஈ. எவ்வளவு குணமுடையவளோ அவ்வளவு அழகுடையவள், என்று இரண்டையும் ஜதைப்படுத்திக் கூறுவதானால், அவ்வளவு அழகும் அதனை நற்குணமும், சிம்ஹள தேசத்துச் சீமாட்டிகள் அடையத் தகுந்ததைவிட அதிக மானது. நான் இதுவரையிற் கண்ட அநேகம் வயிரங்களைவிட அதோ உமது விரலி லிருப்பது அதிக காரதி யுடையதா யிருப்பது போல, நான் கண்ட மற்ற காரியர்களைவிட, முற்பட்டவளாயின், அவள் அநேகரைவிட அதிக மேம்பட்டவளென்றே நான் நம்புதல் வேண்டும். ஆயினும், உலகத்திலுள்ளவற்றி லெல்லாம சிறந்த, வயிரத்தை நான் கண்டே னில்லை, சீமாட்டியை நீர் கண்ட ரில்லை.
- பா. நான் மதிப்பிட்டபடி அவளைப் புகழ்ந்தேன் ; அங்ஙனமே என் வயிரத்தையும் புகழ்கிறேன்.
- ஈ. அதை யெப்படி மதிக்கின்றீர் ?
- பா. உலகத்தில் வே ரொருவருக்கும் கிட்டமாட்டாததாக.
- ஈ. உமது ஒப்புயர் வில்லா மடந்தை மடிந்தாவ திருக்கவேண்டும், அல்லது நீர் அவளைக் கொஞ்சம் அதிக விலையாய் மதித்திருக்கவேண்டும்.
- பா. நீர் தவறாக எண்ணுகிறீர். இந்த வயிரமானது வாங்கத் தகுந்த ஐஸ்வரிய மிருக்கு மாயின் விற்கப்படலாம் ; கொடுக்கத் தக்க குண மிருக்கு மாயின் கொடையா யளிக்கப்பட

லாம். அப் பெண்மணியோ, விற்கத் தக்க பொருள் அல்ல, ஈசனே கொடையாய்க் கொடுக்கத் தக்கவள்.

ஈ. அவ்வாறு ஈசன் உமக் களித்தார்போலும் அவளை ?

பா. அவ்வாறே அவர் கருணையினால் காப்பேன் அவளை !

ஈ. பட்டப் பெயரில் உம்முடையவளாக நீர் அவளைப் பாவிக்க லாம். அயலி லுள்ள நிலங்களில் அறியாதவனும் சாகுபடி செய்வதுண்டு, என்பதை அறிந்திருக்கிறீர் நீர். உமமுடைய மோதிரமானது களவும் போகலாம். ஆகவே உமது விலை கூற முடியா வஸ்துக்களில், ஒன்று பேதமை யுடையது, இன்னொன்று பேதிககத தககது. ஒரு கபடமுள்ள திருடன், அல்லது அத தகைக் குணம வாய்ந்த சோரன், இவ் விரண்டையும் ஜெயிப்பதாகப் பந்தயம போட முடியும்.

பா. அதைக் காப்பதிலோ, இழப்பதிலோ, பேதை யென் றவளைக் கூறுவீ ராயின், என் காதலியின் கற்பை அழிக்க வல்லமை வாய்ந்த கபடன், உமது பாண்டிய நாட்டி வில்லை. திரள திரளாக உமது தேசத்தில் திருடர்க ளிருக்கிறார்களென்பதில் எனக்குச் சந்தேக மில்லை. அங்ஙன மிருந்தும் என் மோதிரத்திற்காக நான் அஞ்சவில்லை.

ப. நேசர்களே, இதனுடன் விடுவோ மிதை.

பா. ஐயா, மனப்பூர்வமாக ; இப் பெருமை வாய்ந்த சீமான் என்னை அன்னியனாகப் பாவிக்க வில்லை. அதற்காக நான் அவருக்கு வந்தனஞ் செய்தல் வேண்டும். பார்த்ததும் பழகிவிட்டோம் நாங்கள்.

ஈ. இதுபோல், ஐந்தது முறை சம்பாஷிப்பே னாயின், உம தழகிய காதலியின் சம்மதியைப் பெறுவேன் நான். உமக்குக் கூறிய உறுதிமொழியி னின்றும் மாறி எனக் கிணங்கும்படியும் செய்வேன், அவளைப் பார்த்து அவளுடன் பேசச் சந்தர்ப்பம் மாத்திரம் வாய்க்கு மாயின்.

பா. முடியாது, முடியாது.

- ஈ. அப்படிச் செய்வதாக, உமது மோதிரத்திற் கெதிராக, எனது ஆஸ்தியில் பாதியைத் தைரியமாகப் பந்தயம் வைக்கிறேன். இங்ஙனம் செய்வது அம மோதிரத்தை அதிகமாய் மதிப்பதாகும். நான் பந்தயம் வைப்பது அவளது கற்பைக் குறித் தன்று ; அதில் உமக் கிருக்கும் நம்பிக்கையைப் பற்றியே. இதிலும் உமக்கு வருததம இல்லாதபடி, இவ்வுலகி லுள்ள எந்தப் பாவையைக் குறித்தும், இவ்வாறு பந்தயம் கூறச் சித்தமா யிருக்கிறேன்.
- பா. ஆகாத காரியத்தை ஆக்கிவைக்க முடியுமென அதிக மோசம்போயிருக்கிறீர். உமமுடைய முயற்சியினால் பெறத் தக்கதைத் தாங்க, நீர் சக்தி யுள்ளவர் என்பதில் எனக்குச் சந்தேகமில்லை.
- ஈ. என்ன அது ?
- பா. முறியடிப்பு—ஆயினும் உமது முயற்சி எனக் கூறுகிறீரே, அது இன்னும் அதிகமாய்ப் பெறல் வேண்டும்.—அதற்குத் தக்க தண்டனையும் வேண்டும்.
- ப. நண்பர்களே ! டோதும இது, நிறுததுங்கள். திடீரென்று இவ் விஷயம் வந்தது. பிறந்தபடியே இறக்கடும் திடீரென்று ; நான் உங்களை வேண்டிகொள்ளுகிறேன். நீங்கள் ஒருவரை யொருவர் இன்னும் நன்று யறிந்து நண்பர்களாயிருக்கவேண்டும்.
- ஈ. என் ஆஸ்தியையும் என் அடுத்த வீட்டுக்காரன் ஆஸ்தியையும் இரண்டையும், நான் சொன்ன சொல்லை முடிப்பதாகப் பந்தயம் வைத்திருக்கவேண்டும்.
- பா. எந்தப் பதிவிரதையைப் பரீட்சைபார்க்க உமக் கிஷ்டம் ?
- ஈ. உம்முடையவளை ! கற்பினால் காக்கப்பட்டிருப்பதாகக் கவலையின்றி இருக்கிறீரே, அக காரிகையை ; உமது மோதிரத்திற் கெதிராகப் பதினாயிரம் பொன் பந்தயம் கட்டுகிறேன். இரண்டாம் முறை பார்த்துப் பேசும்படி உமது காதலி

இருக்கும் அரண்மனைக்கு என்னைச் சிபாரிசுமாத்திரம் செய்யும். வே ரொன்றும் வேண்டிய தில்லை. வே ரொருவருக்கும் கிட்டாதென நீர் மதிக்கின்ற அவள் கற்பை அவ்விடமிருந்து அபகரித்துவருகிறேன், பாடும்.

பா. உமது பொன்னுக் கெதிராகப் பொன்னைப் பந்தயம் வைக்கிறேன். இம் மோதிரம் என் விரலைப்போல் அததனை எனக் கருமையானது. என் விரலின் ஒரு பாகமானது.

ஈ. நீர் பயப்படுகிறீர், அந்த விஷயத்தில் புத்திசாலிதான். ஸ்திரீகளின் உடலை இமயிக் கொரு இலட்சம் கொடுத்து வாங்கினும், களங்கம் வராது கார்க்க முடியாது அதை உம்மால். ஏதோ உமக்குச் சில கோட்பாடுகள் உண்டுபோலும். அதன் பொருட்டு கொஞ்சம் அஞ்சுகிறீர்போலும்.

பா. உமது நாவிற்கு இவ்வாறு கூறல் ஒரு வழக்கம்போலும்; உமமிடம் இதைவிட உறுதியான எண்ண மொன்றுளதென நம்புகிறேன்.

ஈ. என் வார்த்தைகளுக்கு நானே தலைவன். நான் சொன்ன படி செய்து முடிப்பதாகச் சத்தியம் செய்கிறேன்.

பா. செய்வீரா? நீர் திரும்பி வருமளவும் என் வயிரத்தை உமக்கு இரவலாகக் கொடுக்கிறேன். நமக்குள்ள நிபந்தனைகளெல்லாம் எழுதிவைக்கப்பட்டும். என் காதலி உமது இழிவாம் எண்ணத்தின் பிரமாணத்தைவிட நற் குணத்தில் அதிகப்பட்டவள். இப் பந்தயத்திற்குத் துணியும்படி கேட்கிறே னும்மை. இதோ என் மோதிரம்.

ப. இப் பந்தயத்தை ஒப்புக்கொள்ளாதலே எனக் கிட்ட மில்லை.

ஈ. ஈசன் ஆணைப்படி இது ஜெயிக்கப்பட்டதே! உமது காதலியை நான் அனுபவித்ததாக உமக்குத் தக்க அத்தாட்சி கொண்டுவராமற்போனே னாயின், என் பதினாயிரம் பொன் உம்முடையது; உம்முடைய வைரமும் உம்முடையதே. நான் திரும்புகையில், நீர் நம்பியபடி அவள் கற்பினைக்

காத்திருப்பாளாயின், உமது காதலியாகிய ரத்னமும், இந்த வயிர ரத்னமும், என் பொன்னும், உம்முடையதே! அவுளருகில் தடையின்றி போவதற்குமாத்திரம் எனக்கு உமது அனுமதி இருக்கவேண்டும்.

பா. இந்த ஏற்பாடுகளை ஆவலுடன் ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன். நமக்குள் இவைகளெல்லாம் சந்தேகம் அற வரையப்படும். இதற்குமாத்திரம் நீர் உத்திரவாத மாகவேண்டும். அவளை வென்று, அங்கனம் வென்றதாக நேர்வழியில் எனக்கு ஸூபிப்பிராயின், நான் உம்மீது பிறகு பகை பாராட்டேன். நமது வார்த்தைக்கும் பாத்திரமானவ எல்ல அவள் பிறகு. அவள் கற்பிற்குப் பங்கம் வராமற் காத்தனளோ, நீர் அப்படிப் பங்கம் வந்ததாக ஸூபிக்காமற் போனீரோ, உமது தூர் எண்ணத்தின்பொருட்டும், தூயதான அவள் கற்பினை நீர் தூஷிக்க முயன்றதின்பொருட்டும், உமது வாளால் எனக்கு உத்தரவு சொல்லவேண்டும் நீர்.

ஈ. உமது கை—இதே ஏற்பாடு—தக்க நியாய வாதிகளைக் கொண்டு இவைகளை யெல்லாம் தகுந்தபடி வரைந்துவைப்போம். பிறகு நான் உடனே சிமஹளம போகிறேன். இல்லாவிடின் இருதப் பேரம் ஆறிப்போம், பட்டினியில் அழிந்து போம். நான் போய் என் பொன்னைக் கொண்டுவருகிறேன்; பிறகு நம திரு பந்தயங்களையும் எழுதிவைப்போம்.

பா. ஒப்புக்கொண்டேன்.

[சயாகாமனும், பாசதாமனும்
போகிறார்கள்.]

சோ. இது நிற்கும் என்று நினைக்கிறீரா நீர்?

ப. சயாகாமர் அதி னின்றும் பின் வாங்கார். வாரும் அவர்களைப் பின்பொடர்வோம்.

[போகிறார்கள்.]

காட்சி முடிக்கிறது.

ஐந்தாம் காட்சி.

குடம்—சிம்ஹன். சிம்ஹநாதன் அரண்மனையிலோர் அறை.

அரசீ, பாங்கிகள், கருணையன் வருகிறார்கள்.

அ. பனியானது தரையின்மீது பரவி யிருக்கும்பொழுதே அப் புஷ்பங்களைப் பறியுங்கள். புறப்படுங்கள் உடனே. நான் கூறியவை யெல்லாம் குறிப்பிட்ட கடிதம் யார் வைத்திருக்கிறது?

பாங். நான், அம்மணி.

அ. புறப்படுங்கள். [பாங்கினெல்லாம் போகிறார்கள்.]
பிறகு, ஐயா வயித்தியரே, அந்த மூலிகைகளை யெல்லாம் கொணர்ந்தீரா?

க. ஆம், அரசியின் திருவுளப்படி கொண்டுவந்தேன். இதோ இருக்கின்றன அம்மணி. [ஒரு சிறு பெட்டியைக் கொடுக்கிறான்.]
தங்களை வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன்.—தாங்கள் கோபித்துக் கொள்ளக் கூடாது—என் மனோ சாட்சி என்னைக் கேட்கும் படி புந்துகிறது. என்ன காரணம்பொருட்டு, நாளாவர்த்தியில் மெலிவடையச்செய்து, முடிவில் ஆவியை அழிக்க வல்ல, இந்தக் கொடும் விஷ மருந்துகளை யெல்லாம் என்னைக் கொண்டுவரும்படி கட்டளை யிட்டீர்கள்?

அ. வயித்தியரே, நீர் இப்படிப்பட்ட கேள்வி கேட்பது, எனக்கு ஆச்சரியத்தைத் தருகிறது. நான் தங்களுடைய சிஷ்யையாக நெடுங் காலமா யிருக்க விலையா? நீர் எனக்குக் கற்பிக்க விலையா, வாசனைத் திரவியங்களை யெல்லாம் செய்யவும்? திராவக மிநக்குவதற்கும்? கெடாமல் காப்பதற்கும்? நமது மஹாராஜாவே நான் செய்யும் பட்சணங்களை விரும்பி வேண்டும் படி, அத்தன்மையாக? இவ்வளவுதூரம் நடந்தபிறகு—தாம் என்னை ராசுக்ஷ குண முடையவ ளெனக் கருதாவிடின்—மற்ற பரீட்சைகளிலும் எனது அறிவை விரித்தியடையச் செய்தல் நியாய மல்லவா? மனிதர்கள்மீ தல்ல, அவர்களைக்

கொல்வது ஒரு பொருட்டாய் மதிப்பிடப்படாத—மற்ற ஜீவன்களின்மீது பிரயோகித்தது, உம்முடைய இம் மருந்துகளின் சக்தியைக் கண்டறிகிறேன். அவைகளின் வேகத்திற்குத் தக்க சிகிச்சையும் செய்து பார்க்கிறேன். இதனால் அவைகளின் நானாவித குறை குணங்களையும் வேகங்களையும் தேர்ந் தறிகிறேன்.

க. மஹாராணி, இந்தப் பரிசோதனையினால் உங்கள் மனதைக் கடின மாக்கிவிடுவீர்கள். அன்றியும் இவைகளின் வேகத்தைப் பார்த்தால் துன்பகரமாயும், துயரகரமாயும் இருக்கும்.

அ. சரி, அதற்காக நீர் கவலைப்படவேண்டாம்.

விசாகன் வருகிறான்.

[ஒரு புறமாக] இதோ முகஸ்துதி கூறும் கள்ளன் வருகிறான். அவன்மீது பிரயோகித்துப் பார்க்கிறேன் நான். இவன் தனது எஜமானன் பங்கிற் சார்ந்தவன். என் மகனுடைய துவேஷி. [உரத்து]—என்னடா விசாகா?—வயித்தியரே, இந்தச் சமயம் உம்முடைய வேலை முடிந்தது. உம திச்சை வழி போகலாம்.

க. [ஒரு புறமாக] எனக் கென்னவோ தங்கள்மீது சந்தேகம் தான். அம்மணி, ஆயினும் நீர் ஒரு கெடுதியும் செய்ய முடியாது.

அ. [ஒரு புறமாக விசாகனிடம்] உன்னைத்தான், ஒரு வார்த்தை.

க. [ஒரு புறமாக] இவளை நான் நம்ப லாகாது. நெடு நாள் மெளியச்செய்து கொல்லத் தக்க, ஆச்சரியகரமான விஷங்கள் தன்னிட மிருப்பதாக எண்ணுகிறாள். இவள் குணத்தை நான் அறிவேன். இவளைப்போன்ற கமிஞ் சிந்தையுடைய வர்களிடம், அப்படிப்பட்ட கொடிய ஒளஷதங்களை நம்பிக் கொடேன். இப்பொழுது அவளிட மிருப்பவை, கொஞ்ச நேரம் இந்நிரியங்களை மழுங்கச்செய்து, மயக்க முண்டாக்

கும். ஒருவேளை, முதலில் இவைகளை நாய் பூனைகளிடம் பிரயோகித்துப் பார்ப்பாள்; அதன்பிறகு, அதற்குமேல் போவாள். சாக்காட்டைப்போல் அது எவ்வளவுதான் காட்டியபோதிலும், அதில் ஒரு கெடுத்தியு மில்லை; பஞ்சேந் திரியங்களையும் கொஞ்ச காலம்வரை அடக்கியபோதிலும், மூர்ச்சை தெளிந்த பிறகு, முன்பைவிட அதிக பலத்தைக் கொடுக்கும். பொய்யான அதன் வேகத்தினால் அவள் ஏமாந்தபோவாள். அவளை இவ்வாறு ஏமாறச் செய்வதே எனக்கு யோக்கிய மாகும்.

அ. மறுபடியும் நான் உமக்குச் சொல்லி யனுப்புமளவும், வயித் தியரே, உமக்கு வேறு வேலை யில்லை.

க. அடியேன் உத்திரவு பெற்றுக்கொள்கிறேன். [போகிறான்]

அ. இன்னும் அழுதுகொண் டிருக்கிறாள் என்ற சொல்கிறாய்? நாளாவர்த்தியில் இது அடங்கி, இப்பொழுது அவளைப் பிடித்திருக்கும் மடத்தனம போய், நீ கூறுவதைக் கேட்க மாட்டாள், என்று எண்ணுகிறாய்? உன் வேலையைப் பார். நான் உனக் கொண்டு கூறுகிறேன், என் தம்பிமீது அவள் ஆசைப்படுவதாக எப்பொழுது எனக்கு வார்த்தை கொண்டுவருகிறாயோ, அந்தக்ஷணம உனது எஜமான னிருக்கும் உன்னத ஸ்திதியை, நீயும் அடைந்தவ னாவாய்; இன்னும் உயர்ந்த ஸ்திதியை—ஏனெனில் அவனுடைய ஐஸ்வரியமெல்லாம் வா யடங்கிக் கிடக்கிறது. அவனுடைய பெயரும், கடைசி இழுப்பி லிருக்கிறது. அவன் திரும்பி வரவும் முடியாது. இப்பொழுது இருக்கு மிடமும் இருக்க முடியாது; ஓ ரிடமிருந்து அவன் மற் றோரிடம் புகுதல், ஒரு துக்கத்தை விட்டு மற் றொன்றை மேற் கொள்வதாம்; உதிக்கின்ற ஒவ்வொரு தினமும் அவளைக் கீழ்த்துக்கொண்டே வருகிறது. அவனே மற்றவர்களை அனுசரிக்க வேண்டியிருக்கும்பொழுது, அவளை அனுசரித்த நீ அடையத் தக்க பலன் என்னுளது? அவன் தனது

அதிர்ஷ்டத்தைப் புதிதாய்த் தேடவேண்டும்.—அவனைத் தாங்க வல்ல நேசர்களு மில்லை அவனுக்கு.

[ராணி ஒரு பெட்டியைக் கீழே போடுகிறாள்; ஷாகன் அதை எடுக்கிறான்.]

இன்னதென் றறியாது எடுக்கின்ற யதை நீ. ஆயினும் உன் கஷ்டத்திற்காக எடுத்துக்கொள அதை நீ. நான் செய்த ஓர் ஒளவுதம் அது. அது அரசரை ஐந்து முறை அந்தகன் கையினின்றும் தப்ப வைத்தது. இதைவிட பலத்தைத் தரத் தக்கது வே ரொன்று மில்லை.—இல்லை வேண்டாம், நீயே எடுத்துக்கொள். இனிமேல் உனக்கு நான் செய்யப்போ கிற பெரும நன்மைக்கு, இது ஒரு அரசாரமாம். அவ னுடைய ஸ்திதி இப்படி யிருக்கிறதென்று உன்னுடைய எஜமானியிடம் உரைப்பாய், நீயே சொல்வதுபோல் சொல். இவ்வாறு மாறுவதில், உனக்கு என்ன நன்மை புண்டாகு மென யோசித்துப்பார். உன்னுடைய எஜமானியின் சேவ கத்தை நீ விடாமலே, என்னுடைய தம்பியாகிய புதிய எஜ மானனையும் பெறுவாய்,—அவன் உன்னை நன்றாய்க் கவனிப் பான். நீ விருமபுமபடியான எப்படிப்பட்ட உன்னத பதவி யையும் உனக் களிகரும்படி மஹாராஜாவை உததுகிறேன். நானே, உன்னை இத் தொழிலிற் கையிடிகொள்ளுமபடி செய்தபடியால், உன் கஷ்டத்திற்குத் தக்கபடி பரிசளிக்கக் கடமைபபட் டுள்ளேன்—என்னுடைய பாங்கியரைக் கூப் பிடு—நான் சொன்ன வார்த்தைகளை யோசித்துப் பார்.

[ஷாகன் போகிறான்.]

மோசக்கார னாயினும் மாறாத கள்ளன் ! இவனை நாம் அசைக்க முடியாது. அவனது எஜமானனுக்கு வாரீசா யிருக்கிறான் ; தன் கணவனை அவள் என்றும் மறவாதபடி ஞாபகப் படுத்திக்கொண் டிருக்கிறான். நான் கொடுத்ததை அவன் புசிப்பா னாயின், அவள் பிராணநாதன் பக்கமாகப் பேசு பவர்கள் ஒருவரு மில்லாதபடி செய்துவிடும். அவளும்

அதன்பிறகு, என் வசமாய் இணங்காவிட்டால், அந்த ஓளவுதத்தை ருசிபார்க்க வேண்டியதுதான்.

பாங்கிகளுடன் விசாகன் வருகிறான்.

அப்படி—நல்லது, நல்லது! நீலோதபலங்கள், செங்கழு நீர், தும்பை—என் அறைகருக் கொண்டுபோங்கள் இவை களை.—விசாகா, போய் வா. நான் சொன்ன வார்த்தைகளை யோசித்துப் பார்.

[பாங்கிகளுடன் போகிறான்.]

வி. அப்படியே செய்கிறேன்! என் எஜமானனுக்குத் துரோகியாய் முடியுமுன் என் உயிரை முடிப்பேன். அவ்வளவு தான் உங்களுக்குச் செய்ய முடியும் நான். [போகிறான்.]

காட்சி முடிக்கிறது.

ஆறாம் காட்சி.

குடம்—அரண்மனையில் மற்றோர் அறை.

ஹேமாங்கி வருகிறான்.

ஹே. ஆ!—ஈன்ற தந்தை இளகா நெருசுடையார், மாற்றாந்தாய் மாறுபா டிடையாள, மாறு தேசம அனுப்பப்பட்ட மணாள னுடைய மணப் பெண்ணை விவாஹம் புரியவேண்டி நிர்ப்பந்திக்கும மடைய நெருவன்! அநதோ! அக கணவனே என துயரத்திற கெல்லாம ஆதி காரணம. அடிக்கடி என்னை அவலப்படுததுவதற்கும காரணம! என் னிரண்டு சகோ தரர்களைப்போல், கள்ளர்களால் அபகரிக்கப்பட்ட டிருந்தே னுயின், எவ்வளவு சந்தோஷ முள்ளவளா யிருப்பேன்! மாட்சிமையுடன் சம்பந்தப்பட்ட விருப்பமே, அதிக துக்ககரமானது; சுகத்திற் கோர் அபிருசியைக் கொடுக்கும் பரிசுத்த மாம் சுயேச்சை யுடையார் எத்தனை எளியராயினும் அத்தனையும் சிலாகிக்கத் தக்கவரே. இது யாரா யிருக்கலாம்?—ஓ!

விசாகனும், ஈயாகாமனும் வருகிறார்கள்.

வி. அம்மணி, இவர் மதுரை நகரத்து மாட்சிமையுடைய சீமான் ; என் எஜமானனிடமிருந்து ஏதோ நிருபங்கள் கொண்டு வந்திருக்கிறார்.

ஈ. என்ன முகம் மாறுகிறீர், அம்மணி? கீர்த்தி பெற்ற கேசரி நாதர் சுகமா யிருக்கிறார். ராஜ குமாரியின் கேஷமத்தை மிகவும் விசாரிக்கச் சொன்னார்.

[ஒரு நிருபம் கொடுக்கிறான்.

ஹே. ஐயா, உமக்கு மிகவும் வந்தனம். உமக்கு நிரம்ப நல்வரவு கூறவேண்டும் நான்.

ஈ. [ஒரு புறமாக] அவளது வெளித் தோற்றமெல்லாம் மிகவும் மேன்மை யுடையதே! இதனை அருமை வாய்ந்த மனத்தையும் உடையவளாயின், இவளே கிடைத்தற கரிய காம தேனுவாம். என்னுடைய பந்தயத்தை நான் பறி கொடுத்த வனே! தைரியமே, எனக்குத் துணை நிற்பாயாக! எதற்கு மஞ்சாமையே, என் தலை முதல் கால்வரை காததும் கவசமாகுக! இல்லாவிடின் உததரகுமாரனைப்போல் ஓடியே நான் புத்தம் செய்யவேண்டும், அதாவது உடனே ஓடவேண்டும்.

ஹே. [படிக்கிறான்.] “உயர் குண முடை உததமர்க்குள் ஒருவர் அவா; அவரது அன்பிற்கு நான் மிகவும் கட்டுப்பட்டிருக்கிறேன். அதற்குத் தக்கபடி அவரைக் கருதல்வேண்டும், உன்னிட முள்ள நம்பிக்கையை மதிப்பதானால்...”

கேசரிநாதன்.”

அதுவரை நான் உரத்துப் படித்தேன், மற்று முள்ளதை என் னிருதயத்தின் அநதரங்கமே சுக முற்று சந்தோஷத்துடன் உட்கொள்ளுகிறது.—ஐயா, என் வார்த்தைகளால் உமக்கு எவ்வளவு நல் வரவு கூற முடியுமோ, அவ்வளவு கூறுகிறேன். என்னால் என்ன செய்ய முடியுமோ, அவற்று ளெல்லாம் அதனை நீ காண்பீர்.

ஈ. மிகவும் சந்தோஷம், அழகிய அரச குமாரியே. என்ன ஆச்சரியம்! மனிதர்களுக்குப் பயிசதியம் பிடித்திருக்கிற தா, என்ன? இவ் வழகிய விதானம்போன்ற ஆகாயத்தையும், வளம் நிறைந்த வையகத்தையும், சமுத்திரத்தையும், கண்டு களிக்கவும், ஆகாயத்தில் ஒளிர்கின்ற நட்சத்திரங்களுக்குள் உள்ள பேதத்தையும், ஆர்கலியின் கரையிலுள்ள ஒன்றைப்போல் இருக்கின்ற கணக்கிறந்த கூழாங்கற்களுக்கும் உள்ள பேதத்தைப் பகுத்தறியவும், ஐக்கீசன் நமக்குக் கண்களைக் கொடுக்க வில்லையா? அப்படிப்பட்ட உத்தமமான இந்திரியங்களைக்கொண்டு அழகிற்கும் அவலட்சணத்திற்கு முள்ள பேதத்தைப் பிரித்தறிய முடியாதா நம்மால்? ஹே. உமக்கு ஆச்சரியத்தைத் தருவ தென்ன?

ஈ. அது கண்களின் குற்றமன்று; ஏனெனில் மந்திரிகளும் மற்ற குரங்குகளும் கூட இப்படிப்பட்ட இரண்டு ஸ்திரீ உருவங்களைக் கண்டு, ஒன்றை வியந்து பல்லை இளித்தும், மற்றொன்றை முகம் சுளித்தது நங்கு காட்டியும், அவைகளுக்கும் உள்ள பேதத்தைக் காட்டிவிடும். ஆய்ந தறியும் புத்தியின் தவறெனவும் கூற லாகாது; ஏனெனில் புத்தி சூன்யர்களும் இத்தகை எழிலைக் கண்டு இதே மேம்பட்டதென ஸ்திரீமாய்க் கூறிவிடுவார்கள்; இச்சையின் குற்றமெனவும் எண்ண லாகாது; கேவலம் மோஹமானது, இதனை அருமையாம அழகு எதிர்ப்பட்டால் அனுபவிகக விருமபாது, தெவிட்டியதுபோல் வெறுத்துப்போம்.

ஹே. என்ன விசேஷம், சொல்லும.

ஈ. எத்தனை அனுபவித்தும் ஆகதிரம் அடங்காத, தேக்கிட்ட இசையானது—குடம் நிரம்பி வழிந்தோடுவதேபோல்— உத்தம உணவைப் புசித்தும், உச்சிட்டத்தை உண்ண விரும்புகிறது.

ஹே. ஐயா, இவ்வாறு உம்மை மெய்ம் மறக்கச் செய்வ தென்ன? உடம்பு ஏதாவது அசெளக்கியமோ?

- ஈ. அப்படி யொன்று மில்லை, அம்மா ; நான் சுகம்தான்.—ஐயா, என்னுடைய ஆளை நான் விட்டுவந்த இடத்திலேயே இருக்கும்படி சொல்லும். அவன் ஒருவாறான குண முடைய பேதை.
- வி. அங்குதான் புறப்பட்டேன் ஐயா, அவனுக்கு நல்வரவு கூற. [போகிறான்.]
- ஹே. என் பிராணநாதர் சவுக்கியமாகவே இருக்கிறாரா ? கொஞ்சம் தயை செய்து சொல்லவேண்டும்.
- ஈ. நன்றா யிருக்கிறார், அம்மா.
- ஹே. அவர் சந்தோஷத்தின்மீது மனத்தைச் செலுத்துகிறாரா ? அங்கனம் செய்கிறாரெனக் கோருகிறேன்.
- ஈ. அதிகமான சந்தோஷத்தி லிருக்கிறார். அவரைப்போல் வேடிக்கை விநோதங்களுக் கிடங் கொடுக்கும் அயல் நாட்டான் ஒருவரு மில்லை அங்கு. அவருக்குப் பெயர் அங்கே சிங்களதேசத்துச் சிருங்காரலோலன் என்று.
- ஹே. அவர் இங்கிருந்தபொழுது ஒருவாறு துயர் கொண் டிருந்தார், அநேக சமயங்களில், அதற்குக் காரண மறியாமலே.
- ஈ. அவர் சஞ்சலப்படும் சமயமே நான் பார்த்த தில்லை. அவர் தோழர் ஒருவர் இருக்கிறார், சோழ தேசத்தார் ; பெயர் பெற்ற ஒரு பெரிய மனிதன் ; தன் தேசத்துக்காஞ்சிச சிறும் ஒருத்தியின்மீது அதிக காதல்கொண்டிருக்கிறார். நெருப் புத் துருத்தியினின்றும் காற் றெழுவதேபோல் எந் நேர மும் பெரு மூச்சு விட்டுக்கொண் டிருப்பார். அப்பொழுது, இந்த சிருங்கார சிம்ஹளரோ—நான் சொல்வது உமது பிராணநாதரை—வயிறு குலங்கச சிரித்து, “ஐயா ! பேதை மனிதன் இதிஹாசங்களில் கற்றதாலும், தான் கேட்டதாலும், தன் சொந்த அனுபவதாலும், மாதர்கள் இப்படிப்பட்டவர்கள், மன மிருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும் இப்படித் தா னாகவேண்டும், என் அறிந்தும், அவர்கள் வலையினின்றும்,

விலகி இருக்குங் காலத்தில், மறுபடியும் அவ் வலைக்குட சிக்கவேண்டு மென்று விருமபித் தான் வாழ்நாட்களை வருத தத்தில் கழிப்பானு, என்று எண்ணும்பொழுது, நகைப்பினால் என் வயிறு வெடியா திருப்பது என்ன ஆசசரியம!" என்று கூறுவார்.

ஹே. என் பிராணநாதர் அப்படிச் சொல்வாரோ?

ஈ. ஆம், அம்மணி; அச சமயங்களில் அவர் கண்களினின்றும் சிரித்துச் சிரித்து கண்ணீர் பிரவாகமாகப் பாயும். அவர் பக்கலில் நின்று, அவர் அநத சோழநாட்டானை ஏளனஞ் செய்வதைக் கேட்டலே ஓர் வினோத மாம. ஆனால் சுவாமிக் குத் தெரியும்—சில மனிதர்கள் அதிக தவ றிழைக்கிறார்கள்.

ஹே. என் பிராணநாதர் அங்ஙனம் செய்யாரென நம்புகிறேன்.

ஈ. அவ ரல்ல, ஆயினும் சாவேஸ்வரன் அவருக்களிததை இன் னும் அதிக சநதோஷத்துடன் அனுபவிக்கலாம; அவா வரையிலுமே அது அதிகம். உம்மை, அவரது உடை மையென எண்ணும்—உம்மைக் கருதுமிடத்தோ—அது மிசவும் அதிகமாம்—இதையெல்லாம் கருதுமிடத்து, நான் ஆசசரியப்பட வேண்டிய னாயினும், பரிதாபமும் படவேண் டும்.

ஹே. ஐயா, தாம் எதற்காகப் பரிதாபப்படுகிறீர்?

ஈ. இரண்டு பெயரைக் குறித்து, மனப் பூர்வமாய்.

ஹே. ஐயா, அவர்களில் நான் ஒருத்தியே? என்னை ஒருவாறு பார்க்கிறீர். உமது பரிதாபத்திற்கு ஆளாகும்படி என்னிடம் என்ன அவலத்தைக் காண்கிறீர்?

ஈ. என்ன துக்ககரமான விஷயம்! அந்தோ! ஒளி வீசும் ஆகித்யனுடைய காந்தியினின்றும் என்னை மறைததுக் கொண்டு, அடர் குகையில் அவியும் விளக் கொன்றைக் கொண்டு ஆரந்தப்படுவதோ?

ஹே. ஐயா, உம்மை நான் வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன். எனது கேள்விகளுக்கு உமது பதில்களை இன்னும் வெளிப்படையாகக் கூறும். என்மீது ஏன் பரிதாபப்படுகிறீர்?

ஈ. நான் சொல்லவந்த தென்னென்றால், மற்றவர்கள் அனுபவிக்கிறார்களே, உமக்குச் சொந்தமானதை—ஆனால், அதற்குப் பழி வாங்கும் தொழில் பரமேஸ்வரனுடைய தாம். அதைப் பற்றிப் பேசுதலும் என் தொழி லன்று.

ஹே. என்னைப்பற்றி, அல்லது என்னைச் சார்ந்த விஷயத்தைப்பற்றி தாம் ஏதோ தெரிந்தவராய்த் தோற்றுகிறீர். சில விஷயங்களில் தவறாய் நடப்பதாக சந்தேகம் கொள்வது, அங்ஙனம் நடப்பதாக உறுதியாய் நம்புவதைவிட, அதிக கெடுதியை விளைப்பதாகும்; ஏனெனில் நிச்சயிக்கப்பட்ட விஷயங்கள், பரிஹாரங்களைக் கடந்தவைகளாகும்; அல்லது காலத்தில் அறிந்தால், அதன் சிக்கசையும் அதனுடன் பிறக்கும். நீர், தூண்டிவிட்டும் தடைபடச் செய்கிற அவ் விஷயத்தை, எனக் கறிவிக்கும்படி வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன்.

ஈ. எனது அதரத்தைக் குளித்திட இக் கூன்னமும், ஒவ்வொரு ஸ்பரிசமும், பட்டமாதிரத்தில் ஆசை மாற ஆணையினை எனது ஆன்மாவுக்குப் புசுடடக் கூடிய இக் கரமும், பல திக்குகளிலும் செல்லும் என கண்ணின் பார்வையைச் சிறைப்படுத்தி இவ்விடத்திலேயே பந்தப்படுத்தும், இவ் வருவமும், எனக்குச் சொந்தமாயிருக்கு மாயின், பரங்குன்றத்தின் படித துறைபோல பலருக்கும் சாதாரணமான பாவையரின் அதரத்தைப் பருகுவனோ? கடிக்கேதோறும் கபட சத்தியத்தாலும் கடுந தொழிலாலும் கற டேறிய கைகளைக் கட்டிப் பிடிப்பேனா? நாற்ற முடைய மெழுகினால் ஏற்றிய தீபம் கறுத்துக் காட்டுவதுபோல், காந்தி மழுங்கிய களங்க முடைய கண்களை நான் கபடத்தனமாய்ப் பார்ப்பனோ? அங்ஙனம் செய்வே னாயின், அடியுடன் அழிக்கப்பட்டு, ஆழ்நரகி லுள்ள அதனைக் கொடுமைகளும் ஏக காலத்தில் என்னைப் பிடிக்கத் தக்க வோர் ஆளாவேன்.

ஹே. எனது பிராணநாதர் சிம்ஹளத்தை மறந்தாரென அஞ்சுகிறேன்.

ஈ. தன்னைபும் மறந்திருக்கிறார். இவ்வாறு அவரது இழிந்த ஸ்திதியைச் சொல்ல இசைநது சொன்னவ னன்று நான். உமது செளநதர்யங்களே, மெளனம் சாதிக்கும் என் மனோ சாட்சியினின்றும் வாய்விட்டு வெளி வருமபடி வலிக்கின்றன.

ஹே. இன்னும் கேட்க எனக் கிஷ்ட மில்லை.

ஈ. ஐயோ! என் னாருயிரே! உமது கதியானது பரிதாபத்தினால் என் னிருதயத்தைப் பிளநது, என்னைத் துயருறச்செய்கிறது. அழகில் நிக ரற்ற அணங்கு—உலகில் ஒப் புயர் வற்ற அர சனைச சார்நதபோதிலும் அவனது உன்னத ஸ்திதியை இரு மடங் காக்க வல்ல உத்தமி—உமமைவிட்டு, உமது பணத்திற்குத் தகசபடி, தமது உருவத்தைக காட்டும, நாணய மில்லாத நடன மாதர்களுடன் கூடுவதா? நீர் பழி வாங்கவேண்டும். இல்லாவிடின் உமமைப பெற்றவள் ராணியன்று; உமது உயர்ந்த குடிப பிறப்பினின்றும் குன்றுகிறீர் நீர்!

ஹே. பழிவாங்குவதா! நான் எப்படிப் பழிவாங்குவது? இது உண்மையா யிருக்கு மாயின்—என் னிதயமே என் ரெவிகள் கேளவியுற்றதை அதனை விரைவில நம்பி மோசம் போக லாகாதெனக் கூறுகிறது.—ஆயினும் இது உண்மையா யிருக்கு மாயின், நான் எவ்விதம் பழி வாங்குவது?

ஈ. நீர் இல்லாக் காலத்து, உமது திரவியத்தைக்கொண்டு, எல்லா வித லீலைகளையும் தான் ஆடி வருமபொழுது, உமமைமாத் திரம் கன்னியாகுமரி மடத்துக் கன்னிகையரைப்போல் கற்பினைக் கடுங் காவலி விட்டுக் காத்துவரச் செய்வதோ? பழி வாங்கு மிதை. என்னை உமக் குரிய இனிய சுகத்தின் பொருட்டு ஒப்பிவைத்தேன். உமது படுக்கையினின்றும் பறந் தோடின அப் பாமரானினும் நான் உயர்ந்தவனே, உம்மீ

தள்ள ஆசை அனுவளவும் குறையாது வாழ்வேன், எப் பொழுதும் அருகில், திண்ணமாய்.

ஹே. ஆ!—ஐயோ! விசாகா!

ஈ. உமது அதரத்திற்கு என் பிரார்த்தனையைச் செலுத்து கிறேன்.

ஹே. போ தூர! இதுவரையில் உன் வார்த்தைகளைக் கேட்ட என் செவிகளை நான் தூறவேண்டும். நீ நற் குண முடைய வனாயின், நலத்தின்பொருட்டு இக்கதையை என்னிடம் கூறியிருப்பாய்; நீ விரும்பும், வெறுக்கத தக்க இவ் விழிவாம் முடிவிற்பொருட் டன்று. உனக்கும நற் குணத்திற்கும் எவ்வளவு தூரமோ, அவ்வளவு தூரம இருக்கிறது அவருக்கும் நீ கூறும் கதைக்கும்; அப்படிப்பட்ட உததமனை நீ தூஷிக்கறாய். பேதையாம் உன்னையும் பிசாசையும் ஒன்றாய் வெறுக்கும பெண் மணியை வேண்டி விரும்புகறாய் நீ!—என்ன, ஐயோ! விசாகா!—அரச ராகிய என் தந்தையிடம் நீ கொண்ட தூர் எண்ணத்தை அறிவிக்கிறேன். படுக்காளியான பாத்தக னொருவன், பாண்டிய நாட்டுப் பரத்தையர் வீதியில் வியாபாரம் செய்வதுபோல், தன தரண்மனையிலுமீ வியாபாரம் செய்து, அவனது தூர் எண்ணங்களை யெல்லாம் இங்கு அனைவருக்கும் வெளிப்படுத்தாமபடி விடுதல், சரியென நினைக்கிறாரோ பார்ப்போம்.—ஆயினும், அநதோ!—தன தரண்மனையை அவர் கவனிப்பதே யில்லை, தனது பெண்ணையும் மதிப்ப தில்லை.—என்ன, ஐயோ! விசாகா!

ஈ. ஹா! கேசரிநாதரே! நீரே சுகபுருஷன் என்று நான் சொல்லவேண்டும். உமது காதலி உம்மீது வைத்த கௌரவத்திற்கு, நீர் அவளிடம் வைத்த நம்பிக்கை பொருந்தியதே, உமது சிறந்த உத்தமமான நற் குணம், அவளது உண்மையாம் கௌரவத்திற் கேற்றதே! ஈசன் அருளால் இருவரும் கீழ்பி காலம் வாழ்வீராக!—எத் தேசமும் தன்னுடையாள்

எனக் கோர விரும்பும், தண்ணிலியானுக்குத் தக்க தாரம்! அவரது காதலியாகிய நீரே உலகில் ஒப் புயர் வற்ற உத்தமனுக் கேற்ற பத்னி! என்னை மன்னிக்கும்படி வேண்டுகிறேன் உமமை. உமது காதலானது கலக்கப்படாதபடி வே ருன்றியதா எனக் கண் டறியும்பொருட்டே, நான் இதை யெல்லாம் பேசியது. உமது பிராணநாதன் இப் பொழுது இருப்பதுபோல் மறுபடியும் புதிதாய் ஆகச் செய்ய வல்லேன். உண்மையான நடவடிக்கைகள் அந்த உத்தம னிடமே குடிக்கொண் டிருக்கின்றன. சங்கங்களை யெல்லாம் தன சாராகச செய்ய வல்ல அததனைப் பரிசுத்த மாம மாயாவி! உலகி லுள்ள உத்தமர்களின் மனத்தையெல்லாம் கவர்கிறார்—

ஹே. செய்த பிழைககுப் பிரதி செய்கிறீர்.

ஈ. மாநதர்களுக்குள் விண்ணினின் றிழிந்த வேந்தனைப்போல் உட்காருகிறார். அவரிடத் துள்ள ஓர் வகை உத்தம குணமானது, அவரை எடுத்துக் காட்டி, சாதாரண மனிதரைவிட மேலானவராகப் பாவிக்கச்செய்கிறது. மங்கையர்க் கரசியே! கட்டுக் கதையை நீர் எவ்வாறு கவனிக்கிறீரோ என்று பார்க்க முயன்றதற்காக, என்னை மன்னிக்க வேண்டும். அங்ஙனம் செய்தது, அததனை அருமையாம் புருஷனை உமது நாதனாகக் கோரிய உமது கூர்மையாம் அறிவை, பெருமையுடன் ஊர்ஜிதப்படுத்தியதேயொழிய, வேறன்று; உமது ஒள்ளிய அறிவு ஒருகாலும் தவறாது. அவர் மீது நான் வைத்த அன்பானது, உம்மை இவ்வாறு தூண்டிப் பார்க்கச் செய்தது. ஆயினும் ஜகதீசன் உம்மை மற்றவர்களைப்போல் அன்றி, மாறுபாட்டிற் கிடங் கொடா திருக்கச் செய்தார். உமமை வேண்டிக் கொள்ளுகிறேன், என்னை மன்னிக்கவேண்டும்.

ஹே. ஐயா, எல்லாம் சரி யாய்விட்டது. அரண்மனையில் எனக்குள்ள அதிகாரம் உமதாகக் கொள்ளும்.

ஈ. அதற்கு அடியேனுடைய வந்தனம். உம்மைக் கேட்கவேண்டிய சிறு விண்ணப்ப மொன்றை ஏறக் குறைய முற்றிலும் மறந்தேன். அது சிறிய தாயினும், உமது பிராணநாதரைப் பற்றிய தாகையால், முக்கிய மானதே. நானும், இன்னும் சில சீமாளர்களாகிய அவரது சினேகர்களும், இவ்விஷயத்தில் பவ்யப்பட்டவர்கள்.

ஹே. சொல்லும், என்ன அது?

ஈ. மதுரைவாசிகளாகிய எங்களில் பத்துப் பன்னிரண்டு பெயரும், எங்கள் தலைவராகக் கொள்ளத் தக்க உமது நாதருமாகச் சில தொகைகளைச் சேர்த்தோம், மஹாராஜாவுக்கோர் காணிக்கை வாங்கும்பொருட்டு. மற்றவர்களுக்கெல்லாம் நான் முதலாளியா யிருந்தது, சோழ நாட்டில் அதை வாங்கினேன். அவை அருமையாம் வேலை செய்த பாத திரங்கள், நாணயமும் வேலைப்பாடு முள்ள நகைகள். அவைகள் மிகவும் விலை யுயர்ந்தன. பட்டணத்திற்குப் புதிதானது பற்றி அவைகளைப் பத்திரமாய் வைக்குமிடம் அறியாது தியங்குகிறேன். அவைகளை உமது காப்பில்வைக்கக் கட்டாட்சித் தருள்வீரா?

ஹே. சந்தோஷமாய்; அவைகளைப் பாதுகாப்பதாக என் கௌரவத்தை ஈடுகொடுப்பேன். என் பிராணநாதர் அதில் பவ்யப் பட்டிருப்பதால், என் படுகையைறையில் வைத்திருப்பேன்.

ஈ. அவைகள் எல்லாம் ஒரு பெட்டியில் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. எனது ஆட்கள் அதைக் காத்திருக்கின்றனர்; இன்றிரவுமாத்திரம் உங்களிடம் இருக்க அதைத் துணிக் தனுப்புகிறேன். நாளை நான் ஊருக்குப் போகவேண்டும்.

ஹே. ஆ! கூடாது, கூடாது.

ஈ. இல்லை, நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். நீடித்து நா னிங்கிருப்பே னாயின் நா னளித்த வாக்கினின்றும் தவறினவன

வேன். பாம்பனிவிருநது பட கேறிவந்தேன், உம்மைப் பார்ப்பதாகச செய்த கடடுறுதியின் காரணம்பற்றி.

ஹே. நீர் கொண்ட கஷ்டத்திறகு நான் வந்தனம செய்கிறேன்; ஆயினும நீர் நாளை போக லாகாது.

ஈ. இல்லை, அமமணி; நான் போகவேண்டும். ஆகவே, உமது பிராணநாதருக்கு ஏதாவது எழுதவேண்டி விரும்பின், இன்றிரவே அதைச் செய்யுமபடி வேண்டுகொள்ளுகிறேன். நான் ஏற்படுத்திய காலத்தைவிட அதிகமாய் இருந்துவிட்டேன். நாங்கள் மஹாராஜாவுக்குக் காணிக்கை செலுத்த வேண்டிய காலம கடககற்பால தன்று.

ஹே. நான் எழுதுகிறேன். உமது பெட்டியை என்னிடம் அனுப்பும். அதைப் பத்திரமாய வைத்திருநது உம்மிடம் ஒப்புவிக்கிறேன் சரியாக. நீர் வந்தது மிகவும சந்தோஷம்.

[போகிறார்கள்.]

காட்சி முடிக்கிறது.

இரண்டாம் அங்கம்.

முதற்காட்சி.

இடம்—சிம்ஹளம். சிம்ஹளநாதன் அரண்மனையில் முற்றம்.

கோபரனும், இரண்டு கனவான்களும் வருகிறார்கள்.

- க. இப்படிப்பட்ட தூரதிரஷ்டம யாருக்காவது நேரிட்டிருக்கிறதா? நாலு பழமும் பழுதது வருமபொழுது, ஒரு பகடையிலே ஆட்டம தோற்றுப்போகிற தென்றால்! நூறு பொன் பந்தயம் கடடியிருந்தேன் அந்த ஆட்டத்தின் பேரில்! அதன்மேல், தேவடியாள்கள் ஒருவன், நான் கெட்ட வார்த்தைகள் மொழிந்தேனென்று என்னோடு சண்டை போடவேண்டுமா? என் இஷ்டப்படி என் வார்த்தைகளை நான் உபயோகிக்கலாகாதா? இவனிடமிருந்து நான் ஏதாவது அவைகளை இரவல் வாங்கினேனா?
- மு. க. அதனால் அவன் அடைந்த பலன் என்ன, உமது பாய்ச்சிகையினால் அவன் மண்டையில் குத்துண்டது தவிர?
- இ. க. [ஒரு புறமாக] குத்தினவன் மண்டையைப்போல் குத்துண்டவன் மண்டையும் உள்ளே ஒன்று மில்லாததா யிருந்தால், சுககல் சுககலாய் உடைந்துபோ யிருக்கும.
- க. உத்தம குலத்தி லுதித்த ஒருவன் ஏதோ வார்த்தையாடினால், பக்கத்தி லிருப்பவர்கள் அதைத் தடுத்துப் பேசுவதாவது? ஏ!
- இ. க. கூடாது ஐயா; [ஒரு புறமாக] நாய் குரைத்தால் அதற்கு எதிராகக் குரைப்பார்களா யாராவது?
- க. தேவடியாளர் நாய்! அவனுக்கா நான் பதில் சொல்வது? என்னுடைய அந்தஸ்திற்குமாத்திரம் சரியானவனா யிருந்தால்!

இ. க. [ஒரு புறமாக] உன்னைப்போல் முழு முண்டமா யிருந்திருப்பான்.

க. உலகத்தில் இதைப்போல் வேறெதுவும் எனக்கு அத்தனைக் கோபம் உண்டுபண்ண வில்லை. பாழாய்ப் போக! நான் இத்தனை உத்தம குலத்தில் உதிககாம விருந்திருக்க லாகா தா? நான் மஹாசாணியின் தம்பி என்று என்னுடன் சண்டை போடமாட்டேன் என்கிறார்கள். ஒவ்வொரு பண்ணைக் காரனும், தான் வேண்டியமட்டும் சண்டைபோடலாம்; நான் மாத்திரம, எதிர்ப்பவன் ஒருவனு மின்றி, வான்கோழியைப் போல், வாயிலில் கீழும் மேலுமாய், உலாவிக்கொண்டிருக்க வேண்டும்.

இ. க. [ஒரு புறமாக] வீரம், அழகு, புத்தி, எல்லாம் உனக்கும் வான்கோழிக் கிருப்பதுபோலதான் இருக்கிறது.

க. என்ன சொல்லுகிறாய் நீ?

மு. க. தாங்கள் வெறுகுகும் ஒவ்வொரு ஆசாமிபுடனும், தாங்கள் சண்டைபோடுவது, தங்களுடைய அநதஸ்திற்கு ஏற்றது அன்று.

க. ஆம், அதை அறிவேன் நான். ஆயினும் எனக்குத் தாழ்ந்த ஸ்திதியி் விருப்பவர்களை நான் தண்டிப்பது தகுதி யன்றோ?

இ. க. ஆம், அது பிரபுவாகிய தங்களுக்கே தரும்.

க. ஏன், அப்படித்தான் நான் சொல்கிறேன்.

மு. க. இன் றிரவு அரண்மனைக்கு ஒரு அயல் நாட்டார் வந்திருப்பதைப்பற்றி கேள்விப்பட்டீரோ?

க. அயல் நாட்டானா? எனக்குத் தெரியாமலா?

இ. க. [ஒரு புறமாக] அந்த அயல் நாட்டானுக்கு, இந்த அசல் மட டிக்குத் தெரியாமல் வரக்கூடாதென்பது தெரியாது.

மு. க. பாண்டிய நாட்டார் ஒருவர் வந்திருக்கிறார்; அவர் கேசரி நாதருடைய சினேகிதர்களில் ஒருவர் என்று எண்ணப்படு கிறது.

- க. கேசரிநாதன் ! நாட்டைவிட்டுத் தூரத்தப்பட்ட கழுதை ! அவன் யாரா யிருந்தபோதிலும், அவன் சினேகிதனும் அவனைப்போன்ற மற்றொரு கழுதையா யிருக்கவேண்டும். இந்த அயல் நாட்டாணைப்பற்றி உனக்கு யார் சொன்னது ?
- மு. க. பிரபுவின் வேலை யாட்களுள் ஒருவன்.
- க. அவனை நான் பார்த்தல் சரியா ? அதில் ஒன்றும் என் அந்தஸ்திற்குக் குறை வில்லையே ?
- மு. க. மஹாப் பிரபு ! தங்களுடைய அந்தஸ்து எப்படி குறையும் ?
- க. ஆம், எளிதில் குறையாதென்றே நினைக்கிறேன்.
- இ. க. [ஒரு புறமாக] மடையனுக்கு அந்தஸ்து ஒன்று ! ஆயினும் இந்த மட அந்தஸ்து, எப்படியும் குறையாது, அது என்னவோ வாஸ்தவம்தான்.
- க. வாருங்கள், நான் போய் இந்தப் பாண்டிய நாட்டாணைப் பார்க்கிறேன். இன்று நான் சொக்கட்டானில் தோற்ற பணத்தை அவனிடமிருந்து ஜெயிக்கிறேன். வாருங்கள் போவோம்.
- இ. க. பிரபுவின் பின்னால் வருகிறேன்.

[கனேபரனும், முதல் கணவானும்
போகிறார்கள்.]

ராணியாகிய அந்தக் கபட முடைய மகளைப் பெற்ற தாய், இந்தக் கழுதையையும் பெற்றாளே இவ் வுலகில் ! அவளோ, தன் புத்தியைக் கொண்டு எல்லாவற்றையும் அடக்கி ஆள்கிறாள், அவள் தம்பியாகிய இவளே, தன் உயிர் போவதானாலும், இருபதில் இரண்டெடுத்ததுவிட்டால், பதினெட்டு மிகுதி, என்று சொல்லத் தெரியான்.—அந்தோ ! பேதை அரசு குமரியே ! அணங்கே, ஹேமாங்கி ! நீ என்ன கஷ்டம் அனுபவிக் கிறாய் ! ஒரு புறம் உன் மாற்றாந் தாயால் ஆட்டப்பட்ட தகதை ; மற்றொரு புறம் உன்னைக் கெடுக்கவேண்டி, மணிக்கு மணி சூழ்ச்சி செய்யும் மாற்றாந் தாய் ; இன்னொருபுறம், உனது பிரியமான கணவன் இந் நாட்டை விட்

இத் தூரத்தப்பட்டதைப் பார்க்கிலும் உனக்கு அதிக வெறுப்பைத் தரும்படியான, உன்மீது மோஹம் கொண்ட இப் பாதகன். உன்னைப் பலவந்தப்படுத்தி, உன் கணவனிடமிருந்து உன்னைப் பிரிக்கக் கருதும் இக காதகன் கையினிற் சிக்காதபடி, ஜகதீசன் உன் கற்பினைக் காத்து ரட்சிப்பாராக! உனது களங்க மற்ற மனதெனும் கோயிலைச் சலனத்துக்குள் ளாகாதபடி, காப்பாற்றுவாயாக! அங்ஙன மிருப்பாயாயின், எப்படியும், நீ நிலைபெற்று, தூரத்தப்பட்ட உன் நாதனையும் பெற்று, முடிவில் இந்நாநிலத்தையும் பெறுவாய்!

[போகிருள்.]

காட்சி முடிகிறது.

இரண்டாய் காட்சி.

இடம்—ஹேமாங்கி படுக்கை அறை; அதன் ஒரு புறம் ஒரு பெட்டி. ஹேமாங்கி படுத்துக்கொண்டிருக்கிறாள். ஒரு பாங்கி நிற்கிறாள்.

ஹே. யார் இருக்கிற தங்கே? என் பாவகி, நீலாவா?

பாங். ஆம், அம்மணி.

ஹே. இப்பொழுது என்ன மணி?

பாங். ஏறக் குறைய பாதி இராததிரி யிருக்கும், அம்மா.

ஹே. ஆனால் நான் மூன்று மணி நேரம் படித்திருக்கவேண்டும். என் கண்கள் நோயெடுக்கின்றன. நான் விட்ட இடத்தின் பக்கத்தை மடித்து வை. நீ படுக்கப் போ; தீபத்தை எடுத்துக்கொண்டு போகாதே; எரிநதுகொண்டிருக்கும்படி வைத்துப் போ. நான்கு மணிக்கு நீ விழிப்பதானால், என்னைவநது கூப்பிடும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். எனக்குத் தூக்கம் நன்றாய் வந்துவிட்டது.

[பாங்கி போகிறாள்.]

ஐகதீசனே ! என்னைக் காதது ரட்சிப்பிராக! பேய்களிடமிருந்தும், இராக் காலததுப் பிசாசங்களிடமிருந்தும் என்னைக் காக்குமபடி உமமைப பிரார்த்திக்கிறேன். [உறங்குகிறான்.]

பெட்டியிலிருந்து ஈயாகாமன் வெளி வருகிறான்.

ஈ. சுவற்றுக் கோழி கூவுகிறது ! மனிதர்களுடைய கஷ்டப் படுத்தப்பட இந்திரியங்களெல்லாம், களைத துறங்கி, மறு படியும் பலததைப் பெறுகின்றன. அஹல்யையின கற்பினை அழிக்கக்க கோரியபொழுது, இந்திரன் இவ்வாறுதான் அடிமேல் அடி வைத்துச் சென்றான். அழகிய ரதியே ! என்ன அழகாய் அப் படுகையில் பய மின்றிப் படுததிருக்கிராய் ! புதிதாய் மலாநத பொற கமலமே ! தநதத்திலும் வெண்ணிற முடைதது உன தங்க மேனி. உன்னை நான் ஒரு முறை ஸ்பர்சிக்கக் கூடு மாயின் ! முததமிடக கூடுமாயின் ! ஒரே முததம ! கிடைத்தற கரிய கெம்புக கற்கள் ஒன்றை யொன்று எனன அன்போடு முததமிடடுகொண்டிருக்கின்றன ! அவளது சுவாசமே, இவ்வாறு இவ வறைககு ஆகில் மண மூட்டுகிறது. விண்ணின். நிறம்போல் நீல மும வெண்மைபு கலநத, இரப்பைகளெனும் பலகணிகளால மூடப்படபடுகுகும், கண் மணிகளாம விளகுகுகளைக காணுதற பொருட்டு, வணங்கிப் பாபபதேபோல், இவ விளக்கின சுடரானது, அவள சார்பில சாய்ந தெரிகிறது. ஆயினும் என் வேலைபைப் பார்க்கவேண்டும். அறையினைக குறிப்பிடுமபொருட்டு, எல்லாவற்றையும் எழுதிகுகொள்ளுகிறேன். இன்ன இன்ன படங்கள், அங்கே பலகணி, படுக்கையின் சித்திரங்கள் இப்படிப்பட்டன ; திரைகள், பதுமைகள், இப்படி இப்படிப்பட்டன, இங்கு வர்ணித்திருக்கும் கதையின் சுருக்கம்.—ஆ ! பதினாயிரம் அற்ப சாமான்களைவிட பாவையின் உடலி லுள்ள சில அடையாளங்கள் எனது வார்த்தையை ஊர்ஜிதப்படுத்தும் அத்தாட்சியாம் ; அவைகளையும் என் கணக்கில் ஏற்றவேண்டும். ஆ ! மரணம்போல் மேலுக்குக் காட்டும் நித்திரை

யே! மாதின் மனத்தை நன்றாய் மழுங்கச் செய்வாயாக! கோயில்களி லிருக்கும் கல்லில் அமைக்கப்பட்ட விககிரஹங்களைப்போல் உணர்ச்சி யற்று இவள உறங்குவாளாக! வளையே! வந்துவிடு! [அவள் கை வளையைக் கழற்றி] பிரமமனது முடி எவ்வளவு கழறறுவதற்குக கடினமோ, அவ்வளவு சுலபமாயிருக்கிறது இது. இது என்னுடைமை. உளருககு மனோ சாட்சி எவ்வளவு செய்புமோ, அங்ஙனமே வெளிககு, இவள பிராணநாதனைப் பிதம பிடிக்கச் செய்யச் சாட்சி யாகும் இது—இவளது இடது ஸ்தனத்தி லிருக்கின்றது ஓர் ஐந்தது புளளிக ஞுடைய மச்சம. இந்த அத்தாட்சி நியாயஸ்தலத்து அததாட்சியைப்பார்க்கிலும் நிச்சயமானது. இந்த ரகசியமானது, நான் பூட்டைத் திறந்து அவளது கற்பெனும் பெரும் புதையலைத் திருடியதாக அவளை நம்பும்படி பலவந்திக்கும இனி ஒன்றும் வேண்டாம—என்ன காரணத்தினபொருட்டு? இதை எழுதுவானேன்? ஆணி அறைநதாறபோல் அவ்வளவும என் மனத்தில் முடுக்கப்பட்டிருக்கிறதே! இரவில் நெடு நேரம் எழில் நளனறன் கதையைப் படித்திருக்கிறாள். தமயந்தியை உறக்கத்தில் விட்டுப் பிரிந்த இடத்தில் பக்கத்தை மடித்திருக்கிறது எனக்குக் கிடைத்தது போதும். பெட்டிகுள புகுந்து விசையை மூடிக்கொள்ளவேண்டும். சீக்கிரம்! சீக்கிரம்! பொழுது விடியுமாயின், நள் ளிருளைப் பறக்கடித்து, பாவையின் கண்களைத் திறக்கச்செய்யும். நான் பயத்துடன் பதுங்கி யிருக்கிறேன். அருகி லிருப்பது அமரருலகத்து அணங் காயினும், நா ளிருப்பது நரகமே!

[கடியாரம் அடிக்கிறது.]

ஒன்று, இரண்டு, மூன்று! மணி யாய்விட்டது! மணி யாய்விட்டது!
[பெட்டிக்குள் போகிறாள்.]

காட்சி முடிக்கிறது.

மூன்றாம் காட்சி.

இடம்—ஹேமாங்கியின் அறைக்கு வெளியிலுள்ள அரண்மனையின்
ஓர் பாகம்.

உளேபரனும், இரண்டு பிரபுக்களும் வருகிறார்கள்.

மு. பி. பந்தயம் தோற்ற பொழுதும், பொறுமையோ டிருப்பவர்
உமமைப் போன்றவர் இப் பூவுலகி வில்லை. மூணத்தொன்று
விழுந்த போதிலும் முகத்தைச் சுளிப்ப தில்லையே!

க. ஆட்டம் தோற்றால் எவனுக்கும் அடங்கிப்போம்.

மு. பி. ஆயினும் தங்களைப்போல் பொறுமைபுட னிருக்கும் பெரு
மையாம குணம் அரிது. நீர் ஜெயிக்கும் பொழுதோ, கோல
மும் குதூகலமுமா யிருக்கிறீர்!

க. ஜெயமானது எவனுக்கும் தைரியத்தை புண்டுபண்ணுகிறது.
இந்த முட்டாள் பெண் ஹேமாங்கியை அடைவே னையின்
எனக்குப் போதுமான பொன் கிடைக்கும். பொழுது விடிந்து
விட்டது ஏறக குறைய, அல்லவா?

மு. பி. காலை யாய்விட்டது, பிரபு.

க. ஏன் இந்தச் சங்கீதக்காரர்கள் இன்னும் வர வில்லை? காலை
யில் அவளைச் சங்கீதத்தினால் சந்தோஷப்படுத்துமபடி
எனக்குச் சொல்லி யிருக்கிறார்கள். அதுதான் அவள் மனத்
தை ஊடுருவி மயக்கும் என்கிறார்கள்.

சங்கீதக்காரர்கள் வருகிறார்கள்.

வாருங்கள். சுருதி செய்து கொள்ளுங்கள். உமது விரல்
களால் அவளை எழுப்புவீ ராயின், நாம் நமது நாவினாலுங்
கொஞ்சம் பார்ப்போம். எதனாலும் முடியாவிட்டால், அவள்
அப்படியே யிருக்கட்டும். எப்படி யாயினும், நான் என்
னவோ விடப்போகிற தில்லை. முதலில், மிகுந்த மேன்மை
யான சுவாஸ்ய மடங்கிய ஒரு பாட்டு. பிறகு, நல்ல அழ

கான ஒரு பல்லவி, சாஹித்தியம் ஆச்சரியகரமான அழகிய பதங்கள் அடங்கி யிருக்கவேண்டும்—அதற்கு அப்புறம்— அவள் யோசிக்கட்டும். [பாடுகிறார்கள்.]

“கூவின பூங்குயில் கூவின கோழி

குருகுகள் இயம்பின, இயம்பின சங்கம்

ஓவின தாரைகள ஒளியொளி யுதயத்

தொருப்படுகின்றது விருப்பொடு நமக்கு

தேவிநற் செறிகழல் தாளிணை காட்டாய்

திருப்பெருந்தேவியே, தேவர்தொழு மாதே

யாவருமறிவறி யா யெமக் கெளரியாய்

யெம்பெருமாட்டியே எழுந்தருளாயே.”

சரி! நீங்கள் போங்கள். இது அவளை எழுப்பினால், உங்களுடைய சங்கீதத்தை சரியென மதிப்பேன். அங்ஙனம் செய்யாவிடின், அதை, குதிரை மயிர்களும், கன்றுகளின் நரம்புகளும், அல்லது ஆணங்கியின் குரலும், என்றும் சரிப்படுத்த முடியாத, அவள் காதில் விழும் வெறும சப்தமென மதிப்பேன்.

[சங்கீதக்காரர்கள் போகிறார்கள்.]

சீமஹாநாதனும், அரசியும் வருகிறார்கள்.

இ. பி. இதோ மஹாராஜா வருகிறார்.

க. நான் வெகு நேரம விழித்திருந்தது சந்தோஷமாசசது. அது காரணமபற்றியே நான் அதி காலையில் எழுந்தேன். நான் செய்த இப் பணிவிடையைத் தகப்பனான குரிய வாஞ்சையோடு பார்ப்பார் என்பதற்குத் தடையில்லை.—மஹாராஜா அவர்களுக்குக் காலே வந்தனம். தையுடை என் தமக்கைக்கும் அவ்வாறே.

சி. கடின சிந்தமுடைய என் பெண்ணின் கவாடத் தருகிலா காத்திருக்கிறாய்? அவள் வெளியில் வரமாட்டாளா?

க. நான் சங்கீதத்தால் அவளை எழுப்பிப்பார்த்தேன், அவள் அதைக் கவனிப்பதாகக் காணும்.

- சி. அவளது ஆசாமி ஊரை விட்டுப் போய் கொஞ்ச காலம்தான் ஆயது. இதற்குள் அவளை மறந்திலள். அவள் மனத்தினின்றும் அவளது உருவம் மறைவதற்கு இன்னும் கொஞ்ச காலம் கழிய வேண்டும், பிறகு அவள் உன்னுடையவளே.
- அ. அப்பா, எந்தெந்த விதங்களில் தன பெண்ணை நீ பெற முடியுமோ, அவைகளில் ஒன்றையேனும் விடாது முயல்கிறார் மஹாராஜா. ஆகவே நீ அவருக்கு மிகவும் நன்றி யுள்ளவனாக யிருக்கவேண்டும். ஒழுக்கத்துடன் அவளது உதாரவைப பெறும் வழியில் உன்னை நிறுத்தல் வேண்டும். தகுந்த சமயத்தின் உதவியினைக்கொண்டு, அவள் தடுப்பீத உனது தாளாண்மையை விர்த்தி செய்யவேண்டும். அவளுக்கரசுச் செய்யும் பணிவிடைகளெல்லாம், ஏதோ திடீரென்று உனது புத்திக்குப் பட்டதுபோல தோற்ற, நீ மேலுக்குக் காட்டவேண்டும். எல்லா விஷயங்களிலும் அவளுக்கரசுக் கீழ்ப்படிந்து நடப்பதுபோல யிருக்கவேண்டும், அவள் உத்திரவு உன்னை அவள் எதிரில் நின்றும் அனுப்பிவிடுகிற விஷயத்தில தவிர—அது விஷயத்திலமாததிரம நீ அறியாதவனாக வேண்டும்.
- க. அறி விலலாதவனா? அப்படி முடியாது.

ஒரு தூதன் வருகிறான்.

- தூ. மஹாராஜா அவர்கள் சநிதானத்திற்கு, பாண்டிய நாட்டு ராயபாரிகள் வந்திருக்கிறார்கள். அவர்களுள் ஒருவராய் காயார் லோகசேனர் வந்திருக்கிறார்.
- சி. இப்பொழுது நமக்கு விரோதமான விஷயத்தின்பொருட்டு வந்தபோதிலும், அவன் யோக்கியமான மனிதன். இது அவன் குற்ற மன்று. அவனை அனுப்பிய எஜமானனுக்குரிய மரியாதையின்படி, நாம் அவனுக்கு நல்வரவு கூற வேண்டும். அவனைக் கருதுமிடத்தும், அவன் முன்பு நமக்கு நல மிழைத்திருப்பதால், நாமும் தக்கபடி மரியாதை

செய்யவேண்டும். அப்பா, உன் காதலியைக் காலையில் கண்டு வார்த்தையாடியவுடன், என்னையும் மஹாராணியை யும் வந்த பார்ப்பாயாக. இப் பாண்டியன் விஷயமாக உன்னை நாங்கள் கொஞ்சம உபயோகிக்கவேண்டிவரும்.—வாராய் நமது அரசியே, போவோம்.

[இருவரும் போகின்றனர்]

க. அவள எழுந்திருந்தால் அவளுடன் பேசுவேன். இல்லா விட்டால், அப்படியே அசையாது படுத்திருக்கொண்டு கனவு காண்டீடும அவள்.—உனது உத்திரவினமீது—[சதவைத் தட்டுகிறான்.] அவளது பாங்குகள அவ ளாருகி விருக்கின்றனர், தெரியு மெனக்கு. அவர்களில் ஒருத்தி கையை நான் கொஞ்சம பொன்னால் பூசினால் என்ன? பொன்தான் புகு மிடத்தை விலைக்கு வாங்கும்; அநேக முறை அங்ஙனம் செய்கிறது. பொருளைக் காக்கவேண்டியவர்களே அப் பொருளைக் கள்வரிடம் கொண்டு போய்க் கொடுக்கச் செய்கிறது. யோக்யனைக் கொல்வதும் பொன்தான், களவனைக் காப்பதும் பொன்தான்; அன்றியும் சில சமயங்களில் யோக் யனையும் களவனையும் இருவரையும், தூக்கி லிடச்செய்கிறது! அது எல்லாவற்றையும், செய்துமவைக்கும், அழித்தும் வைக்கு மன்றோ? அவளது பாங்குகளில் ஒருத்தியை என் பட்சம வாதிப்பவளாகச் செய்கிறேன். ஏனெனில், என் வாதம் இதுவரையில் எனக்கே அந்தத் தாய் மாக வில்லை— உனது உத்திரவினமீது.—[மறுபடியும் சதவைத் தட்டுகிறான்.]

ஒரு பாங்கி வருகிறாள்.

பா. யார் சதவைத் தட்டுகிறது?

க. ஒரு சீமான்.

பா. அவ்வளவுதான்?

க. ஆம், அன்றியும் ஒரு சீமாட்டியின் தம்பி.

பா. அது ஒரு விசேஷந்தான். அந்தப் பெருமை எல்லோரும்

துக்கொள்வது வழக்கமா யிருந்தபோதிலும், அவ்வாறு எதேசசையாய் நடவா வண்ணம், இவ் விராஜ்யத்தின் மகுடத்திற் குரியவளாய்ப் பிறந்திருக்கிறபடியால், நீ கட்டுப்பட்டிருக்கிறாய்; நீ ஒரு அறப அடிமையை மணந்து அதன் விலை யுயர்ந்த மாறறைக கெடுத்ததுக கொள்ள லாகாது. அவனிலும் இழிந்தவன அவனியி லுண்டோ? அவனை நம்பினால் நீயும் உன் மக்களும் பிடிசை யெடுத்ததுப் புசிக்க வேண்டியதுதான்.—கட்டத் துணி யில்லாக கட்டைத் தடியன்! சீமாண்கள் சீயென இகழும் கந்தை! மடைப்பள்ளி மடையன்! அவ்வளவு கூட கௌரவ மில்லாதவன்!—

ஹே. விருதாவில் தூஷிக்ரம வீணை! இப்பொழு திருப்பதை விட இன்னும் வே ரொன்று மல்லாது, நீ இந்திரன் இளங் குமார னாயினும், அவரது காலீப பிடிசுக்ரம வேலை யாளா யிருக்கவும் தகாத இழிந்தவன் நீ. உனது குணத்தின தாரதமயப்படி கொடுப்ப தானால், அவரது ராஜாங்கத்தில் உதவிக கொலைஞராய் மறறவர்கள் பொறுமை கொள்ளும்படி உன்னை ஏறப்படுத்தலாம்; அந்த »யாந்த வேலை கொடுத்த தும் உனக்கு கதிசுமென்று, உன்னை வெறுப்பார்கள் எல்லோரும்.

க. அவன் வாடையில் வறண்டுச் சாவானாக!

ஹே. உன் வாயால் அவரைப் பெயரிட டழைப்பதைவிட, பெருங் கேடு வே ரொன்றும் அவருக்கு நேராது எப்பொழுதாவது அவர் தேகத்தைச் சுற்றிய யிருந்த ஏழமையாம் ஆடையும், உனது கேசங்களெல்லாம் உன்னை யொத்த மனித ராயினும், அதனைப் பெயரையும்விட, பெருமை பெற்றதாக மதிக்கப் படும் என்னால்—என்னடா, விசாகா?

விசாகன் வருகிறான்

க. அவனது ஆடை? இப்பொழுது, அந்தப் பிசாகு—

ஹே. துரைசாணி யெனும் என் பாங்கியிடம் உடனே போ—

வி. அவன் ஆடை?

ஹே. பிசாசு பிடிப்பதுபோல் ஒரு மடையன் வந்து என்னைப் பிடிக்கிறான், பயப்படுததுகிறான், அதனிலும் அதிக கோப மூட்டுகிறான் போ, என பாங்கியை என் கையி னினமும் அகஸ்மாத்தாய் நழுதிப்போன வலையலைத் தேடச் சொல், அது உன் எஜமான னுடையது. பாத கண்டத் தில் எந்த மன்னனுடைய பகுதிப் பணத்தைப் பெறுவ தாயினும், அதைக் கொடுத்திருக்காமாட்டேன், இன்று காலை அதைப் பாதத்தாக நினைக்கிறேன். நேற்றிரவு என கையி விருந்ததெனக் கட்டாயமாய்ச் சொல்வேன். அதற்கு நான் முதத்தமிட்டேன் அவரன்றி மற்றொன்றை நான் முதத்த மிடுவதாக என பிராணநாதரிடம் சொல்ல, அது போயிரா திருக்குமாக!

வி. அது காணாமற் போய்து, அமமணி.

ஹே. அங்கனமே நானும் கோருகிறேன். போய் தேடிப்பாரா.

[விசாகன் போகிறான்.]

க. என்னை நீ தூஷித்தாய்!—அவனது அறப் ஆடை!

ஹே. ஆம், நான் அவ்வாறுதான் கூறினேன், ஐயா; எனமீது பிராது செய்வதானால் அதற்குச் சாட்சிகள் கூப்பிடும்.

க. நான் உன் தகப்பனாரிடம் சொல்லுகிறேன்.

ஹே. உங்கள் தமக்கையிடமும் சொல்லும்; அவர்கள் எனக்கு நல்ல தலைவி; என்னைப்பற்றி கெடுதியையே கருதுவார்கள் என நம்புகிறேன். ஆகவே நான் உமமை விட்டுப் போகிறேன்—கேடு கெட்ட சஞ்சலத்திற்கு. [போகிறான்.]

க. நான் பழி வாங்குகிறேன்!—அவனது அறப் ஆடை!—இருக் கட்டும்! [போகிறான்.]

காட்சி முடிக்கிறது.

நான்காம் காட்சி.

குடம்—பல்லாரியன் வீட்டி லோ அறை.

பாசதாமனும், பல்லாரியனும் வருகிறார்கள்.

- பாச. அதைக் குறித்து வருத்தப்பட வேண்டாம் தாங்கள். அவளது சுறபினை அவள் காததிடுவாளென எவ்வளவு நிச்சயமாய் இருக்கிறேனோ, அங்ஙனம் அரசரை என் பட்சம திருப்புவதில் நிச்சயமாயிருப்பே னாயின!
- ப. அவரை உமது பட்சம் ஆக்க என்ன வழி பார்த்திருக்கிறீர்?
- பாச. ஒரு வழியு மில்லை. காலத்தின் மாறுபாட்டைக் கண்க்கிட்டுக்கொண்டு, தற்கால தரித்திர திசையில் தயங்கி, நற் கால மெப்பொழுது வருமோ, என நாடிக்கொண்டிருக்கிறேன். குன்றிய கோரிக்கைகளுடைய இச்சமயத்தில், உமது பிரியத்தை மாதிரிம பூர்த்தி செய்கிறேன். அதுவும் முடிவு பெறாமற் போனால், நான் உமக்கு அதிக கடன பட்டவனாக மரிக்கவேண்டியதே.
- ப. உமது சற் குணமும் சகலாசமுடும், நான் செய்யக்கூடியன வற்றிற்கெல்லாம் கைமமாறு அதிகமாய்க் கொடுக்கின்றேன்— இதற்குள்ளாக, உமமுடைய அரசன், அகஸ்திய மஹாராஜாவிடமிருந்து கேள்விப்பட இருப்பாரா. காயா லோக சேனா தன் வேலையைக் குறைவின்றிச் செய்து முடிப்பார். எமது பாண்டிய சைனியத்தின் ஞாபகம் சிங்களவரது தயரத்தில் இன்னும் மாறுது குடிக்கொண்டிருக்கிறபடியால், அவர் எதிர்ப்பதைவிட கப்பம் கொடுப்பதாய் ஒப்புக்கொண்டு, பாகியா யிருப்பதை யெல்லாம் அனுப்பி விடுவாரென நினைக்கிறேன்.
- பாச. ராஜாங்க விஷயங்கள் நான் கற்றறிந்தவன் அல்ல, இனிமே லும் கற்கப்போகிற தில்லையென எண்ணுகிறேன்; அங்ஙனமிருந்தும், இது சண்டையாய் முடியுமெனவே உறுதியாய் நம்புகிறேன். ஒரு காசு கப்பமும் கட்டப்படாதாய்க் கேள்

விப்படுவதைவிட, தற்காலம் காலபுரத்தி லிருக்கும் பாண்டியன் சைனியங்கள், எதற்கு மஞ்சா சிமஹாத தீபத்தில இறக்கப்பட்டதாக விரைவினில் கேள்விப்படுவீர் நீர். முன்பு அவர்களுடைய பயிற்சி யினமையைக் கண்டு நகைத்த போதிலும், அவர்களுடைய தைரியத்தைக் கண்டு முகத்தைச் சுளித்தா னன்றோ ஜவாலகேசரி பாண்டியன்? அசமயத்தி லிருந்ததைவிட, எங்கள்வா இப்பொழுது தேர்ச்சியடைந்திருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய பயிற்சியானது அவர்களது தைரியத்துடன் கூடி, அவர்களை எதிர்ப்பவர்களுக்கு, உலக சமயநத்தினால் விாததியடைபவர்கள் இவர்கள் எனத் தெரிவிக்கும்.

ப இஹோ பாரும! ஈயாகாமர்!

ஈயாகாமன் வருகிறான்.

பாச. கடு வேகமாய்ச் செல்லும் மாங்கள் உமமைக் கரை வழியாய்க் கொண்டுவந்திருக்கவேண்டும். எத திக்குகளிலுமிருந்து காற்று உமது பாய் மரங்களில் தாக்கி, உமது படகைப் பறக்கச் செய்திருக்கவேண்டும்.

ப. வாரும, ஐயா.

பாச. உமக்குக் கிடைத்த சுருங்குமாம பதில, உமமைச் சுறுக்கினில திருமபிவாச செய்தகெனக் கோருகிறேன்.

பா. உமது காதலி நான் கண் கொண்டு பார்த்த காரிகையாக குள எல்லாம சிறந்த ஓர் கட்டழகியே.

பாச. அதனோடு, சிறந்த குணவதியே. இல்லாவிடின் அவள் கட்டழகு, பலகண் வழி வெளியே பார்த்து, கபட மாம காழகர்களை வலைப்படுத்தி, அவர்களை வஞ்சிப்பதற்கே உபயோகப்படும.

பா. இஹோ உமக்குக் கடிதங்கள் இருக்கின்றன.

பாச. நம் செய்தியா யிருக்குமென நம்புகிறேன்.

- ஈ. ஏறக குறைய அபபடியே.
- ப. நீர் அங்கிருந்தபொழுது, காயார லோகசேனர் சிமஹள அரசன அரணமீனயி விருந்தாரோ?
- ஈ. அவர் வருவதாக எதிர் பார்த்திருந்தார்கள் ஆயினும் அப பொழுது அவர் வர வில்லை.
- பாச. இதுவரையில் எல்லாம் சரிதான். இந்த வயிரமானது முன்பு போல பிரகாசிக்கிறதா? அல்லது நீர் அதை அணிந்திருக்க கத தகாதபடி அதிகமாய் மழுங்கிப்போ யில்லையா?
- ஈ. அதை நான் தோற்றிருப்பே னாயின அதன் விலை யளவு பொன்னைத் தோற்றிருக்க வேண்டும் சிமஹளத்தில நான் அனுபவித்தபடி, இனிமையில் காலம் கடுகிச சென்ற இரண்டாம் இரவினை அனுபவிக்க, அதற்கு இரண்டு பங்கு அதிக தூரப் பிரயாணம் போவேன், மோதிரம் ரெஜிக்கப்பட டது.
- பாச. இந்த வயிரத்தை ரெஜிப்பது அவ்வளவு எளி தல்ல.
- ஈ. ஒரு காலு மில்லை. உமது காதலி மிகவும் எளிதில் அடை யக கூடியவள்.
- பாச. ஐயா, உமது தோலவியை வினையாட டாகாதீர். நா மினி சிநேகிதர்களாக இருக்க முடியா தென்பதை அறிந்திருக்க கிறீரென நம்புகிறேன்.
- ஈ. இல்லை, ஐயா, உடன்படிக்கையின்படி நீர் நடப்பதானால், நாம் சினேகிதர்க ளாகத்தான் இருக்கவேண்டும். உமது மனை வியை அறியாது திருமபி வந்திருப்பே னாயின, நாம் பிறகு சரசரவ்வு இடவேண்டியதுதான் என்று ஒப்புக்கொள்ளு கிறேன். ஆனால் இப்பொழுது அவளது கற்பினையும் உமது மோதிரத்தையும் நான் ரெஜித்ததாகக் கூறுகிறேன். உங்க ளிருவருடைய அனுமதியினமீதும் அங்கனம் செய்தபடி யால், உமக்கும் உமது காதலிக்கும் நான் தீங் கிழைத்தவனா கென்.

பாச. சயனக் கிருஹத்தில் அவளுடன் சம்பந்தப்பட்டதாய் எனக்கு ஞாபிப்பிராயின், எனது நேசமும் மோதிரமும் உமமுடைய தே. இல்லாவிடின் அவளது களங்கமற்ற கற்பினைக்குறித்து நீர் கொண்ட கெட்ட எண்ணமானது, உமது வாளை நான் ஜெயிக்கச் செய்யவேண்டும், அல்லது எனது வாளை உமக் கிழக்கச் செய்யவேண்டும். இல்லையேல், நா மிருவரும் மடிய, நம திரு வானையும் கண்டவன கைப்பற்றச் செய்யவேண்டும்.

ஈ. நடந்ததற்கு எவ்வளவு சமீபமவரையில் நான் எடுத்ததுக கூறக் கூடுமோ அவ்வளவு கூறி, முதலில் உமமை நமபுமபடிச செய்கிறேன். பிறகு அதன் வாஸ்தவத்தை எனது பிரமாணத்தினால் ஊர்ஜிதப்படுத்துகிறேன். அது வேண்டிய தில்லையென்று உமக்கே தோன்றுமொழுது, நான் பிரமாணம் செய்யவேண்டிய தில்லை என்று, நீரே விடவிடுவீர் எனபதில் எனக்குச் சந்தேக மில்லை.

பாச. சொல்லும.

ஈ. முதலில் அவளது படுகையை—அவ்விடத்தில் நான் உறங்க வில்லை, நான் ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன், ஆயினும் அங்கு காதநிருந்ததின் பலனை அனுபவிக்கேன்—வெள்ளி வேலை செய்பத படடுப படுதாக்கள விட்டிருந்தன. அதில் ஸ்ரீராமன் அயோத்திசூத தீருமபிப்பொழுது, பூரித்த கங்கையைக் கடந்து, சூசன் அவர்களை யெல்லாம் அக கரை யேற்றிய கதை சித்திரிக்கப்பட டிருந்தது அந்த வேலைப்பாடு மிகவும் கம்பீரமாயும், கண்ணைக் கவரும் அழகு வாய்ந்ததாயும், அதிக விலை யுயர்ந்ததாய் மிருந்தது. அதைக் கண்டு நான் ஆச்சரியப்பட்டேன்; அவ்வளவு தகு ஞபமாயும், விசித்திரமாயும், அழகாயும் வேலை செய்யப்பட டிருந்தது.

பாச. இது சரிதான். இதை இவ்விடமே யிருந்தது என்னிடத்திலாவது வேறு யார மூலமாயாவது கேட டிருக்கலாம் நீர்.

ஈ. நான் அறிந்ததாக இன்னும் விசேஷ குறிப்புகளைக்கொண்டு ஸ்தாபிக்கவேண்டுமோ ?

- பாச. ஆம், அவ்வாறுதான் செய்யவேண்டும். இல்லாவிடின் உமது கௌரவத்தை இழிவுபடுத்துகிறீர்.
- ஈ. அறைக்கு ஒரு புறம் ஒரு மாட மிருக்கிறது. அதில் கன்னி கா பரமேஸ்வரியின் விக்கிரகம் ஒன்று வைத்திருக்கிறது. உயிருள்ளதேபோல் அதனை அருமையாய்ச் செய்யப்பட்ட உருவத்தை நான் கண்டதேயில்லை; மௌனம் சாதிக்ரம மனுஷ்ய உருவை அதனை ஒத்திருந்தது, மூச்சும் சலன மும்தான் குறைவு.
- பாச. இதைபும மேற்கூறியதுபோல நீர் அனனியர் வார்த்தையினின்றும் அபகரித்திருக்கலாம்; அதுவும் இது அனைவராலும் புகழ்ந் துரைக்கப்பட்ட விஷயம்.
- ஈ. அறையின் மேற் கூரையின் ஓரமெல்லாம் கந்தர்வர்களுடைய உருவங்கள் சித்திரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆ! அதை மறந்தேன்.—அங்கே இரண்டு விளக்குகள், இரத்திமனமதன உருவங்கள் அமைந்ததாயிருக்கின்றன, வெள்ளியினால் ஆக்கப்பட்டதாய், ஒவ்வொரு உருவமும் ஒரு காலில் அழகாய் நிற்பதாய்.
- பா. இதுதான் அவளது கற்பைநீர் அடைந்தது!—இதை எல்லாம் நீர் பார்த்ததாக ஒப்புக்கொள்வோம். உமது ரூபக சக்தியை மெச்சவேண்டியதே. அவளது பளரி யறையிலுள்ளதை நீர் புகுத்தாரைத்தல நீர் மேற்கொண்ட பந்தயத்தை ஜெயித்திடச் செய்யுமோ?
- ஈ. ஆனால் உமமால் முடியுமானால்—[வளையை வெளியில் எடுத்து] முகம் வெளுத்திடும். இந்த நகையைச் சற்றே வெளியில் காட்ட எனக்கு உத்திரவளிக்க வேண்டும். இதோ பாரும! மறுபடியும் மீட்டுகொள்ள வேண்டும், உமது மோதிரத்திற்கு அதைக் கடி மணம் புரியவேண்டும். நான் அவைகளை ஜாக்கிரதையாய் வைத்திருக்கவேண்டும்.
- பாச. ஈசனே!—இன்னும் ஒரு முறை அதை நான் பார்க்கட்டும்—நான் அவளிடம் கொடுத்தவிட்டு வந்ததா அது?

ஈ. ஐயா, அதுதான்.—அதற்காக நான் அவளுக்கு வந்தனம் செய்யவேண்டும்.—தன் கையினின்றும் கழற்றிக் கொடுத்தாள். இன்னும் என் கண்முன தோன்றுகிறாள். அவளது அழகிய பாவனை, அவள் கொடையினும் மேம்பட்டதே, அதற் கோர் அதிக செலவதையும் கொடுத்தது. அவள் அதை எனக்குக் கொடுத்தாள் ; கொடுக்குங்கால் அதை ஒரு கால் தான் மதித்ததாயும் குறித்தாள்.

பாச. எனக் கனுப்புமபொருட்டு அதை அவள் கழற்றி யிருக்கலாம்.

ஈ. அப்படி உமக்கு எழுதி யிருக்கிறாள்போலும், என்ன ?

பாச. ஆ! இல்லை, இல்லை, இல்லை! இது உண்மையே. இதோ இதையும் எடுத்துக்கொள்ளும். [மோதிரத்தைக் கொடுக்கிறாள்] இது என கண்ணுக்குக் காள்விடப் பாம பாகும். அதைப் பார்த்தலே என் ஆவியைப் பற்றிப் பறிக்விடது. அழகிருக்கு மிடத்தில்கறபேயிலலா திருக்குமாக. வஞ்சகமிருக்குமிடம் வாஸ்தவ மில்லா திருக்குமாக, மற்றொரு மனிதனிருக்கு மிடத்தில்காத் லென்பதே இராநாக! அவர்களது கற்பிறகு அவர்கள் எவ்வாறு கட்டுப்பட வில்லையே, அவர்கள் செய்யும் கட்டுறுதியும், செய்யுமிடத்தங்ஙனமே யாகுக! கறபென்பதே யில்லை!—ஹா! கண்களைக் கட்டாத காதகமே!

ப. ஐயா, கொஞ்சம் பொறும். உமது மோதிரத்தை வாங்கிக் கொள்ளும். அது இன்னும் ஜெயிக்கப்பட வில்லை. ஒரு வேளை அவள் அதைப் போகடித்த திருக்கலாம். அல்லது, அவளது பாங்கியர்சளில ஒருத்தி, பணத்தினால் வஞ்சிக்கப்பட்டவளாய், அவளிடமிருந்து திருடி யிருக்கலாம், யாருக்குத் தெரியும்!

பாச. மிகவும் உண்மையே ; அவ்வாறே இவர் அதைப் பெற்றிருப்பாரென நம்புகிறேன். கொடும இப்படி. என் மோதிரத்தை.

இதைப்பார்க்கிலும் ஊர்ஜிதமான அவளது தேகக் குறி ஏதாவது என்னிடம் கூறும். இது திருடப்பட்டது.

ஈ. ஈசன் மீதாணைப்படி, அவளது கரத்தினினறும் இதைப் பெற்றேன் நான்.

பாச. கேளும் அதை, அவர் பிரமாணம் செய்கிறார்! ஈசன்மீதாணைப்படி கூறுகிறார். அது உண்மையே! வேண்டாம், மோதிரத்தை நீரே வைத்துக்கொள்ளும். அது உண்மையே! அவள அதைப் போக்கடித்திருக்கமாட்டாளென நிச்சயமாகக் கூறுவேன். அவளது பாங்குகளெல்லாம் வாக்ருதவறாதவர்கள், வஞ்சகத்திற குடபடாதவர்கள், அவர்களாவது அதைத் திருடுமபடி ஏவப்படுவதாவது! அதுவும் ஒரு அன்னியினால்! இல்லை! அவளை அவா அனுபவித்திருக்கவேண்டும். அவள கறபினினறும் பிறழ்ந்ததற்கு இதுவே அறி குறியாம். இவ்வாறு அதிக விலை கொடுத்து விலைமா தென்னும் பெயரை விலைக்கு வாங்கியிருக்கிறாள். இதோ! உமது கூலியை யெடுத்துக்கொள்ளும். நரகத்தி லுள்ள பிசாசுகளெல்லாம் உங்க ளிருவாக்குள் பகிர்தல்கொள்ளட்டும்.

பா. ஐயா! பொறும சற்றே! இதுவரையில் நம்பிக்கை வைத்திருந்தவனைக் குறித்து மனம் மாறிட, இந்த அடக்காட்சி போதுமானதா யில்லை—

பாச. பேசாதீர் அதைப்பற்றி! அவள அவருக்கு உடன பட்டவளே

ஈ. இன்னும் உமக்குத் திர்ப்தி யாகவேண்டின, அவளது இடது ஸ்தனத்தினகீழ் ஒரு மசூ மிருக்கிறது, அதனை அருமையான இடம் வாயந்ததே என மதித்திருப்பதேபோல! என ஆளிமீதாணை! அதை நான் முத்தமிட்டேன். பூரண மாயிருந்தும், மறுபடியும் புகிக்க, அது எனக்குப் பசியினை யுடனே தந்தது. அவளது உடலில் இந்நக களங்கம் உமக்கு ஞாபக மிருக்கிறதே?

பாச. ஆம், அதுமாதிரிமே யிருந்தபோதிலும், நரக முழுதும், கொள்ளாத தகக அததனைப் பெரிய இன்னொரு களங்கத்தை அது ஊர்ஜிதப்படுத்துகிறது.

ஈ. இன்னும் கேட்க விரும்புகிறீரா?

பாச. உமது கண்களை நிறுத்தும். கற பிழந்த கண்களைக் கேட்க வில்லை ; ஒரு முறையும் ஒரு கோடி முறையும் ஒன்றே.

ஈ. வேண்டுமென்றால் நான் சத்தியம் செய்கிறேன்.—

பாச. சத்தியமே வேண்டாம் நீர் செய்யவில்லையென்று சத்தியம் செய்வதானால், நீர் பொய் பேசுகிறீர். அவ்வாறு கூறின உமமை அரை சஷணத்தில் கொல்வேன்.

ஈ. நான் ஒன்றையும் மறுக்க மாட்டேன்.

பாச. ஆ! அவள இவகுமாதிரிமே இருப்பாளாயின் என நெதிராக, துண்டம் துண்டமாகக் கிழித்தெறிவேன் அவளை! அவனிடம் போய் அதைச் செய்கிறேன் நான், அரண்மனையில்! அவள தந்தையின் எதிரில்!—நான் ஏதாவது செயவேன்! [போகிறான்.]

பா. பொறுமையின் அடக்கத்திற்குப் புறம்பே யுள்ளான மிகவும்! நீர் ஜெயித்தீர். நாம் அவனைப் பின் தொடர்ந்து தன் கோபத்தைத் தணிந்தே காட்டாவண்ணம் தடுப்போம்.

ஈ. மனப் பூவமாய். [போகிறார்கள்.]

காட்சி முடிக்கிறது

ஐந்தாவது காட்சி.

இடம்—பல்லாரியன் வீட்டில் மற்றோர் அறை.

பாசதாமன் வருகிறான்.

பாச. பெண்கள உதவியே யின்றி ஆணைமக்கள இவ வுலகில் உதித்திட மராகக மிலையா? நாம அணைவரும் வமபிற பிறந்தவர்களே! நான் உறபத்தியான காலத்தில், எந்தப் பூஜ்யரான புண்ணிய புருஷனை நான தந்தையென றழைத்தேனோ, அவா எங் கிருந்தாரோ அறிகிலேன். நான எந்தப் பாதக னுகுப நிறந்தேனோ! ஆயினும் எனனுடைய அனனை, அவ னுடைய காலத்தில், அருந்ததியே யெனக காணப்பட்டாள். அங்கனமே, என மனைவியும், இக காலத்தில் ஈடிலலாதபடி கற புடையவளாகக காணப்பட்டாள். ஹா! நான பழி வாங்க வேண்டும்! கதிரவன ஒளியும் மீதுபடாத கறபுடைய கன்னியென மதித்திருந்த அவள், இக கரு நிற முடைக காதகனைக கண்டவுடன், இவனுக்கு உட்படுவதா! கோரம்! கோரம்!—என் உடலில் ஸ்திரீ ஜன்மத்திட மிருந்து நான் பெற்றதைப் பகுத தறியக்கூடு மாயின்! ஆண் மகனைப் பாபச செயல்களுக்கு உந்தும் ஒவ்வொரு குணமும், அவன் அரிவையிட மிருந்தே பெற்ற தாகும் என்று உறுதியாயக கூறுவேன. பொய் புகலல், இசரசும பேசுதல், மோசம் செய்தல், தவறான மோஹம் கொள்ளல், முதலான கெட்ட எண்ணங்கள் எல்லாம் பெண ஜன்மத்திட மிருந்து அவன் பெற்றதே யாம்! பழி வாங்குங் குணமும் அவர்களிட மிருந்தே பெற்றதே யாம்; பே ராசை, பிறர் பொருளை விருமபல், குணம் அடிக்கடி மாறுதல், இகழ்தல், அதிகமாய் ஏங்கிடல், தூறுதல், மனம் மாறுதல், முதலிய பெய ரிட்டழைக்கத் தக்க—அன்று, நரகத்தில் கிடைக்கத் தக்க—எல்லாத தூர்க் குணங்களும், முழுமையோ, பெருமபாலுமோ, அவர்களிட மிருந்து பெற்றனவே யாம்; யோசிக்குமிடத்து முழுமையுமே என்று சொல்லவேண்டும். ஏனெனில், தூர்க் குணங்களிலும்

ஒன் றிற்கே உடன்பட்டவர்களா யிருப்ப தில்லை. ஒரு தூர்க் குணத்தை விட்டு மற்றொரு தூர்க்குணத்திற்குக கணத் துகுக கணம் மாறிகொண் டிருக்கிறார்கள். அவர்களைப் பற்றித் தூஷித தெழுதுகிறேன், வெறுக்கிறேன், சபிக கிறேன் அவர்களை! ஆயினும் உண்மையில், அவர்களை வெறுப்பதின் புத்தி சூட்சுமமானது, அவர்க ளிசைப்படி யே ஆகவேண்டுமெனக் கோருவதே யாம் ; ஏனெனில், அத னாலேயே அவர்கள் யம வேதனையைவிட அதிக துன்பம் அனுபவிப்பார்கள். [போகிறான்.]

காட்சி முடிக்கிறது.

மூன்றாம் அங்கம்.

முதற் காட்சி.

(இடம்—சிம்ஹளம். சிம்ஹளநாதன் அரண்மனையில்
கொலு மண்டபம்.)

சிம்ஹளநாதன், அரசி, கபோபரன், மந்திரிகர் முதலானோ
ஒரு புறமாக வருகிறார்கள்

மற்றொரு புறமாக காயார் லோகசேனன் பரிவாரங்களுடன்
வருகிறான்.

சி. இப்பொழுது சொல்லும், அசஸ்திய கேசரி எனும் பாண்டியன் நமமிடம் என்ன விருமபுகிறார்?

லோ மனிதர்களுடைய மனத்தின்கண் இன்னும் குடி கொண்டிருக்கும், நாவினால் நவின்றிடவும் காதினால் கேட்டிடவும் அவருடைய புகழ் எக்காலமும் பரவி நிற்கும், சூர்யகேசரி எனும் பாண்டியன், இந்த சிங்களம் வந்து அதை வென்ற பொழுது, அக கேசரி பாண்டியனால் புகழப் பெற்று, அப்புகழை வலிசுகத தக்கபடி சாஹசங்கனையும் செய்து முடித்த, உமது சிறிய தந்தையாகிய கேசபாலர், தானும் தன் சந்ததியாரும், மதுரை ஆட்சிக்கு, வருஷந்தோறும் மூவாயிரம் பொன் கப்ப மளிப்பதாக வாக்களித்தாரா. அக கப்பமானது சிலகாலமாகத் தமமால் அனுப்பப்படாம லிருக்கிறது.

அ. அந்த ஆசசரியத்தை அடியுடன் அழிகுமபொருட்டு இனி எப்பொழுதுமே அனுப்பப்படாம லிருக்கும்.

க. அந்த சூர்யகேசரிகுச சமான மானவன் மறுபடியும் உதிகு முன் அநேகம் பாண்டியர் பிறந திறக்கவேண்டும். இந்த சிம்ஹளமானது பிரதயேகமான ஓர் உலகம். எங்கள் கந்தரங்களை நாங்கள் தரிப்பதற்காக உங்களுக்கு நாங்கள் ஒன்றும் கப்பம் கட்டமாட்டோம்.

அ. அப்பொழுது எங்களிடமிருந்து பிடுங்கிக்கொள்ள அவர்களுக்கு சமயம் வாயத்தது; அதை மறுபடியும் மீட்டுக கொள்ள இப்பொழுது எங்களுக்கு சமயம் வாயத்தது. எம் மிறையே! உமது முன்னோர்க ளாகிய மன்னர்களின் ஞாபகம் இருக்கட்டும் உமக்கு. உமது பகைவருடைய படவுகளை மேலே தரிசுகாது கொடிமரமவரையில் உள்ளே உறிந்து கொள்ளும் மணற் றிடடைகளாலும், மேலே ஏறுவதற்கு அசாதநியமான செங்குத்தான கற் பாறைகளாலும், கோளிக்கிற ஜலப் பிரவாகத்தாலும், அரண்போல் நான்கு புறமும் சூழப்படட்டு, வருண ராஜனுடைய நடவனத்தைப் போல் விளங்கும் இந்த தவிப்பதறி லுள்ளார்க்கு இயற்கையாய் அடைய துள்ள தைரியத்தையும், ஆராய்ந்து பார்ப்பிராத. கேசரி பாண்டியன் ஒரு விதமான வெற்றி பெற்றா இங்கு, உண்மையே. ஆரியனும் “வந்தேன, கண்டேன், வென்றேன்” எனனும் அவருடைய டாபடொழி இவ்விடம் பேசினதன்று இரண்டு முறை நடந்து கரையினினும் முறியடிக்கப்பட்டவராய், கொண்டிபோகாபட்டார் வெட்கத்தான; அதுவே முதல் சமயம் அவரை வெட்கமானது பிடித்தது, அவரது கப்பல்கள்—கவைக குதவாத அற்பங்கள!—நமது பயங்கரமான சமுத்திரங்களில், முடைகளின் மேலோடு களைப்பால் அலைகளினால் அலங்கோலமாய் ஆட்பாட்டவைகளாய், நமமுடைய கற் பாறைகளினரீது தாக்கி அதனை எளிதில் உடைந்துபோயின. அந்த மகிழ்ச்சியின் பொருட்டு, ஒரு முறை கேசரிபாண்டியனை வாள புத்தத்தில் வெற்றி பெற விருந்த, புகழ் பெற்ற கேசபாலர், கண்டி நகர முழுவதும் தீபங்களை ஏற்றி, வெற்றி மகிழ்ச்சி கொண்டாடி, சிங்களவரை யெல்லாம் சேருககுடன் நடக்கச் செய்தார்.

க. போம், இனிமேல் கப்பம் ஒன்றும் கொடுக்கப்போகிற தில்லை. அக் காலத்தி லிருந்ததைவிட இப்பொழுது எங்களுடைய ராஜ்யம் அதிக பலப்பட டிருக்கிறது; அன்றியும், நான்குறியபடி, அப்படிப்பட்ட கேசரி பாண்டியர்கள் இனி கிடை

யாது, மற்றவர்கள் அவரைப்போல் கோணலான மூக் குடையவர்களா யிருக்கலாம், ஆயினும் அவரைப்போல் கை வலலமை யுடையவர்கள் கிடையாது.

சி. அப்பா, உனது தமககை முடிக்கட்டும்.

க. கேசபாலரைப்போல் கட்கததைக கையில் உறுதியாய்ப் பிடிக்காத தக்கவர்கள் எங்களில் இன்னும் அநேகர் இருக்கிறார்கள் ; அவர்களில் நானும் ஒருவன் என்று நான் கூறவில்லை,—ஆயினும் எனக்கொரு கை இருக்கிறது— கப்பம் ஏன்? நாங்கள் ஏன் கப்பம் கட்டவேண்டும்?— பாண்டியன், பரிதியை ஒரு சவுக்கத்தினால் எங்களிடமிருந்து மறைக்கக்கூடு மாயின், அல்லது சந்திரனைத் தன் சட்டைக்குள் போட்டுக்கொள்ளக்கூடு மாயின், அந்த ஒளியைத் தரும் பொருட்டு நாங்கள் கப்பம் கட்டுவோம் அவருக்கு: இல்லா விடின், இனி கப்பம் கிடையாது என்பதை அறியும்படி உமமை வேண்டுகிறேன், ஐயா.

சி. துன்ப மிழைக்கும் இப் பாண்டியா எங்களைக் கட்டாயப் படுத்தி இக் கப்பம் வாங்கிய காலமவரையில், நாங்கள் சந்திரர்களா யிருந்தோம் என்பதை நீர் அறிந்திருக்கவேண்டும். உலக முழுவதும் தன் வசப்படுத்தவேண்டுமென்று அத தனைப் பேராசை கொண்டிருந்த கேசரிபாண்டியன், நியாயமான காரணம் ஒன்று மின்றி, இவ்விடம் வந்து தனது ஆளுகை என்னும் துகத்தடியை எங்களமீது சுமத்தினார். வீரம் பொருந்தியவர்களாக எங்களை நாங்கள் மதிப்பதால், அதினின்றும் தப்பித்துக்கொள்வது எங்கள் உரிமை யாகிறது. ஆகவே, பாண்டியருக்கு நாங்கள் இந்தப்பதில் உரைப்பதாகக் கூறும். எங்கள் நியாய சட்டங்களை ஏற்படுத்திய மூலநாதர் என்பவரே எங்கள் மூதாதை; அச் சட்டங்களுக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடப்பதினின்றும் கேசரிபாண்டியன் கட்கமானது எங்களை மிகவும் பிறழும்படி செய்திருக்கிறது. ஆகவே எமது ஆளுகையின் சக்தியைக்கொண்டு

அவைகளை முன்போல் சீர் திருத்திச் சுதந்தர்களாக வாழ்வது, எம்முடைய மேலாம கடமை யாகும், அதனால் பாண்டியருக்குக் கோபம் விளைந்தபோதிலும்.—நாங்கள் கீழ்ப்படிந்து நடக்கவேண்டிய சட்டங்களை, தன் தலைமீது முதல் முதல் ஒரு கிரீடத்தைத் தரித்து, அரசன் எனும் பெயர் பூண்ட, மூலநாதரே, ஏறபடுததி யிருக்கிறார்.

லோ. ஆயின சிம்ஹநாதரே, உமமிட மிருக்கும் வீட்டு வேலை யாட்களைவிட அதிகமான அரசர்களைத் தனது ஏவல் புரிவோர்களாக உடைய, அகஸ்திய கேசரிபாண்டியரை, உம்முடைய பகைவனாக நீர் மதிககவேண்டுமென்று கூறவேண்டி வந்ததே என்று வருந்துகிறேன். ஆகவே, என்னிடமிருந்து இதை ஏற்றுக்கொள்ளும்—பாண்டியரது ஆணைமீது, உம்மீது யுகதம புரிந்து உமமை அழிப்பதாகக் கூறுகிறேன். உமமால் தடுக்க ஏலாத படையை விரைவிற் காண்பீர்.— உம்மை எதிர்ப்பதாக உறுதி மொழி கூறியும், என் அளவில் நீர் காண்பித்த சிநேகத்தின்பொருட்டு உமக்கு வந்தனம் செய்கிறேன்.

சி. காயார் லோகசேனரே, உமக்கு நல் வரவு கூறுகிறேன். உமது பாண்டியனே என்னை அநீ ராத நுகுகிறார். என வாலி பத்தில பெருமபாலும் அவரிடமிருந்து பயின்று வந்தேன், அவரால் நனகு மதிகசப்பட டேன், அந் நனகு மதிப்பை அவர் மறுபடியும் என்னிட மிருந்து பலாதகாரமாய் வாங்கிக் கொள்ள முயன்றால், அதை என னுயிரைக் கொடுத்தாவது காப்பாற்ற முயலுதல் என் கடமை யாகும். தற்காலம், பணவரும், தாலமாதியரும், தங்களை சுதந்தரத்தையடையவேண்டுமென்று படையெடுத்திருக்கிறார்களென்பதை நன்றாய் அறிந்துள்ளேன். அவர்களுடைய உதாரணத்தைச் சிங்களவர் கைப்பற்றாவிட்டால், மந்தமானவர்களுண்டு மதிக்கப்படுவார்கள்; பாண்டியன் அங்கனம் அவர்களைக் காண இடங்கொடுக்கமாட்டார்கள்.

லோ. ருசுவினால் எல்லாம் வெளி யாகட்டும்,

சி. மஹாராஜா அவர்கள் உம்மை நல் வர வழைக்கிறார். ஒரு நாள், இரண்டு நாள், அல்லது இன்னும் அதிகமாக, இங்கு எங்களுடன் இருந்து வினோதமாகக் காலம் கழித்துப் போம். பிறகு வேறு விதத்தில் எங்களைச் சந்திக்க விரும்பினால், மேகலைபோல் எங்களைச் சூழ்ந்நிருகமும் சமுதிரத்தினால் காககப்பட்டவர்களாய்க் காண்பீர். அதினின்றும் எங்களைத் துறத்துவி ராலை, இத தேசம் உமமுடையதே, அம் முயற்சியில் நீங்கள் தோற்கடிக்கப்பட்டால், உங்களால் எங்களைக் கழுகுகளெல்லாம் சிறந்த விருந்தை யுண்ணும் ; அது தான் முடிவு.

லோ. அப்படியே ஆகுக, ஐயா.

சி. உமது எஜமானனுடைய சித்தத்தை நான் அறிந்தேன், எனது சித்தத்தை அவருக்கு அறிவித்தேன். மிகுதியெல்லாம், நல் வரவே.

[எல்லோரும் போகிறார்கள்]

காட்சி முடிகிறது.

இரண்டாம் காட்சி.

இடம்—அரண்மனையில் மற்றொரு அறை.

வீசாகன் ஒரு கடிதத்துடன் வருகிறான்.

வி. எனன ! சோரம்போனாகளா ? எந்தக் கொடிய பாதகன் இவ்வாறு அவளைத் தூஷிக்கிறவன் என்பதை ஏன் எழுதவில்லை ? கேசரிநாதரே ! அநதோ, என எஜமானே ! உமது செவியில் என்ன விந்தையான விஷம விழுந்திருக்கிறது ! கையும் வாயும் படு விஷமே பாகிய, எந்தப் பாழும் பாண்டிய நாட்டானுகு, உமது காதனை எளிதில் கொடுத்தது, இவ்வாறு கலக்கப்பட யிருக்கிறீர் ? துரோஹமா ? சீ ! இல்லை, அவள் கற்பினப்பொருட்டு அவள் தண்டிக்கப்படு

கிருள். மற்ற மாதர்களின் நற குணத்தை அழிக்க வல்ல அவதூறுகளை, உததம பத்தினியைவிட, உன்னத மாம் தேவதையைப்போல, பொறுத்து வருகிறாள்! அநகோ, என எஜமானே! இப்பொழுது தமது செல்வம் எல்லாம் எவ்வளவு இழி வடைந திருக்கிறதோ, அதுபோலவே அவ னைக் குறித்து தமது மனமும் இழி வடைந திருக்கிறது. என்ன! உமது கட்டளைப்படி நான் செய்திருக்கும் சத்தியம், பிரமாணம், எல்லாவற்றினமீது நான் அவனைக் கொல்ல வேண்டுமா? நான்—அவனைக்—கொல்லதா?—அவளது ரத தம்! நல லூழியம் செய்வதென்றால் இவ்வாறு செய்யவேண்டின, ஊழியம் செய்யத் தெரிந்தவனாகவே நான் மதிக்கப்பட வேண்டாம். இவ விஷயம் குறிக்கிறபடி, மனுவ்ய சுபாவமே என்னிடம் குன்றியதுபோல, ஏதாவது தோற்று கிறதோ? [படித்துக்கொண்டே] “அதைச் செய்துமுடி, அவளுடைய உத்திரவுபடியே நான் அவளுக்கு அனுப்பி யிருக்கும் கடிதம், உனக் கொடு தகக் சமயம் வாய்க்கும்படி செய்யும்” கேடு கெட்ட காகிதமே! உனமீ திருக்கும் மையைப் போலதான் நீயும் கறுத திருக்கிறாய்! அறி வில்லா அற்பமே! இத தகைக் கொடுஞ் செய்கைக்கு அனுகூலமா யிருந்தும் வெளிக் குமாததிரம குற்ற மற வெண்மையாக காட்டுகிறையா? ஆ! இதோ வருகிறாள்—எனக் கிட்டிருக்கும் வேலையை என் னளவும் அறிகிலேன்.

தேமமாங்கி வருகிறாள்.

ஹே. விசாகா, என்ன விசேஷம்?

வி. அம்மா, எனது எஜமானிடமிருந்து இதோ ஒரு கடிதம் வந்திருக்கிறது.

ஹே. யார்? உனது எஜமானரா? அவாதான் எனது எஜமானன், கேசரிநாதர்! அவரது கையெழுத்தை எவ்வளவு நன்றாய் நான் னறிந்திருக்கிறேனோ அவ்வளவு நன்றாய் நட்சத்திரங்களை அறிந்த ஜோதிஷ சாஸ்திரி, மிகவும் சான்றோனே!

வருங் காலத்தை அவன் முன்பே விரித துரைப்பான். ஈசனே! ஜகதீசனே! இதில் அடங்கி யிருப்பது காதலையும், என் காதலன் க்ஷேமத்தையும், அவர் மனச சநதுஷ்டியையும் குறிப்பதா யிருக்குமாக!—ஆயினும் அச சநதுஷ்டி நாங்கள் இருவரும் பிரிந்திருப்பதனால் உண்டானதா யிருக்கலாகாது; அது அவருக்கு வருத்தம் உண்டாக்காது.—சில துயரங்களுக்குச் சிசிசை செய்யலாம்—அப்படிப்பட்டவைகளில் அது ஒன்றாம்.—ஏனெனில் அது காதலுக்கு மருந் தாகிறது. அவா மன சநதுஷ்டி, இது தவிர, மற்றெல்லா விஷயங்களிலும் மிருக்கவேண்டும புண்ணியம் செய்த மெழுகே! உனது உத்திரவினமீது—காதலா கடித்ததிற்கு இவ்வாறு பூட்டினைச்செய்யும் வண்டுகளே, நீங்கள் சுகமே வாழ்வீர்களாக! தவறி நடந்தால், அபாயத்திற்குள்ளாக்கும் நிபந்தனைகளுக்கூடப்படவார்களும், காதலர்களும், ஒரே மாதிரியாகப் பிரார்த்திப்ப தில்லை. இம்மெழுகானது முதலிரை யிட்ட பத்திரத்தினபடி நடவாதவர்களைச் சிறையி லிட உபயோகப்பட்டபோதிலும், காதலர்களுடைய கடிதங்களை ஒருங்கு சேர்க்கவும் உபயோகப்படுகிறது. நற செய்தி! ஈசனே! [படிக்கிறான்.]

“நியாயமும், அவரது நாட்டில் என்னைப் பிடிப்பாராயின் நின் தந்தையின் கோபமும், அத்தனை குரூரமாயிராது, கண்ணின் கருமணியே! நீமாததிரம் உனது கண்களால் என்னைப் புனர்ப்பிப்பா யாயின. ஈழநாட்டில் காங்கேயன் துறையில் நா னிருக்கிறேன் என அறிவாயாக. இதைப்பற்றி உன் காதல எப்படி உனக்குப் புத்தி மதி கூறுகிறதோ, அதன்படி நட. இங்ஙனம், தான் செய்த சத்தியத்தினின்றும் தவறாத, உனக் கெல்லா நன்மைகளும் கோருகிற, காதலில் விர்த்தியடையும், உந்தன பாசதாம் கேசரிநாதன்”—ஆ! இறக்கையுடைய குதிரை ஏதாவ திருக்கலாகாதா? கேட்கிறாயா, விசாகா? அவர் காங்கேயன் துறையில் இருக்கிறார் இங்கிருந்து அதற்கு எவ்வளவு தூரம் என்று படித்துப்

பார்த்துச் சொல். அறப வேலை யுடையவன் ஆறு நாட்களில் அங்கு போய்ச் சேரக்கூடு மாயின, ஒரே நாளில நான் ஏன் அங்கு காற்றாய்ப்ப பறக்க லாகாது? என்னைப்போல, உனது எஜமானனைக் காண, மிகவும் விருமபுகிரு யலலவா? நீ விருமபுகிறது—கொஞ்சம் நிதானிக்கடமே நான்—எப்படி யிருந்த போதிலும் என்னைப்போ லிராது. ஆயினும், நீ விருமபுகிரும்; அவ்வளவு ஆவலுட என்று; இல்லை, என்னைப்போ லன்று; ஏனெனில் என தாவல எல்லாவற்றையும் கடந்தது—நீ விரைவிற சொல காதல விஷயமாக புத்தி மதி கூறுபவன், காதுகளை அடைத்துப்போகச் செய்யவேண்டும் சொற சீரைப் பொழிந்து. இந்தக் காங்கேயன் துறை சேஷத்திராத திற்கு, இங் கிருந்து எவ்வளவு தூரம் என்று சொல். அதற கிடையில், வேலை நடு காங்கேயன் துறையைப் பெற்று சுக மடைய அவ்வளவு புண்ணியம் எனன செய்தது? அதையும் சொல். எல்லாவற்றிற்கும் முதலில், இங் கிருந்து எவ்விதம் கரந்து செல்வது? இங் கிருந்து போய மீண்டு வரு மளவும் நாம் கடக்கும் காலத்திற்கு எனன போக்கு சொல்லலாம்? ஆயினும் முதலில் இங்கிருந்து எப்படிப் போவது? போகக்கை நாம் பிறப்பிப்பா னேன்? உண்டுபண்ணுவா னேன்? அதைப் பற்றி அப்புறம் பேசுவோம். கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன் உன்னை, சொல் சீக்கிரம். மணிக்கும் மணிக்கு முள்ளாக எத்தனை இருபது காதங்களை சவாரி போகலாம்?

வி. ஒரு சூர்யோதயத்திற்கும் இன் றொரு சூர்யோதயத்திற்கு முள்ளாக ஒரு இருபது காதம் போதலே உமக்குப் போது மானது. அதுவே அதிக மாம.

ஹே. மனுஷா! மரண தண்டனைக்குப் போவோனும் இதனை மெல்லப் போகமாட்டானே! வாயு வேகத்தினும் அதிகமாய் செல்லத் தக்க குதிரைப்பந்தயங்களைப்பற்றி நான் கேள்விப் பட்டிருக்கிறேன். இவ்வாறு வார்த்தையாடுவதில் காலம் கழிப்பது மூடத்தன மாம. நீ போய் எனது பாங்கியை உடம்பு அசெளக்கியமா யிருப்பதாக வேஷம் போடச்

சொல். தனது தகப்பனார் வீட்டிற்குப் போவதாகச் சொல்லச் சொல். எனக்கு உடனே சவாரி உடை ஒன்று சித்தம் செய்; சாதாரண மனிதர்களின் சம்சாரத்திற்கேற்றதாயிருக்கவேண்டும, அவ்வளவே.

வி. அமமணி, நன்றாய் யோசித்துப் பாரும நீர் மார்க்கத்தை.

ஹே. எனக் கெதிராகப் பார்க்கிறேன். இப்பிறமும அப்பிறமும பின் பிறமும, எல்லா நான் ஊடுருவிப் பாராதபடி, ஏதோ மங்கலா யிருக்கிறது. போ, உனனை வேண்டுகிறேன் நான், சொன்னபடி செய. வே ரொன்றும சொல்வதற்கில்லை, கன்யாகுமரிக கன்றி மார்க்கமும தொலை.

[போகிறார்கள்.]

காட்சி முடிக்கிறது

மூன்றாம் காட்சி.

இடம்—வேலை நாடு. பாவதங்கள் செறிந் துள்ள பூமி.

ஓ குகை யெதிரா.

பாலராயன், கிரீதரன், ஆர்வராகன் வருகிறார்கள்.

பா. நமமுடையதைப்போல தாழ்மையாம கூரை யுடையவர்கள், வீட்டில் தங்கி யிருப்பதற்குத் தகுதியாயிராத, நம் றினம இது; குழந்தைகளே, குணியுங்கள்; இந்த வாசற்படியானது, உங்களுக்கரசு சூர்ய நமஸ்காரம் செய்யும் வழி கற்பித்தது, தூயதான காலேச சந்தியாவந்தனத்தில் உங்களைப் பணிந் திடச் செய்கிறது. அதிக உயரமாய் வளர்ந்தவர்களும், பக்தி யின்றி தங்கள் தலைநீது பாகைகளைத் தரித்தவர்களாய், சூர்யனுக்கு வணங்கிப் பணியாதபடி, நிமிர்ந்து இறுமாந்து கடந்து செல்லும்படியாக, அதனை உயரமான வாசற்படிக ளுடைத்தா யிருக்கின்றன மன்னரது மாளிகைகள்.—அழ

கிய பரிதியே ! பணிகரோம உம்மை. சூகையில் வசிப்பவர்க ளாயினும் நாங்கள், கூட கோபுரங்களில் வசிகும செருக் குள்ளவர்களைப்போல், உமமைத திரஸ்கரிகுகிரே மில்லை.

கி. பரிதியே ! பணிகரோம உமமை !

ஆ. பரிதியே ! பணிகரோம உமமை !

பா. இனி நமது மலை வேடடைசுசு ரெலவோம். அதோ தோன் றும சூனறினமீது ஏறுங்கள் ; நீங்கள் இள வயதுடையவர் கள் ; நான் இத தாழ் வரைகறிற் செலகிறேன். மேலே யிருந்து நீங்கள் என்னைப் பார்க்கும்பொழுது நான் ஒரு சிறு பறவையைப்போல தோன்றுங்கால், சிறிதாகத் தோற்று வதும் பெரிதாகத் தோற்றுவதும், ஸ்தானபலம் என்பதை நீங்கள் கவனியுங்கள். பிறகு நான் உங்களுக்கு அரண்மனை யைப்பற்றியும், அரசாங்கைப்பற்றியும், யுத்த தந்திரங் களைப்பற்றியும் கூறியிருக்கிற சதைகளை யெல்லாம் நீங்கள், ஞாபகப்படுத்தி ஆராய்ந்து பாராக்கலாம். ஊழிய மானது, அங்கனம் செய்வதினால் ஊழிய மாகாது ; அப்படி அங்கீ கரிக்கப்படுவதினாலேயே அவன மாகிறது. இவ்வனம் அறி வதனால், நாம் கண் கொண்டு காணும் ஒவ்வொரு விஷயத்தி னின்றும், ஓர் பலத்தை நாம் அடையலாம். உயரப் பறக் காத ஊர்க்குருவியும், ஆகாயத்தை யாளும கருடனைவிட, சேஷமமான ஸ்திரீயி லிருப்பதைப் பன முறை கண்டு சந தோஷிக்கிரேம். அரசாங்குடைய அரண்மனையில் சேவ களு செய்யக் காத்திருப்பதைப்பார்க்கிலும், இந்த நம முடைய வாழ்வு உத்தம மானதே ! சம்பளம் வாங்கிச் சமமா இருப்பதைவிட இது செலவ முடையதே ! விலையைக் கொடாது வாங்கி உடுத்திக்கொண்டு, டம்பம் பாராட்டுவோ ருடைய வாழ்வினும் மேன்மை யுடையதே. அப்படிப்பட்ட வன், தனனை அவ்வாறு அலங்கரித்தவனுடைய நமஸ்காரத் தைப் பெற்றபோதிலும், அவனுக்குச் சேரவேண்டிய பொரு ளைத் தந்து அவனுடைய மரியாதையைப் பெறுகிற னில்லை,

அப்படிப்பட்ட வாழ்வு நம்முடைய வாழ்விற்கு முன் என் னைம?

கி. உமமுடைய அனுபவத்தினின்றும் நீர் பேசுகிறீர். நாங்க ளோ, கூட்டை விட்டு அதிக தூரம் செல்லாத, இறக்கை நன் றாய முனையாத சிறு குருவிகளபோல், வீட்டை விட்டு அதிக தூரம் சென்று பாராத பாலர்கள். எங்கள் இருப் பிடத்திற்கு வெளியில் என்ன இருக்கிறது எனபதை அறிந் தோ மில்லை. கவலை யின்றி வாழ்தல் உததம மாயின, ஒரு கால், இவ வாழ்வு உததமமா யிருக்கலாம்; கஷ்டப்படட வாழ்வை அனுபவித் துள்ள உமககு, இது அதிக இனிமை யா யிருக்கலாம்; முதிர வய தடைந்த உமககு, மிகவும் பொருந்தியதா யிருக்கலாம், எங்களுக்கோ, அறி வின்றி அடைபட டிருக்கும் ஓர் கூடுபோ லிருக்கிறது. படுக்கை யிற படுததவண்ணம தேச சஞ்சாரம் செய்வ தாகும்; எல்லை யை மீறி ஒரு அடியும் எடுதது வைக்கத தைரிய மில்லாத ஓர் கடனாளியினுடைய சிறையைப்போ லிருக்கிறது.

ஆ. உமமைப்போல முதுமை யடைந்தபொழுது நாங்கள் எதைப்பற்றிப் பேசக்கூடும்? மாரி காலத்தில் மழையும் காற்றும் வெளியில் அடிக்கும்பொழுது, ஒன்று மில்லா இக் குகைகளுள் இருந்து, கஷ்டத்துடன் செல்லும் காலத்தை, எவ்வாறு சந்தோஷித்தாக கழிப்போம்? நாங்கள ஒன்றை யும் பார்த்தோ மில்லை, மிருகங்களைப்போல இருக்கிறோம்; இரை தேடுவதில் குள்ள நரியைப்போல புத்தி கூர்மை யுள்ளவர்களா யிருக்கிறோம்; தின்னும விஷயத்தில் கோண யைப்போல குரூர மானவர்களா யிருக்கிறோம்; ஓடுவதைப் பின் தொடர்ந்து வேடையாடுவதே எங்கள் வீர மாகும்; கூட்டி லடைபட்ட பட்சியானது அக் கூட்டையே சங்கீத சாலை யாகுவதேபோல், இவவிடத்தி லடைபட்டவர்களாய், பாடியே எங்கள் காலத்தைக் கழிக்கிறோம்.

பா. என்ன அறியாது பேசுகிறீர்கள்! நாடுகளின் நடவடிக்கை களை நீங்கள் அறிந்திருந்தால், அறிந்து அவைகளை அனு

பவித்திருந்தால், மறைத்து வைத்தல் எவ்வளவு கடினமோ, விட்டுவிடாமல் அவ்வளவு கடினமான, அரண்மனையின சோர கீர்த்தியங்களுடைய, அவ்விடத்தில் உயர்ந்த பதவியை யடைவதென்றால் உண்மையில் கீழே விழவேண்டியதுதான் என்பதையும், எங்கே நழுவுகிறோமோ என்னும் பயமே, வீழ்வதைப்போல அதனைக் கெடுதியான தென்பதையும், யுத்தத்தின் முயற்சி யெல்லாம் புகழின்பொருட்டும் கீர்த்தியின்பொருட்டும் அபாயத்தை நாடும் அல்லலாம் என்பதையும், அதை நாடுவதில் மரிக்கவேண்டி வருகிறது என்பதையும், அப்படி மரித்தும், நற்செய்கையென எவ்வளவு புகழப்படுகிறதோ சில வேளைகளில், அவ்வளவு தீய தொழிலென தூறப்படுகிறது சில வேளைகளில், என்பதையும், அன்றியும், பன்முறை நன்மையைச் செய்ய துன்மையைச் செய்ததாகத் தூறப்படுவது மனறி, அப்படித் தூறப்பவர்களுக்கூட நாம் வணங்கியும் நடக்கவேண்டி வருகிற தென்பதையும், இவைகளை யெல்லாம் அறிந்து அனுபவித்தீராக ளாயின், இவ்வாறு பேசமாட்டீர்கள்! ஹா! குழந்தைகளே, இக் கதையை உலகத்தவர் என்னிடமிருந்து கற றறியலாம். பாண்டியர்களது படைகளால் என உடல எல்லாம் வடுபட டிருக்கிறது. என் கீர்த்தியானது முற்பட்டவர்களுக்கு ளெல்லாம் முந்தியுரைக்கப்பட்டதா யிருந்தது ஒருகால. சிமஹளநாதர் என்மீது அதிக பிரியம் வைத்திருந்தார், வெறறி வீரனைப் பறறி புகழ்ந்து பேசும்பொழுதெல்லாம், எனனுடைய பெயர் வழங்கப்படாத கால மில்லை. அக் காலத்தில், பழங்கள் நிரம்பி வணங்கிய கீளைகளை யுடைய மரம்போல், செல்வமும் புகழும் நிறைந்தவனாய் யிருந்தேன்; ஆயினும், ஒ ரிரவில், காற்று மழையடித்து—அல்லது அதைக் கொள்ளை என்று வது கூறுங்கள் உங்க ளிசைப்படி.—மரத்தின் பழுத்த பழங்களெல்லாம் உதிர்வதன்றி, இலைகளும் உதிர்ந்து, கட்டை மரமாய், காற்றை எதிர்த்து நிற்பதேபோல், எல்லாவற்றையும் இழந்தவனாய் தன்னந தனியே நின் மேன் நான்,

கி. அதிர்ஷ்டத்தின் சபலம்!

பா. நான் உங்களுக்கெதிர்ப்பன்முறை கூறியபடி, நான் இழைத்த தவறெல்லாம், சிமஹளநாதரிடம், இரண்டு பாதகர்கள் நான் பாண்டியன் படசமபந்தப்பட்டதாகக் கோள் கூறிய தேயாம்; அவரும் என்னுடைய களங்கமற்ற சத்தியத்தை நம்பாது, அவர்களுடைய அசத்திய மொழியை நம்பினார்; ஆகவே நான் நாட்டை விட்டுத் துரத்தப்பட்டேன்; பிறகு இந்த இருபது வருடங்களாக இக் குகையும்கூட இக் காடுமே நான் சஞ்சரிக்கும் உலகமாயது எனக்கு. இவ்விடத்தில் என் இசைப்படி சுதந்தரமாய வாழ்ந்து வந்தேன்; எனது முந்திய காலத்தில் ராசனுகுசு செலுத்திய ஸ்தோத்திரங்களைவிட, இவ்விடம் அதிகமாய்ச் செலுத்தியுள்ளேன்— அதிருக்கட்டும், போவீர் மலைமீது! வேடாகள் சம்பாஷணை இதல. வேட்டையில் முதலில் மாணை எய்பவனே, விருந்தில், முதலாளியாக வீற்றிருப்பான, அவனுக்கு மற்றவாக விருவரும் பரிசாரகம் செய்யவேண்டும் பெரிய சமஸ்தானங்களி லிருப்பவர்கள் அஞ்சுவதுபோல, விஷத்தைக் குறித்து நாம் அஞ்சவேண்டிய நிலை. தாழ்வரைகளில் உங்களை நான் சந்திக்கிறேன்.

[கிரிதரனும் ஆவராகனும் போகிறார்கள்.]

சபாவத்தின் குணத்தை மறைத்துவைத்தல் எவ்வளவு கடினமாயிருக்கிறது! அரசனுடைய குமாரர்கள் என்பதை இச்சிறுவர்கள் கொஞ்சமேனும் அறிந்திலர்; சிமஹளநாதனும் இவர்கள் உயிரோடிருப்பதாகக் கனவிலும் நினைக்கின்றார் இவர்களோ, எனமைந்தர்களெதை தமமைமதிக்கின்றனர். அவர்கள் நுழையுங்கால, குனிந்து செல்லும்படி, அவ்வளவு தாழ்மையான இக் குகையில், ஏழ்மையாக அவர்கள் வளர்க்கப்பட்டு வந்தபோதிலும், அவர்களுடைய ஆலோசனைகள் அரண்மனைகளின் கூரைகளை அளாவி நிற்கின்றன; அவர்களுடைய சபாவமானது சொற்ப

விஷயங்களிலும் அற்ப விஷயங்களிலும், மற்றவர்களுடைய நடத்தையைப்போல அல்லாமல், அரசர்க்குரிய குணத்தைக் காட்டுமபடி உடனுகிறது. அரசராகிய அவன் தந்தை, கிரிதரன் எனப் பெயர் வைத்த, சிமஹனாதருக்குப் பின் இர சிங்கனத்தை ஆளவேண்டிய, அரசினங் குமரனாகிய, இந்தப் பாலதரன்—ஆஹா!—நான் என் முக்காலியின் நீ துடகார்ந்து, எனது வீரரெய்க்கையையெல்லாம் எடுத்தாரைக்குங்கால், அவனது வீரத்தனமானது வெளி வந்து எனது கதையைக் கிட்டுகிறது. இவ்வாறு எனது வைரி சீழேவிழுந்தான், இவ்விதம் என்கால் அவன் கழுத்தின் மீது வைத்தேன், என்று நான் கூறுவதால், உடனே, சூதத்திரிய சக்தமானது அவனது முகத்தில் பரவ, அவன் வியர்த்தது, இளைமையான தன் கைகளை நெறித்தது, எனது வார்த்தைகளை நடித்துக்காட்டுவதேபோல, நிற்கிறான். ஒரு கால் ஆர்வராகனாயிருந்த, அவனது இளைய சகோதரனான கடுவேலன், அதே மாதிரியான உருவத்தை வற்றித்தவனாய், எனது வார்த்தைகளுக்கு உயிரைக் கொடுப்பதுபோல நின்று, அவன் உள்ளத்தி லிருப்பதை வெளிக்கு அகிகமாய்க் காட்டுகிறான். அதோ கேள்! காட்டுமிருகங்கள் கலைக்கப்பட்டன!—ஹா! சிமஹனாதரே, ரசன் அறிவாரா, என மனமும் அறியும், நீர் எனனை அரியாயமாய் நாடடைவிட்டுத் துரத்திய விஷயம். அதனரீது, இரண்டும் மூன்றும் வயதுடைசு குழவிகளாயிருந்த பொழுது, இவர்களைத் திருடினேன். என்னுடைய நிலங்களை எப்படி எனனிடமிருந்து நீர் பிடுங்கிக்கொண்டீரோ, அம்மாதிரி உமது குழந்தைகளைத் திருடி, உமக்குப் பிற்காலம் உமது சந்ததி ஆளாதிருக்கும்படி செய்ய எண்ணினேன்.—மயூரவல்லி, நீ அவர்களுக்குப் பா லாட்டும தாயாயிருந்தாய்; அவர்கள் உன்னைத் தங்கள் தாயாகவே எண்ணினார்கள்; இப்பொழுதும் ஒவ்வொரு தினமும் உனது சமாதிக் குப பூசனை இயற்றுகிறார்கள்; மார்க்கன் என்னும்

பெயர்பூண்ட, பாலராயனாகிய என்னை, தங்களைப் பெற்ற தந்தையாக எண்ணுகிறார்கள்—வேட்டை கிளம்பிவிட்டது!

[போகிறான்.]

காட்சி முடிக்கிறது.

நடன்காப காட்சி.

இடம்—காமகேயன் துறைக் கருகில்.

விசாகனும், ஹேமாங்கியும் வருகிறார்கள்.

ஹே. நாம குதிரைகளை விட டிழிந்தபொழுது, போகவேண்டிய இடம் அருகி லிருப்பதாகப் புகனரூயே என்னிடம். நான் முன்னால் வரவேண்டுமென்று எனக்குப் பொழுது திருந்தது போல், என தாயாரும் ஏங்கி யிருக்கமாட்டார்கள் எப் பொழுதும்—விசாகா!—ஏ! மனுஷா! எங்கே என பிராண நாதர்? உன்னை இவ்வாறு விழிகக்கச் செய்யும்படி, உன் மனத்தில் என்ன இருக்கிறது? அந்தப் பெருமூச்சு, உன் துள்ளம் வெடித்து வருவதேபோல், ஏன் வெளியில் வருகிறது? உன்னைப்போல் ஒருவன் சித்திரிக்கப்பட டிருந்தால், தன்னையும் அறியாதபடி தயங்கி நிற்பவ னுருவென மக்ககப்படுமே. உன் முறட்டுத் தோற்றமானது என் சாந்தமாம் அறிவைச் சாகடிக்கு முன், இன்னும் குறைந்த பய முடைப் பாவனையில் உன்னை நிறுத்தவையாக! சமாசாரம் என்ன என்று சொல்? கருணையில்லாப் பார்வையுடன் அக் கடித்ததை எனக்கு ஏன் நீட்டுகிறாய்? சந்தோஷ சமாசார மாயின், முக மலர்ச்சி முன்னுக் கிருக்கவேண்டும்; துக்க கரமான விஷய மாயின், உனது முகத்தை இப்பொழுது திருப்பதுபோல் வைத்திருக்க வேண்டியதுதான். என் பிராண நாதர் கையெழுத்து! அப் பாழும் பாண்டிய நாடு அவரை ஏதோ கபடத்திற காளாக்கி யிருக்கவேண்டும். அவ ரேதோ கஷ்ட திசையி லிருக்கவேண்டும். நான் இதைப்

படித்தால் என் ஆவியைப் பறித்திடும் ஒருவேளை, உன் பேசுசாவது அதன் கொடுமையை மழுங்கிடச் செய்யலாம் சிறிது ; ஆகவே பேசடா, அப்பா.

வி. தயை செய்து படியும் தாங்கள். பிறகு என்னைப்போன்ற தூதிர்தீர்தம் பிடித்த பாபி புஷியி விலையென்று காண்பீர்.

ஷே. [படிக்கிறாள்.] “உன் தலைவி, விசாகா, என் படுகையில் தாசியானாள். அதன் அததாட்சிகளெல்லாம் என் ஹிருதயத்தில் ரகதம் பெருகச் சீறிக் கிடக்கின்றன. அறப சநதர்ப்பங்களைக்கொண்டு நான் அவ்வாறு சொல்ல வில்லை. நான் எப்படியும் பழி வாங்குவேனென்று எவ்வளவு நிச்சயமாயிருக்கிறேனோ, எனது துயரம் எப்படி அசைக்க முடியாததோ, அவ்வளவு உறுதியான ருசவைக்கொண்டே, நான் கூறுகிறேன். பழி வாங்கும் பாகம், அப்பா விசாகா, எனக்காக நீ செய்யவேண்டும். அவளது துரோஹத்தினால் உனது விஸ்வாசமும் மாசடையா திருந்தால், உன்னுடைய கைகளே அவளது உயிரைப் போக்கவேண்டும். காங்கேயன் துறையில் உனக்குச் சமயம் வாயக்கச செய்கிறேன். அதன் பொருட்டு அவளுக்கு நான் கடிதம் அனுப்பி யிருக்கிறேன். அவ்விடம் அவளைக் கொண்டு, அவ்வாறு செய்ததாக எனக்கு ருசப்படுததப் பயந்தையோ, அவள் துரோஹத்திற்கு நீயும் துணை செய்தவ னாவாய், நீயும் எனக்கு அவளைப் போன்ற துரோஹியே” —

வி. ஏன் ? என் கத்தியை நான் உருவு வானேன் ? அக் கடிதமே அவள் கழுத்தினை அறுத்துவிட்டதே முன்னதாகவே!—அவதூறே அவள் கழுத்தை வெட்டியது. அதன் துனி கத்தியினும் கூர்மையானதே. அதன் நாசிநது நதியின் சர்ப்பங்களையெல்லாம்விட கடு விஷ முடைத்தே ! அதி வேகத்துடன் பறக்கும் காற்றின்மீ தேறி, அதன் சுவாசமானது அஷ்ட திக்குகளிலும் பரவி, அங்குள்ள அரசர்கள், அரசிகள், பெரியோர்கள், கன்னியர், தாயார்கள், எல்

லோரையும் பொய் யாக்குகிறது;—அன்றியும் சமாதியின் இரகசியங்களுக்குள்ளும், இந்தப் பாம பனைய பாழும் அவதூறு பிரவேசிக்கிறது.—என்ன சமாசாரம், அமமணி?

ஹே. அவருடைய படுகைக்குத் துரோஹமா? துரோஹஞ் செய்வதென்றால் என்ன செய்வது? அங்கு கண்ணுறங்காது காவ லிருந்து, எந் நேரமும் அவரைப்பற்றியே எண்ண மிடுவதா? மணிக்கு மணி அழுதுகொண் டிருப்பதா? இயறசையால் உறக்கம் வந்திடின், அவரைப்பற்றி கனவு கண்டு, பயந்து விழித்து, தேம்பி அழுது, தூக்கம் கலைவதா? அதுதானே அவர் படுகைக்குத் துரோஹியா யிருப்பது? அதுவா?

வி. ஐயோ! என் அமமணி!

ஹே. நான துரோஹியா? ஈயாகாமா! உனது மனோசாட்சியே எனக்கு அததாட்சி யாகட்டும். நீ அவரைத் தூரத்தினென்று தூறியாய்; அப்பொழுது காதகனைப்போல கண்பட்டாய். இப்பொழுது யோசிக்ருமிடதது, உனது முகம் நலத்தைக் காட்டியதாக நம்பவேண்டி யிருக்கிறது. பாண்டி நாட்டு மை பூசிய பரத்தை யெவளோ, அவரை மோசஞ் செய்திருக்கவேண்டும். வழக்கம் கடந்த வஸ்திரம்போல் ஏழ்மையான நான் பழைமை யாய்விட்டேன். கூளத்தில சேர்த்துவிடத் தகாதபடி நான கொஞ்சம் செல்வாக சூடை மைப்பற்றி, என்னைக் கிழித தெறியவேண்டும்!—என்னைத் துண்ட மாகவேண்டும்! ஆ! மனிதர்களின் 'பிரமாணங் களே மடநதையரை வஞ்சிப்பவைகள். அநதோ! கண வனே! மேலுக்கு நன்மையாய்க் காட்டுவதெல்லாம், கபடந தரிக்கும் வேஷமென, உமது மாறுபாட்டால் மதிக்கப்படும்! வளரு மிடத்திற் பிறவாத, வஞ்சியரை வஞ்சிக்கும் வெளித் தோற்றமென எண்ணப்படும்!

வி. என் அமமணி, என் வார்த்தையைக் கொஞ்சம் கேட்க வேண்டும்.

ஹே. வஞ்சகர்கள் வார்த்தையினால் வாய்மையாளரும் பொய்ய ரெனப் புகலப்படுகிறார்கள். பாசாங்கு செய்பவர்கள் கண்ணீரினால், உண்மையாய்த் துக்கப்படுவோரும் சந தேகத்திற் குள்ளாகிறார்கள்; உண்மையில் துரதிர்ஷ்டம் பிடித்தவர்களைப் பார்க்குமிடத்தும், இரகக் மில்லாதவர் களா யாக்குகிறது மனிதர்களை.—ஆகவே பிராணநாதா! உமது செய்கையானது உததமர்க்களையும், ஒப்பிடா வண் ணம் செய்கிறது. உமது பெரும் தவறானது, பெருமையை யும் நற்குணத்தையும், பொய்மையும் புன்மையு மாக்கு கிறது.—வாடா, அப்பா, நீயாவது உண்மையா யிரு. உனது எஜமானன் உத்திரவுபடி செய் அவரை நீ காணும்பொழுது அவரது கோரிக்கைபடி கீழ்ப்படிந்து நான் நடந்ததாக சாட்சி கூறுவாய். இதோ பாரா! நாணகக் கத்தியை உருவு கிறேன். வாங்கிக் கொள் இதை. என் காதல் குடிக்கொண் டிருக்கும் கிருஹத்தை.—என் னிதயத்தை—குறிப்பிட்டு வெட்டு. பயப்படாதே; அவ்விடம் துய ரன்றி வே ரென றில்லை. எவர் அதன் செல்வமா யிருந்தாரோ, அந்த உனது எஜமானன் அங் கில்லை, இப்பொழுது. அவர் கட டையை நிறைவேற்ற. வெட்டு—வேறு சிறந்த காரணத் தில் நீ வீரனா யிருக்கலாம், இப்பொழுது பார்த்தால் பயங் காளிபோல தோன்றுகிறாயே!

லி. போ தூர! பாழாக கருவியே! என் கரத்தைப் பாழாக்க முடியா துன்னால்.

ஹே. ஏன்? நான் எப்படியும் இறக்கவேண்டும. உன் கரத்தால் நான் மாளாவிட்டால், உன் எஜமானனுக்கு உண்மையாம் ஆளாகமாட்டாய் நீ. தற்கொலை புரியலாகாதென்னும், சர் வேஸ்வரனுடைய ஆகனையானது, பயப்படச் செய்கிறது பல மிலா என் கரத்தை. இதோ என் னிதயம்! அதன்முன் ஏதோ இருக்கிறது.—பொறு பொறு! நாங்கள் ஒன்றும் எதிர்க்கமாட்டோம். உரையைப்போல் இணங்கி யிருப் போம், என்ன இருக்கிற திங்கே? கேடு சூழாக கேசரி

நாதருடைய, அபத்தமாய் மாறிய, கடிதங்க ளல்லவா? எனது நம்பிக்கையை அழிப்பவைகளே, அகன்று போகுகள்! என நிதயத்தை தாங்க ஏலாது உங்களால் இனி.— ஆ! பிராணநாதா! இவ்வாறுதான் புத்தியற்ற பேதைகள், வஞ்சகர்கள் வாககினால் மோசம போகிறார்கள். துரோஹஞ் செய்யப்பட்டவர்கள் அத துரோஹத்தின் பலனை அதிகமாய் அனுபவித்தபோதிலும், துரோஹஞ் செய்பவனும் அதிக துக்ககரமான ஸ்திதியிலேயே நிற்கிறான். ஆகவே, பிராண நாதா, என் தந்தையாகிய அரசரது ஆகைக்குக் கீழ்ப்படியாது நடந்து, எனனை நாடி வந்த எனக்குச் சமானமான அரச சூமாரர்களை யெல்லாம் வெறுத்து நா னிகழ்ந்ததுபோல, மற்றவர்கள் நடப்பது சாதாரண மல்லவென்றும், அது மிகவும் அபூர்வ மென்பதையும், இனி காண்பீர் நீர். நான் துக்கப்படுவதெல்லாம், இப்பொழுது தாம் இன புறம் தோகையானவள், உம தாசையை மழுங்கச் செய்தவுடன், உமது மனமானது என் நினைவால், எவ்வளவு துயரப்படுமென எண்ணியே.—அப்பா! சீக்கிரம். ஆடானது கசாப்புக்காரனை வேண்டுகிறது வெட்டுமபடி; எங்கே உன் கத்தி? உன் எஜமானன் வேலையைச் செய்வதில் மிகவும் மெதுவாய் இருக்கிறாய், அதுவும் நானே வேண்டுமொழுது.

வி. தாயான என் அம்மணி, இவ் வேலையைச் செய்திடக் கடுங்கட்டளையைப் பெற்ற பின், அரை ரொடியும் கண் ணுறங்கினவ னல்ல நான்.

ஹே. ஆனால் அதைச் செய்து முடித்து, உறங்கப் போ.

வி. முதலில் என் கண்க ளிரண்டும் முழுப் பொட்டையாய்ப் போகுமாக!

ஹே. ஆனால் ஏன் அதை ஏற்றுக்கொண்டாய்? போக்கைச் சொல்லி அத்தனைக் காதம் ஏன் என்னை இழுத்து வந்தாய் இவ்விடத்திற்கு? எனக்கும் வேலை வைத்தாய்? உனக்கும்

வேலை வைத்தாய்? நம்முடைய குதிரைகளுக்கும் வேலை வைத்தாய்? நான் காணாமையால் அரண்மனை கோலாகலப்படு மல்லவா? நான் என்னவோ, அங்கு மறுபடியும் போகப் போகிற தில்லை. உனது கென்னவோ தக்க சமயம் வாய்த திருக்கிறது. இவ்வளவெல்லாம் ஏன் செய்தாய்? வெள்ளாடு எதிரில் நிற்க, வெட்டுக கத்தியைக் கையிற் கொண்ட பின், வேண்டாமென்று திருமபவா?

வி. கடுமையாம் அத தொழிலை எப்படியாவது செய்யாம லிருக்க கும்பொருட்டு, காலத்தைக் கழிப்பதற்கே யாம். இதற் குள்ளாக நான் ஒரு மாககத்தை யோசித்திருக்கிறேன். என அம்மணி, பொறுமைபுடன் என்னைச் சற்றே கேட்க வேண்டும்.

ஹே. உனது நாவானது ஒழு மளவும் பேசு. சொல். வேசியென வே நான் தூஷிக்கப்பட்டேன் அது காதகத்தினால் புண்படுத்தப்பட்ட என காதுகள், வே நெறந்த நோயையும் கவனி யாது, ஆகவே நீ எதை வேண்டுமென்றாலும் சொல்.

வி. ஆனால், அம்மணி, தாங்களே திருமபிப்போகமாட்டார் என்று எண்ணினேன்

ஹே. ஆம் வாஸ்தவத்தில்; அதற்காகவே எனனைக் கொல்ல இங்கு கொண்டுவந்தாய்.

வி. அப்படி யல்ல, அம்மணி. என்னுடைய எண்ணம் யோக்கிய மானதாயின, அதற்குத் தக்க யுக்தியையும் அது கொடுத்து, அதை நிறைவேற்றச் செய்யும் என எண்ணினேன். என் எஜமானர் ஏதோ மோசம்தான் போயிருக்கவேண்டும். பாதுகம் நன்றாய்ப் பழகிய பாபி எவனோ உங்க ளிருவருக்கு இப் பாழை கேட்டினை சூழ்ந்திருக்கவேண்டும்.

ஹே. பாண்டியநாட்டுப் பரத்தை எவளோ ஒருத்தி.

வி. என் உயிரைத் தாண்ப்படி அப்படி யிராது, அம்மணி. நீர் மடிந்ததாகமாதிரி செய்தி அனுப்புகிறேன். அதற்கு அததாட்சியாக ஏதாவது ரகதக குறி அனுப்புகிறேன்.

வெனினில் அவ்வாறு நான் செய்யவேண்டுமென உத்திரவா யிருக்கிறது. அரண்மனையில் உமமைக காணுது தேடுவார் கள் ; ஆகவே, அதனை அது ஊர்ஜிதப்படுத்தும்.

ஹே. ஏனடா அப்பா, அதுவரையில் நான் எனன செய்வது ? எங்கே யிருப்பது ? எப்படி உயிர் தரிப்பது ? என் கணவ னுக்கு நான் இறந்தவ ளாயின், இவையிரில் எனக்கு கென்ன சுக முண்டு ?

வி. நீர் அரண்மனைக்கு மறுபடியும் போனால்,—

ஹே. அரண்மனையு மிலலை, தந்தையு மிலலை இனிமேல். முற்றுக்கை போல் முற்றிலும் எனனைத தன் காதல எனனும பாசுகத் தால், பயப்படுததும களேபர னிருக்கிறானே, அந்த உயா குலத துதித்த கொடிய மட்டி மடயன, அவனது அவலமும் வேண்டா மினி !

வி. அரண்மனையி லில்லாவிடின, சிங்களத்தில நீர் வரிகக லாகாது.

ஹே. ஆயின் மற்றெங்கே ? கதிரவன சிமஹுள மொன்றிற்றான் காய்கிறானே ? இரவு பக லெல்லாம இரதச சிமஹுளத தன்றி வேறிடத்தி லில்லையோ ? இப் பூமண லத்தில சிமஹுள மானது எவ்வளவு அறப பாகமா யிருக்கிறது ! இருந்தும் இல்லாததுபோல காண்கிறது ; ஒரு பெருந் தடாகத்தில் சிறு தாமரை மொடடைப்போல காண்கிறது சிமஹுளத்திற்கு வெளியிலும் ஜீவகோடிகள் உண்டென எண்ணுவாய்.

வி. மற்ற இடங்களைத் தாம கருதுவது என் மனத்திற்கு சந்தோ ஷத்தைத் தருகிறது. நாளைத் தினம் பாண்டிய நாட்டு ராயபாரி லோகசேனர், காங்கேயன துறைக்கு வருகிறார். உமது தற்கால துர் அதிர்ஷ்டத்திற்கேற்றபடி, உமது மனத தை ஒருவாறு நிறுத்துவீராயின், உமமை மற்றவர்களிட மிருந்து மறைத்து, மற்றவர்களை நீர் காணாமடியான மார்க் கத்திற்செல்லலாம் ; சுயரூபத்துடன் செல்வது உமக்கு அபா யத்தை விளைவிக்கும் ; ஆகவே நீர் உரு மாறிப் போகவேண் டும். ஒருவேளை பாசதாமருடைய இருப்பிடத் தருகிலேயே

போகலாம அவரை நேரிற் காணாவிட்டாலும் அவரது நடவடிக்கைகளை யெல்லாம், உள்ளபடி, நீர் அடிக்கடி, காதாற்க்கேட டறியும்படி, அததனை அருகாமையில் இருக்கலாம்.

ஹே. ஆ! அதற்கு மாககததைச்சொல. என் மானததிற்கு அது அபாயத்தைத் தருவ தாயினும், என் மரணத்திற்கே ஏதுவாயினும், அதை நான முயலவேன்.

வி. ஆனால் கேளும், இதுதான் சூட்சுமம். நீர் ஸ்திரீ என் பதை மறந்து விடவேண்டும்; மற்றவர்களுக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடத்தலை விட்டு, கட்டளை யிடுவதை மேற்கொள்ள வேண்டும்; உண்மையை உரைக்குமிடத்து, அக் குணங்களை அழகிய ஸ்திரீ உருவம் எடுத்து வந்தன எனக் கூறும்படியான, மடம, அச்சம், எனனும் அரிவையர்க்கு இன்றியமையாக குணங்களை மாற்றி, ஓர் வாலிபனைப்போல் தைரியத்தை வஹிக்கவேண்டும், வாதாடுவதற்குச் சித்தமாயிருக்கவேண்டும், பதில பதிக கென் றுரைக்கவேண்டும், கோட்டாளைப்போல கோபங் கொள்வதற்கும் சச்சரவிடுவதற்கும் சித்தமாயிருக்கவேண்டும்; அன்றியும்—அநதோ! நான் என்ன குற்றம் யிருக்கிறேன்—ஆயினும் வேறு மார்க்கமில்லை—நாரியர்க்கு முக்கியமான குணமாம் நாணம் என்பதை, பகலவனும் பாக்கும்படி வெளியிற் காட்டலாகாது, அல்லாமலும் உமது அழகிய ஆடை ஆபரணங்களை யெல்லாம் முற்றிலும் மறந்து, சாதாரண உடை தரிக்கவேண்டும்.

ஹே. சுருக்கிச் சொல, சீக்கிரம், உனது எண்ணத்திற்கு முடிவு தெரிகிறது. இதற்குள்ளாகவே நான் ஆடவனாய்விட்டேன்.

வி. முதலில் ஆடவனைப்போல வேஷம் தரியும். இதை முன்பே யோசித்து அதற்குத் தக்கபடியான சடடை அங்க வஸ்திரம் தலை குடடை முதலியன வெல்லாம் கொண்டு வந்திருக்கிறேன்—இதோ இந்தப் பையில் இருக்கின்றன. உமது வெளி வேஷத்தை மாற்ற உபயோகப்படும் இவைகளின் உதவியைக்கொண்டு, இந்த வயதுடை வாலிபனுடைய பாவனைகளை உமமால் எவ்வளவு வஹிக்க முடியுமோ, அவ

வளவு வஹிதது, உததமனான லோகசேனா எதிரிற் போய், உமககு நன்றாய்ப் பாடத் தெரியும் எனகிற விஷயத்தை அறிவித்தது—சங்கீத ஞானம் அவருக்குச் சற்றேனு மிருக்கு மாயின் எப்படியும் அவர் அதைக் கண்டு பிடிப்பாரா.—அவரது பணிவிடை ஆளாக வேண்டுமீராயின, அவர் அப்படியே சந்தோஷமாய் ஒப்புக்கொள்வாரா என்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. அவரோ மிருக உததம் குணமுடையவா; அன்றியும் அதைவிட அதிகமாகப் பரிசுத்தமானவா. வெளி தேசத்திருக்குங்கால், உமககு வேண்டிய பொருளுதவி செய்யச் செலவம் என்னிடத்தூண்டு, உமககு எப்பொழுது வேண்டினும் உதவச் சித்தமாயிருக்கிறேன்.

ஹே. என் துயர்க்கு ராசவ அருளிய ஆயுதல நீயே. சரி, நீ விடை பெற்றுகொள், சீக்கிரம். இன்னும் யோசிக்கவேண்டிய விஷயங்கள் அநேகம் இருக்கின்றன, நற் சமயம் வாய்க்கும்பொழுது அவைகளை யெல்லாம் சரிப்படுத்துவோம். இந்த முயற்சியில் சூர் வீரபைபோல துணிந்து, அதனால் வருவதையெல்லாம் ஒரு அரச குமாரனுடைய தைரியத்துடன் வஹிக்கிறேன். நீ சீக்கிரம் போ.

வி. நல்லது, அம்மணி. நான் சீக்கிரம் விடை பெறவேண்டும், இல்லாவிடின் என்னைபும் காணாவிட்டால், அரண்மனையினின்றும் நீர் வந்துவிட்டதற்கு எனக்குச் சந்தேகம் கொள்வார்கள். என அருங்குணம் வாய்ந்த அம்மணி, இதோ ஒரு பெட்டியிருக்கிறது. இதை எவககு மஹாராணி கொடுத்தார்கள். அதி லிருப்பது அதிக விலை யுயர்ந்த பொருள். கடல்மீது செல்லுங்கால் அசௌகரியமாயினும், வைகத்திருக்குங்கால் வயிற்று நோய் வந்ததற்கு, இதில் மாத திரை அளவு எல்லா வியாதியையும் மாற்றிவிடும். மறைவிடம் போய் மானிடனுடைய தையையும். எல்லாம் வல்ல கடவுள் உமக்கு நல வழி காட்டுவாராக!

ஹே. அங்ஙனமே யாகுக! உனக்கு வந்தனம் செய்கிறேன்.

[போகிறார்கள்.]

காட்சி முடிக்கிறது.

ஐந்தாம் காட்சி.

குடம்—சிம்ஹ ள நா ச னு டைய அரண்மனையி லோ அறை.

சிம்ஹ ள நா தன், அரசி, கபோபரன், லோகசேனன்,
மந்திரிகர் வருகிறார்கள்.

- சி. அதுவரையில்தான் ; அப்புறம் நீர் உத்திரவு பெறலுக் கொள்ளலாம்.
- லோ. மிகவுயர் சந்தோஷம், மஹாராஜா. எமது சககிரவாததி எழுதி விட்டார். நா னிவிடமிருந்து புறப்படவேண்டும். எனது எஜமானருடைய எதிரியாக உமமை நான் தெரிவிக்கவேண்டியிருக்கிறதே யென. உண்மையில் எனக்கு மிகவும் வருத்தமாயிருக்கிறது.
- சி. ஐயா, நமது பிரஜைகள் அவரது ஆளுகைக்கு உடனப்பட மாட்டார்கள் நாம் அவர்களைப் பார்க்கிலும் குறைந்த ராஜதவம் காண்பித்தல், நமது அரசரிமைக்கு அழகாய்த் தோற்றது.
- லோ. ஆகவே, அரசே, கனயாகுமரிவரையில் கரை மார்க்கமாய்க் காலவூடன செல்ல, எனக்கு உத்திர வளிக்கவேண்டும்.— அரசிடைய, தங்களுக்குச் சகல சந்தோஷ முண்டாகுமாக!— ஐயா, உமக்கும!
- சி. மந்திரிகளே, அந்த வேலை உமதாக நியமித்தேன. அவர் கௌரவத்திற சூரியதை அணுவளவும் குறைக்கவேண்டாம். சரி, போய்வாரும் புண்ய சீலனும் லோகசேனரே.
- லோ. என பிரபுவே, உமது கரம்.
- க. சினேகமாய்க் கொள்ளும் அதை ; ஆயினும் இதுமுதல் அதனை உமது வைரியாக வைத்திருப்பேன்.
- லோ. ஐயா, ஜெயிப்பவன் இன்னொனை இனி நடக்கும் யுத்தமே தீர்மானிக்கவேண்டும். நான் வருகிறேன்.

சி. மந்திரிகளே, லோகசேனர் சேதுவினைக் கடக்கும் பரியந்தமகைவிடாது காததுச செல்லுங்கள். சுப முண்டாகுக!

[மந்திரிகளும், லோகசேனரும் போகிறார்கள்.]

அ. சுளித்த முகத்துடன் போகிறா அவா; அதற்குக் காரணமகொடுத்தது நமககுப பெருமை யாகும்.

க. அது மிகவும் நலமே. வெற்றி வீரர்களான சிங்களத்தாருடைய கோரிக்கைகளும் அதில் கலந திருக்கிறது.

சி. லோகசேனன, சக்கிரவர்த்திகு இங்கே எப்படி இருக்கிறதென முன்பே எழுதியிருக்கிறான். ஆகவே, நமது ரதங்களையும் குதிரை வீரர்களையும் ஆயத்தப்படுத்தவேண்டியது நமககுத தகுதியாம். காலநாடில முன்பே அமைக்கப்பட்டுள்ள அவனுடைய சைனியங்களை யெல்லாம் ஒருங்கு திரட்டி, சிம்ஹளத்தினமீது படையெடுத்து வருவானென நினைக்கிறேன்.

அ. இது தூங்குகிற வேலை யன்று; தூரிதமாய் முழுப் பலத்துடன் பார்க்கவேண்டிய விஷயம்.

சி. இப்படி முடியுமென நாம் முன்பே எண்ணி யிருந்தது, நாம் முற்படச சித்தமா யிருக்கச செய்தது. அதிருக்கட்டும.—பிரிய சகி, நமது பெண் எங்கே? பாண்டியநாட்டான் எதிரிலும் வர இல்லை, தினத்திற் குரிய நமது பணிவிடையையும் நமக்குச செய்ய வில்லை, நமது பார்வைக்கு ஏதோ வைரம் நிரம்பியவள்போல் காணப்படுகிறாளே யொழிய, சீழ்ப்படிந்த நடப்பவளாகக் காணோம். அதை நாம் கவனித திருக்கிறோம்.—கூப்பிடு அவளை நமக் கெதிராக! நாம் அதிகமாய்ப் பொறுததுகொண்டிருந்தாவிட்டோம், இலேசாக!

[ஒரு சேவகன் போகிறான்.]

அ. மஹாராஜா, பாசதாமன் ஊரைவிட்டுத் தூரத்தப்பட்டபின், அதிகமாய் வெளியில் வராமல் வாழ்ந்து வருகிறான்.

அரசே, அதற்குப் பரிஹாரம் காலக் கழிவே யாம். தங்களை நான் வேண்டிக்கொள்கிறேன், கடுமையான வார்த்தைகளை அவளிடம் கூறாதீர். கொடுஞ் சொற்களால் குழையும நெஞ்ச முடைய பெண்ணவள் ; சொற்களே அவளுக்கரசு சூடுக ளாகும், சூடுகளே மரண மாம.

சேவகன் திரும்பி வருகிறான்.

சி. எங்கே அவள்? அவள் மரியாதைக் குறைவிற்கு என்ன பதில் கூறப்போகிறாள்?

சே. சித்தம், மஹாராஜா! அவர்களுடைய அறைகளெல்லாம் பூட்டப்பட்டிருக்கின்றன. நாங்கள் எவ்வளவுதான் உரத்த சப்தத்துடன் தட்டிப் பார்த்தாலும் பதில் ஒன்றையும் காணோம்.

அ. மஹாராஜா, நான் கடைசி முறை பார்க்கப் போனபோது தான் மறைவா யிருப்பதைப்பற்றி மனனிக்ருமபடி கேட்டுக் கொண்டாள். ஆகவே தன் துயரத்தால், தான் தினநதோறும் தடமைக கண்டு கடமைப்படி செய்துவரும் வழி பாடு செய்யக் கூடாமையா யிருக்கிறதென்று, தமக்குத் தெரியப்படுத்தாமபடி சொன்னாள் எனனை. நமது சபையில் நடந்த பெருங் காரியம், அதை என் கவனத்தி லில்லாத படி மறக்கச் செய்தது.

சி. அவள் கதவுகள் பூட்டப்பட்டிருக்கின்றனவா? கொஞ்சம் காலமாக யாரும் பார்க்க வில்லை? நான் அஞ்சுவது பொய்யா யிருக்குமபடி ஜகதீசன் கிருபை செய்வாராக!

[போகிறான்.]

அ. தம்பி, மஹாராஜாவைப் பின் தொடர்ந்து போ.

க. அவளுடைய ஆள் விசாகனை, அநதப் பழைய வேலைக்காரனை, நான் இந்த இரண்டு நாளாகப் பார்க்க வில்லை.

அ. போ, போய்த் தேடிப்பார். [சுளேபன் போகிறான்.]
விசாகா, பாசதாமன் பட்சமே நிற்கும் பேதையே!—அவ

னிடம் எனது மருந் தொன் றிருக்கிறது. அதைப் புகித்தது தான் அவன் காணமைகளுக் காரணமா யிருக்கவேண்டு மெனக் கோருகிறேன். அவன் அதை அருமையாம மருந் தென எண்ணுகிறான். ஆயினும்—அவனைப்பற்றி—அவள் எங் கே போயிருப்பாள்? ஒருவேளை ஆறாத துயரத்திற்கு ஆளாயினாளோ? அல்லது விரகதாபத்தைச் சகியாது பாசதாமன் பக்கவில் பறந் தோடினாளோ? போய்விட்டாள்—மடிந்தோ— அழிந்தோ? எப்படி யிருந்தபோதிலும் என முடிவிற்கு இரண்டும் பயன்படும். அவள் தொலைதால், சிங்களத் தரசு நா னிடு பிச்சையாம்.

மறபடியும் கோபாள் வருகிறான்.

என்ன, தம்பி? என்ன சமாசாரம்?

க. அவள ஓடிவிட்டாள் என்பதற்குச் சந்தேக மில்லை. உள்ளே போய் மஹாராஜாவுக்குச் சமாதானம் சொல்லும். அவர் கோபாவேசங் கொண்டிருக்கிறார்; அருகிற் போகவும் அனை வரும அஞ்சுகின்றனா.

அ. மிகவும் நலமே. இன்றிரவு அவர் படுந் துயரமானது மறு நாள் உதயத்தை அவர் காணுதிருக்குமபடிச் செய்யுமாக!

[போகிறாள்.]

க. அவள்மீ தெனக்கு ஆசையு மிருக்கிறது, வெறுப்பு மிருக்கிறது; அவள அழகு வாய்ந்த அரசு குமரியே. மற் றெல்லா ஸ்திரீகளைபுமவிட மிகுந்த செளந்தர்யங்க ளெல்லாம் இவ ளிடம் குடிக்கொண் டிருக்கின்றன. ஒவ்வொரு ஸ்திரீயினு டைய உதயத்தை ஒருங்கு திரட்டி இவள் உருவாக்க, அவைகளெல்லாம் ஒருங்கு சேர்ந்தபடியால், அவர்கள் எல் லோரையும்விட, அதிகமாய்ப் பிரகாசிக்கிறாள். ஆகவே அவள்மீது ஆசைப்படுகிறேன் நான். ஆயினும் என்னை வெறுத்து, அந்த இழிவாம் பாசதாமன்மீது இச்சைப்படு வது, அவள் அறிவிற்கு அவதூறுகி, அவள் அருமையை டெல்லாம் அழித்ததுவிடுகிறது; அது விஷயத்தில் அவளை

நான் வெறுக்கவேண்டி வருகிறது, அன்றியும் பழிவாங்க வேண்டியும் வருகிறது. ஏனெனில், மூடர்கள்—

விசாகன் வருகிறான்.

யார் அது? என்ன! ஏனடா, புறப்படுகிறாயா என்ன? வா இப்படி. ஆ! கூட்டிக் கொடுக்கும் பாதகா! எங்கே உன் தலைவி? ஒரு வார்த்தையில் சொல். இல்லாவிடில் உடனே உன்னைக் கொன்று யமபுரம் அனுப்புவேன்.

வி. ஐயோ! மஹாப் பிரபு!

க. எங்கே உன் தலைவி? சுவாமிமேல் ஆணை, மறுபடியும் உன்னைக் கேளேன் நான்! வாயை முடிகொண்டிருக்கிற பாதகா! உன் மார்பினின்றும் இந்த மர்மத்தை நான் அறிகிறேன்; அதைப் பிளந்தாவது இந்த ரகசியத்தைப் பெறுகிறேன். தூர்க் குணத்திற் கோர் களஞ்சியமாம், நற் குணமென்பது எள்ளளவு மில்லாத, அப் பாசதாமனுடன் இருக்கிறாளோ?

வி. ஐயோ! என் பிரபுவே, அவருடன் எப்படி இருப்பார்கள்? அவர்கள் எப்பொழுதுமுதல காணோம்? அவர் மதுரையிலிருக்கிறாரே.

க. எங்கே இருக்கிறார் அவள்? வா அருகில். இனி தாமதம் உதவாது. அவள் என்ன ஆளுள் என்று உடனே நேராக எனக்கு ரூபி.

வி. ஐயோ! மஹாப் பிரபுவே!

க. மஹா பாதகனே! உன் மறு வார்த்தையில், உன் தலைவி இருக்குமிடத்தைத் தெரிவி உடனே, மஹாப்பிரபுவெல்லாம் இனி உதவாது. சொல்! ஒரு கூணம சுமமா இருப்பாயாயின், அதுவே உன் கண்டனமாம், அதுவே உன் மரணமாம்.

வி. ஆனால் ஐயா, அவர்கள் ஒடிப்போன விஷயத்தில் நானறிந்த சரித்திரமெல்லாம் இக் கடிதமே.

[ஒரு கடிதம் கொடுக்கிறான்.]

- க. அதை நாம் பார்க்கட்டும்—பாண்டியன் பட்டணம்வரையில் நான் அவளைப் பின் தொடர்கிறேன்.
- வி. [ஒரு புறமாக] இந்த யுகதி செய்யாவிடின் நானிறக்கவேண்டியதே. அவள் வெகு தூரத்தி லிருக்கிறாள். இதைக் கொண்டு இவ் னறிவது, இவளைப் பயணப் படுத்தாமே யொழிய, அவளைப் பயத்துக் குட்படுத்தாது.
- க. ஹூம!
- வி. [ஒரு புறமாக] என் எஜமானனுக்கு அவள் மடிநததாக எழுதுகிறேன். அம்மணி! தாங்கள் சுகமாய்த் திரிந்து, சுகமாய்த் திருமபி வருவீராக!
- க. அடே! இதில் எழுதி யிருப்பது உண்மைதானா?
- வி. அப்படித்தான் நான் எண்ணுகிறேன், ஐயா.
- க. 'இது பாசதாமன் கையெழுத்தே, அதை அறிவேன் நான். அடே, நீ பாதகனா யிராதபடி, எனக்கு உண்மையான ஊழியனாகி, நா னுன்னை உபயோகிக்கக் கருதும் வேலைகளை விடா முயற்சியுடன் செய்வா யானால்.—அதாவது, நான் என்ன பாப கிரத்தியம் செய்யச் சொன்னபோதிலும், அதைப் படுக்கென உண்மையிற் செய்து முடிப்பாயின்,— உன்னை உண்மையான ஆள் என எண்ணுவேன். பிறகு உன் குறைகளைத் தீர்க்க என் செல்வதையும, உனக்கு உயர்ந்த உத்தியோகங்கள் கொடுக்க என் வார்த்தையையும், நீ வேண்ட வேண்டிய தில்லை.
- வி. நல்லது, எனது பிரபுவே.
- க. நீ என்னிடம் ஊழியம் செய்கிறாயா? பொறுமையுடனும் மாறுபடாமலும், ஒன்றுமில்லாத அப் பிச்சைக்காரன் பாசதாமனையே விடாது பின் தொடர்ந்தபடியால், நன்றி யறிதலின்பொருட்டே, எனது நல்ல சுறுசுறுப் புள்ள வேலை

யாளாய் இராமற் போகாய்—என்னிடம் வேலை யாளாய் இருக்கிறாயா?

வி. ஐயா, அப்படியே, செய்கிறேன்.

க. உனது கையைக் காட்டு. இதோ என் பை. உன்னிடம் உனது பழய எஜமானனுடைய உடை ஏதாவ திருக்கிறதா?

வி. என் வீட்டில் இருக்கிறது, பிரபு, எனது தலைவியாம் எஜமானியிடமிருந்து விடை பெற்றபோது அவர் அணிந்து கொண்டிருந்த ஆடை.

க. நீ எனக்குச் செய்யும் முதல் வேலை, அந்த ஆடையை இங்கே கொண்டு வருவதே யாம்; அது உன் முதல் ஊழிய மாம, போ.

வி. அப்படியே செய்கிறேன், பிரபு. [போகிறான்.]

க. “காங்கேயன துறையில் உன்னைச் சேர்கிறேன்.”—அவனை ஒன்று கேட்க மறந்தேன். பிறகு ஞாபக மிருக்கும் அது. பாதகா! பாசதாமா! அவ்விடத்திலேயே, உன்னை நான் கொல்கிறேன்.—எப்படியாவது இந்த ஆடை வருபாக! அவள் ஒரு முறை சொல்லி யிருக்கிறாள்—அதை நினைத்தாலும் என் வயறு பற்றி எரிகிறது—கண் காட்சியாம் குணங்களோடு கூடின என் கம்பீரமான உருவத்தைப்பார்க்கிலும், பாசதாமனுடைய அறப ஆடையை அதிகமாக மதிப்பதாக. அந்த ஆடையை நான் உடலில் அணிந்தே அவள் கற்பினை யழிக்கிறேன். முகலில் அவனைக் கொல்லவேண்டும்—அவள் கண் முன்பாகவே; அதில் எனது ஆண்மையைக் காண்பாள், அவள் என்னை வெறுத்ததிற் கெல்லாம் தக்க வேதனை யதுவே யாம். அவனைக் கீழே கிடத்தி, மடிந்த அவன துடலை நான் வாய் வந்தமட்டும் வைத பிறகு, அப்படியே அவளை அரண்மனைக்கு அடித்து ஓட்டிக்கொண்டு வருகிறேன், கால் நடையாய். சந்தோஷத்துடன் என்னை வெறுத்தாள் அவள், நான் ஆநந்தத்துடன் அவள்மீது பழி வாங்குகிறேன்,

ஓர் ஆடைபுடன் வீசாகன் மறபடியும் வருகிறான்.

இதுதானே அந்த ஆடை?

வி. ஆம், எனது பிரபுவே.

க. அவள் காங்கேயன் துறைக்குப் போய் எத்தனை காலமாயது?

வி. இன்னும் அங்கே போய்ச் சேர்ந்திருக்கமாட்டார்கள்.

க. இந்த ஆடையை என் அறைக்குக் கொண்டுவா. அதுதான் என்னுடைய இரண்டாம கட்டளை உனக்கு. மூன்றாவது, என் எண்ணத்தைப்பற்றி நீ மெளனமா யிருக்கவேண்டுமென்பதே. உன் கடமைப்படி செய்; உனக்குப் பெரிய உத்தியோகம தானாய் வரும. என் பழி தீர்ப்பு காங்கேயன் துறையி லிருக்கிறது; அங்கு நான் சிறகு கொண்டு பறக்க முடியுமாயின்! வா என்னுடன், எனக்கு உண்மையா யிரு.

[போகிறான்.]

வி. நான் நஷ்டப்படும்படி கஷ்டப்பட்ச சொல்லுகிறாய். உனக்கு உண்மையா யிருப்பதென்றால், உத்தம ரான என் எஜமான னுக்குப் பொய்ய னாகவேண்டும; அதற்கென்னவோ நான் ஒருகாலும், உடன்படேன். போ, காங்கேயன் துறைக்கு, நீ தேடிப் போகும் அவளை அங்கே காணமாட்டாய். ஐக தீசன் அவளுக்குக் கருணை பொழிவாராக! இந்த மடயன் வேகம் தாமதப்படுமாக! கஷ்டமே இவன் கண்டபல னாகுக!

[போகிறான்.]

காட்சி முடிக்கிறது.

ஆறாம் காட்சி.

குடம்—வேலை நாடு. பாலராயன் குகை பெய்தீர்.

ஹேமாங்கி ஆடவ னுடையில் வருகிறார்.

ஹே. ஆடவனுடைய வாழ்வு அதிக கஷ்ட முடைத்தேயென அறிகிறேன். எனக்கு மிகவும் இளைப்பா யிருக்கிறது. இரண்டிரவாக பசும புற்றரையே என் பள்ளி யாக்கினேன். எனது தீர்மானம் என்னைத் தாங்காவிட்டால், நான் நோயில் வீழ்ந் திருக்கவேண்டியதே. காங்கேயன் துறையே! மலையின் சிகரத்திலிருந்து விசாகன் உன்னை எனக்குக் காட்டியபொழுது நீ கூப்பிடு தூரத்தில்தா னிருந்தாய். ஆஃஃஃ! தரித்திரர்களுக்கு முன்பாக தர்ம சத்திரங்களும் தாவி போடுகின்றன என்று எண்ணுகிறேன்—நான் கூறுவது அவர்கள் போய் இளைப்பாறக்கூடிய இடங்களைப்பற்றி. நான் வழி தப்பமாட்டேன் என்று இரண்டு பிசசைசுகாரர்கள் என்னிடம் சொன்னார்கள். பிணியுடை வறிஞர்கள், தாங்கள் செய்த பாபத்திற்கு அப பிணி விதிக்கப்பட்ட தண்டனை யென வறிந்தும், பொய் பேசுவார்களா? ஆம், இதில் ஆச சரிய மில்லை, மேலாம செல்வமுடையாரே மெய் பேசுவ தில்லையே. எல்லாச செல்வமிருந்தும் இழிதல், வயிறு வளர்க்க வேண்டி அசத்தியம பேசுதலினும், புன்மையே யாம். வறிஞர் களைவிட வையக மாளும் அரசர் அசத்திய மாடுவதே அதிக ஷீன மாம. என ஆருயிர்க்காதலரே! தாம் அநத அசத்தியவா திகளுள் ஒருவ ரானீர். இப்பொழுது உம்மைப்பற்றி நான் நினைக்குமளவில், என் பசி பறநதோடிப் போயது. இப்பொழுதுதான் சற்று முன்பாக, பசியின் கொடுமையால், சீழே விழ இருந்தேன். ஆயினும், இதென்ன? இதோ ஒரு பாதை போகிறது அதற்கு; ஏதோ மிருக மிருக்கும் குகை. நான் கூப்பிடா திருத்தலே நல மாம். எனக்குக் கூப்பிடவும் பயமா யிருக்கிறது. ஆயினும் பசியானது, ஆவியை முற்றிலும் பறிக்குமுன், அதற் கொரு பய மின்மை

யைக் கொடுக்கிறது. சுகமும் சம்பத்துமே பயங்காளியைச் சிருஷ்டிக்கிறது. கஷ்டகாலமே தாளாண்மைக்குத் தாயாயிருக்கிறது எப்பொழுதும்.—ஓய்! யார் உள்ளே? நாகரீக முடையதேதேனும் உள் ளிருந்தால் பேசட்டும். காட்டு யிருகமா யிருந்தால்!—விலைக்காவது இரவ லாகவாவது ஏதேனும் கொடுக்க முடியுமா? ஓய்!—பதிலைக் காணோம். ஆனால் நான் உள்ளே பிரவேசிக்கிறேன். என கததியை உருவிச் செல்லுதல் நலம். என் எதிரி, அதைக் கண்டு நான் பயப்படுவதுபோல் பயப்படுவா னாயின், அதைக் கண்ணெடுத்தும் பாரான். ஈசனே! அப்படிப்பட்ட பகைவனை அருள்வீராக!

[குகைக்குள் போகிறான்.]

பாலராயன், ஆர்வராகன், கிரீதரன் வருகிறார்கள்.

பா. அப்பா, பாலதரா, வேட்டையில் நீதான் வென்றாய்; ஆகவே, விருந்தில் நீ எஜமானனாயிருப்பாய்; கடுவேலனும் நானும் சமயற்காரனும் பரிசாரகனுமாகிறோம். இதுவே நமது ஏற்பாடு. முயற்சியி லுண்டாம் உறசாகம், அதுமேற்கொள்ளும் முடிவு ஒன் றிராவிடின, வாடி வதங்கிப்போம். வாருங்கள், சாதாரண பதார்த்தங்களுக்கும், நமது பசி ஓர் ருசியைக் கொடுக்கும். துருப பிடித்த சோம்பலுக்கு, தூய இலவம பருசும உறுததும்; கஷ்டப்பட்ட ஓய்வு, கடடாந தரையிலும் படுததுக் குறட்டை விடும்.—இவகு எல்லாம் சேஷமமா யிருக்குமாக; பேதை இல்லமே, உனக்கு நீயே காவல்!

கி. எனக்கு மிகவும் களையா யிருக்கிறது.

ஆ. வேலையினால் இளைப் படைந்தபோதிலும், பசிமாத்திரம் அதிகமா யிருக்கிறது.

கி. குளிர்ந்த இறைச்சி குகைக் குள் இருக்கிறது; நாம் கொன்றது சமைக்கப்படுகிறவரையில், அதை மெல்லத் தின்று கொண்டு இருப்போம்,

பா. பொறுங்கள் ! உள்ளே வராதீர்கள்—[உள்ளே பார்த்து] நமதுணவைப் புசித்துக்கொண்டிராவிட்டால், ஓர் அணங்கு இவ்விடம் இருப்பதாக எண்ணி யிருப்பேன்.

கி. என்ன விசேஷம், ஐயா ?

பா. ஈசன ஆணை ! தெய்வலோக வாசியே ! இலலாவிடில் இவ்வுலகில இணையிலாப பொருளே ! தெய்வீகமே பைய நுருங்கொண்டு வந்திருக்கிறது, பாருங்கள் !

ஹேமாங்கி வெளியே வருகிறாள்.

ஹே. ஐயா எஜமானர்களே ! எனக்கொரு தீங்கும் செய்யாதீர். இக்குகைக்குள் துழையுமுன், நான் கூப்பிடடுப பாததேன். நான் புசித்ததை, விலைககாவது அல்லது வேண்டியாவது வாங்கலாமென எண்ணினேன். வால்தவத்தில், நான் ஒன்றையும திருட வில்லை. தரைமீது டொன் சிதறிக் கிடக்கக் கண்டபோதிலும் திருடி யிருக்கமாட்டேன். நான் புசித்த உணவிற்கு இதோ பணம். நான் புசித்த தானவுடன் அதை உணவிருந்தவிடம் வைத்துவிட்டு, என பசி தீர்த்தவர்களே வாழ்த்திவிட்டுப் போயிருப்பேன்.

கி. பணமா, பிள்ளாய் ?

ஆ. பொண்ணும வெள்ளியும் எல்லாம புழுதியாய்ப் போகுமாக ! அசுத்தமான தெய்வத்தை வணங்குபவர்களே அதை ஒரு பொருட்டாக மதிப்பார்கள.

ஹே. நீங்கள் கோபங்கொண்டிருப்பதாகக் காண்கிறேன். நான் செய்த தப்பித்திற்கு என்னைக் கால்வதானால், அதைச் செய்திராவிடின், நான் மடிந்திருப்பேன் என்று அறியுங்கள் நீங்கள்.

பா. எங்கே போகிறாய் நீ ?

ஹே. காங்கேயன் துறைக்கு.

பா. உன் பெயர் என்ன ?

ஹே. ஐயா, என் பெயர் பாடலன். என்னுடைய பந்த ஒருவர் பாண்டி நாட்டிற்குப் போகிறார். அவர் காங்கேயன் துறையில் நாவாய் ஏறுகிறார். அவரிடம் போக வந்தவன், வழியில் பசு யாற்றுகு, இத் தவ றிழைக்க நேரிட்டது.

பா. அழகிய பிள்ளாய், எங்களை முறடர்களென மதியாதே. நாடகவா வசிகமும் இக கறமி முறடாம் வாஸ ஸ்தலத்தைக் கொண்டு எங்களைக் கடின சித்த முடையவா என்று எண்ணாதே. உன்னைச் சந்தித்தது சந்தோஷ மாச்சது! ஏறக் குறைய இருட்டிவிட்டது இப்பொழுது. நீ புறப்படும் போகுமுன் உனக்கு நல்ல விருத தளிக்கிறோம். இங் கிருநது அதைப் புசித்ததுப் போகவேண்டுகிறேன்.—அப்பா, இப் பிள்ளைக்கு நல் வரவு கூறுங்கள்.

கி. அப்பா, நீ யொரு பெண்பிள்ளையா யிருப்பின் உன் காதலைப் பெற உன்னை மிகவும் வேண்டி யிருப்பேன். உண்மையில், நான் உன்னை விலைக்கு வாங்குவதேபோல், வேண்டுகிறேன்.

ஆ. அவன் ஓர் ஆடவனா யிருப்பதைக் கொண்டு நான் சந்தோஷ மடைகிறேன். ஆகவே அவனை எனது சகோதர னாக எண்ணி, ஆசை கொளவேன்.—நெடுநாள் பிரிந்து, பிறகு நேர்ப்பட்ட, என சஹோதரனுக்குக் கொடுக்கும் பிரியமான நல் வரவு, உன்னுடைய தாம்.—வாராய! முக மலர்ச்சியோ டிரு. உனது நண்பர்கள் மத்தியி லிருக்கிறாய் நீ.

ஹே. நண்பர்கள் மத்தியிலா! ஆ! சஹோதரர்கள் மத்தியிலா?— [ஒரு புறமாக] இவர்கள் எனது தந்தையின் புதல்வர்களாய் இருக்க லாகாதா எனக் கோருகிறேன். அங்ஙனம் இருக்கு மாயின், என் செல்வாக்கானது குறைந்த தாகும்; அப்படி யாவது, என் பிராணநாதா, உமக்குச் சரியான ஸ்திதியி லிருப்பேனாக!

பா. ஏதோ துக்கத்தை நினைந்து வருந்துகிறான்.

கி. அதை நான் தீர்க்கக்கூடு மாயின்!.

ஆ. அல்லது நானாவது தீர்க்கக் கூடுமாயின்! அது எதுவாயிருந்த போதிலும், அது என்ன கஷ்டம் தருவதாயிருந்த போதிலும், என்ன அபாயகரமான தாயினும்! ஈசனே!

பா. பிள்ளைகளே, நான் சொல்வதைக் கேளுங்கள்.

[அவர்களுடன் இரகசியமாய்ப் பேசுகிறான்.]

ஹே. உயர் குலத் துதித்தவர் இழி குலத் துதித்தவர் என்னும் உலக பேதத்தைக் கருதாவிடத்து—இக் குகையை விடப் பெரிதாயிராத இல்லத்தை உடைய, தங்கள் வேலைகளைத் தாங்களே பார்த்துக்கொள்ளும், தங்கள் மனோசாட்சியே மதிககின்ற உத்தம குணமாயுடைய கனவான்களும், இவர்களிருவரைவிட எதில் மேம்பட்டவர்களாவார்கள்! ஈசனே, என்னை மன்னிப்பிராக! என் பிராணநாதன் மாறிய பிறகு, இவர்களுக்குத் தோழனாய் இங்கேயே வாழ்ந்திருக்க, என பெண்மையை விட்டு ஆடவனாயிருக்க விரும்புகிறேன்.

பா. அப்படியே ஆகட்டும்;—அப்பா, குழந்தைகளே, நமது வேட்டையை வதக்குவோம். அழகிய சிறுவனே, வா உள்ளே, பசியுடன் பேசிக்கொண்டிருப்பது, பாரமான காரியம். நாம் பசித் தானவுடன் முறைப்படி உன் வித்தாந்தத்தைக் கேட்டறிகிறோம்—ஈ சொல்லப் பிரியப்படும்வரையில்.

கி. கிட்ட வா, அப்பா.

ஆ. ஆந்தைக்கு இரவும், வானம்பாடிக்கு விடியற் காலமும், இதை விட அதிக சந்தோஷத்தைத் தராது.

ஹே. ஐயா, உமக்கு வந்தனம்.

ஆ. கிட்ட வா, அப்பா.

[போகிறார்கள்.]

காட்சி முடிகிறது.

வழாய் காட்சி.

குடம்—மதுரை.

இரண்டு மந்திராலோசனைத் தலைவர்களும் தளகர்த்தர்களும்
வருகிறார்கள்.

மு. ம. மஹாராஜாவின் திருமுகத்தின் தாதபர்யம் இதுதான். சாதாரண படைகள், பணவர்களுடனும் தாலமாதியருடனும் யுத்தம் புரிந்தனாகொண்டிருப்பதாலும், காலவ தேசத்திலிருக்கும் நமது சைனியமானது, நம தாளுகையினின்றும் நமதுகிப் போன சிங்களவருடன் எதிர்த்துப் போர் புரிய சக்தி போதுமானதாயிராததாலும், நமது தேசத்துப் பிரதானவீரர்களை இவ விஷயத்தின்பொருட்டு அனுப்பும் படி ஆக்யாபித்திருக்கிறார். லோகசேனரை தன் பிரதிநிதியாக நியமிக்கிறார். தளகர்த்தர்களாகிய உங்களுக்கு, இச்சைனியத்தை உடனே சேர்ப்பதில், தனது முழு அதிகாரமும் கொடுத்திருக்கிறார். வேந்தர் நெடுநாள் வாழ்வாராக!

த. சைனியங்களுக்குச் சேர்ப்பதி லோகசேனரா?

இ. ம. ஆம்.

த. காலவ தேசத்தில் இப்பொழுது திருக்கும் சைனியத்திற்கா?

மு. ம. ஆம், நான் முன்பெடுத்த துரைத்த சைனியங்களுக்கு; அவைகளுடன் நீங்கள் சேர்க்கும் சைனியங்களும் ஒருங்கு சேரவேண்டும். உங்களுடைய ஆக்களையில் இத்தனை பெயரைச் சேர்க்கவேண்டுமென்பதும், அவைகள் எப்பொழுது புறப்பட வேண்டுமென்பதும், நிர்ணயித்திருக்கும்.

த. எங்கள் கட்டளையை நாங்கள் நிறைவேற்றுகிறோம்.

[போகிறார்கள்.]

காட்சி முடிந்தது.

நான்காம் அங்கம்.

முதல் காட்சி.

இடம்—வேலை நாடு. பாலராயன் குகையருகிலுள்ள காடு.

களேபான் வருகிறான்.

க. விசாகன் குறித்தது உண்மையாயின் அவர்கள் சந்திக்கவேண்டிய இடத்திற்கு அருகாமையில் வந்திருக்கிறேன். அவனுடைய ஆடை எனக்கு எவ்வளவு சரியாக அமைந்திருக்கிறது! இந்தத் தையற்காரனைச் சிருஷ்டித்தவன், அவன் மனைவியையும் எனக்குச் சரியாக ஏன் சிருஷ்டித்திருக்கலாகாது? அதிலும்—அந்தப் பதத்தை உபயோகிப்பதற்காக மன்னிக்கவேண்டும்.—ஒரு ஸ்திரீயின் தகுதி, மாறி மாறி வரும் அவள் குணத்தைப் பொருந்தியதாகும், என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இவ் விஷயத்தில் என் வேலைத் திறத்தை நான் காட்டவேண்டும். இவ் விஷயத்தில் என்னைப் பற்றி என்னிடமே நான் பேசுகிறேனல்லாமல். ஏனெனில், தன்னுடைய அறைக குள்ளிருந்து, தன் கண்ணாடியை எடுத்து ஒருவன் தன்னையே பார்த்துகொள்வது, தற் புகழ்ச்சியாம டம்பம் ஆகாது. நான் சொல்லவந்த தென்னவென்றால், என் னுடவின் உருவமானது, அவனுடையதைப் போல் அழகாய்த்தான் அமைந்திருக்கிறது, அவனைப்போல் நானும் நல்ல வாழிபத்தி லிருக்கிறேன், அவனைவிட அதிக பலசாலி, செல்வத்தில் அவனுக்குக் குறைந்தவன், காலானுகூலத்தில் அவனைவிட மேம்பட்டவன், அவனைப் பார்க்கிலும் உயர் குடிப் பிறப் புடையவன், மொத்தமாய் யுத்தம் புரிவதில் அவனைப்போலவே தேர்ந்தவன், தனியாய் தெரிந்துச் சண்டை போடுவதில் அவனிலும் அதிக பெயர் பெற்றவன். இவ்வளவெல்லாம் இருந்தும், இந்தப் பிடிவா

தக்காரக் குட்டி, என்னை வெறுத்து, அவனை விரும்புகிறான். மனிதர்கள் வாழ்வு என்ன அநிததியம்! பாசதாமா, உன் தோளின்மீது வளர்ந்துவரும் உன் தலையானது, இன்னும் ஒரு மணி நேரத்திற் குளளாக அதை விடும் பிரிந்து போம்; உன் மனைவி பலவந்தப்படுத்தப்பட்டு எனக்கு உட்படுவாள்; உன் முகத்திற் கெதிராக உன் ஆடைகளெல்லாம் துண்டம் துண்டமாகக் சிழித தெறியப்படும்; இவையெல்லாம் செய் தானபின், அவனை அவன் தகப்பனிடம் வீட்டிற்குக கழுததைப் பிடித்துத் தள்ளிக்கொண்டு போகிறேன். நான இவ்வளவு அதிகமாய்ப் பலவந்தப்படுத்தியதற்காக, ஒருவேளை அவர் கொஞ்சம் கோபம் கொண்டாலும் கொள்வார், ஆயினும் என் தமக்கை அவரது கோபத்தை அடக்கியாளும் சகதியுடையவர்க ளாதலால், அவற்றையெல்லாம், எனனிடமுள்ள புகழ்த தக்க குணங்களாக மாற்றிவிடுவார்கள். என் குதிரை ஜாககிரதையாகக் கட்டப்பட்டிருக்கிறது.—கட்கமே! வெளியே வா, ஓர் தூர்க்கிருத்தியத்தைச் செய்வதற்கு! என் அதிர்ஷ்டவசத்தால் அவர்கள் என் சையில் சிக்ருவார்களாக! இதுதான் அவர்கள் சந்திக்க ஏற்படுத்திய இடம், விவரங்களெல்லாம் சரியாய் யிருக்கின்றன; அநதப் பயலுக்கு என்னை மோசம செய்பத தைரிய மிராது. [போகிறான்.]

காட்சி முடிக்கிறது.

இரண்டாய் காட்சி.

இடம்—பாலராயன் குகைக் கெதிர்.

பாலராயன், கிரீதான், ஆர்வராகன், ஹேமாங்கி
குகையிலிருந்து வெளியே வருகின்றனர்.

- பா. [ஹேமாங்கிக்கு] அப்பா, உனக்கு உடம்பு செளக்கிய மில்லை. நீ இங்கேயே குகையில் இரு. நாங்கள் வேட்டையை முடித்துக்கொண்டு உன்னிடம் வந்து சேர்கிறோம்.
- ஆ. [ஹேமாங்கிக்கு] தமபி, இங்குதா னிரு. நாம் அண்ணன் தமபிக ளல்லவா ?
- ஹே. மனிதனும் மனிதனும் அங்ஙனமே இருக்கவேண்டும். ஆயினும் எல்லாம் ஒரே மண்ணை யிருந்தபோதிலும், களி மண்ணும் களி மண்ணும், கனத்தில பேதப்படுகிறது. உடம்பு எனக்கு மிகவும் அசௌக்கியமா யிருக்கிறது.
- கி. நீங்கள் வேட்டைக்குச் செல்லுங்கள் ; நா னிவனுடன் இருக்கிறேன்.
- ஹே. அவ்வளவு அசௌக்கியமா யில்லை நான்—ஆயினும் நான் சுவஸ்தமா யில்லை. ஆனால், நோயிற படுமுன், சாகக் கிடப்பவன்போல் பாசாங்கு செய்யும், அதனைப் படுக்காளியாம் படடணவாசியன்று. ஆகவே நான் என்னை விட்டுவிட்டுப் போகுமபடி உங்களை வேண்டுகொள்ளுகிறேன். வழக்கம்போல் வேட்டைக்குப் போங்கள். அப்பாசத்தில் மாறுபாடு அனைத்திலும் மாறுபாடாம். எனக்குச் சுக மில்லை உண்மையே. ஆயினும் நீங்கள் பக்கத்தி லிருப்பதனால் நான் சுவஸ்த மடையப்போகிற தில்லை. ஜன சங்கத்திற் பிரிய மில்லாதவனுக்கு ஜன சங்கம் சந்துஷ்டியைத் தராது. எனது அசௌக்கியத்தைப்பற்றி எடுத்துக்கூற எனக்குச் சக்தியிருப்பதால், நான் அதிகமாய் அசௌக்கியமா யில்லையென் றெண்ணவேண்டும். நீங்கள் என்னை இங்கு நம்பிவிட்டுப் போங்கள். என்னை யன்றி வே ரொருவரையும் நான் அடித்துப் பறியேன். அங்

நனம் ஒருகால் செய்வேனாயின், ஆருயிர் போகவேண்டியவனே.

கி. ஆசையா யிருக்கிறேன் உன்மீது நான். அதை நான் வெளியிட்டுவிட்டேன். அதன் அளவும ஆழமும் எந்தைமீது எனக் குரியதே யாம்.

பா. என்ன? எப்படி? எப்படி?

ஆ. அப்படிக்கூறுதல் பாபமாயின், ஐயனே, என்னையும், என்நல்லண்ணன் பாபத்திற் குடன்படுததிக்கொள்ளுகிறேன். இப்பிள்ளைமீது ஏனோ நான் பிரியமாயிருக்கிறேன் என்றறிகிலேன். ஆசையின் காரணம் ஒரு காரணமு முடைத்தானதன்று, என்று தாங்கள சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். வாயிலில் பாடையை வைத்து அதில் படுக்கவேண்டியவன் ஆ ரெனும் கேள்வி வருமாயின் “எந்தையே, இச சிறுவனன்று” என்று கூறிடுவேன் நான்.

பா. [ஒரு புறமாக] உயர் குடிப் பிறப்பிற் குரிய எண்ணங்கள்! பிரகிருதியின் பெருமையே பெருமை! பெருமையினின்றும் பெருமையே ஜனிக்கும்! பயங்காளிகள் வயிற்றில் பயங்காளிகளே பிறக்கின்றனர்; அற்ப விஷயங்கள் அற்பங்களை யே உண்டுபண்ணுகின்றன. சுபாவத்தில் சுத்த மாம் மணியும் தவிடு மிருக்கின்றன, அழகும அருவெறுப்பு மிருக்கின்றன. நான் அவர்கள் தந்தையல்ல; ஆயினும் எனனைவிட அதிகமாய் ஆசைப்படாத தக்க இவன் ஆர் என்பதே ஆச்சரியமாயிருக்கிறது.—காலே ஒன்பது மணி ஆய்விட்டது.

ஆ. தம்பி, போய் வருகிறோம்.

ஹே. உங்களுக்கு நல்ல வேட்டை கிடைக்குமாக!

ஆ. உனக்கு உடம்பு சுவஸ்தமாகுமாக!—ஐயா, இதோ வந்து விட்டேன்.

ஹே. [ஒரு புறமாக] என்ன பிரியமான பிராணிகள்! ஈசனே! நான் என்ன பொய் வார்த்தைகளைக் கேட்டிருக்கிறேன்! நமது

அரண்மனை வாசிகள், அங் கிருப்பது தவிர மற்றெல்லாம் அநாகரீகமுடைய தென்கிரார்களே. அனுபவமே! அவற்றையெல்லாம் நீ அபத்தமாக ரூபிக்கிறாய். கம்பீரமுடைய கடலானது கடுஞ் சந்துக்களை உற்பத்தி செய்கிறது. அதில் சங்கமமாகும் அற்ப நதிகளோ, சமைத்தற் குரிய ஜலசரங்களைச் சிருஷ்டிக்கிறது. இன்னும் நான் அசௌக்கியமாகத் தானிருக்கிறேன் ; மனம் செளக்கிய மில்லை.—விசாகா, உன்னுடைய மருந்தைப் புசித்துப் பார்க்கிறேன் இப்பொழுது.

[மருந்தைக் கொஞ்சம் புசிக்கிறான்.]

- கி. அவனை நான் அதிகமாக ஆராய்ந் தறிய முடிய வில்லை. தூய குலத் துதித்தவ னாயினும் தூரநிர்ஷ்டசாலியா யிருப்பதாகச் சொன்னான். அசத்தியத்தினால் அவலப்படுத்தப்பட்டவ னாயினும், தான் சத்தியம் தவறாதவனெனவே தெரிவித்தான்.
- ஆ. அப்படித்தான் எனக்கும சொன்னான். ஆயினும் இனி பிற்காலம் நான் இன்னும் அறியலாமெனவும் கூறினான்.
- பா. காட்டிற்கு! காட்டிற்கு!—அப்பா, கொஞ்ச நேரம் உன்னைத் தனியே விட்டுப் போகிறோம். உளளே போய் இளைப்பாறு.
- ஆ. நாங்கள் சீக்கிரம் வந்துவிடுவோம்.
- பா. அசௌக்கியத்திற் கிடங் கொடாதே. நீதான் எங்கள் அகத்தின் வேலைபைப் பார்த்துக்கொள்ளவேண்டும்.
- ஹே. செளக்கியமோ, அசௌக்கியமோ, உங்களுக்கு நான் கட்டுப்பட்டவனே. [குகைக்குள் போகிறான்.]
- பா. அப்படியே எப்படியு மிருப்பாயாக! இச சிறுவன் எவ்வளவுதான் தாழ்ந்த ஸ்திதியை அடைந்தபோதிலும் நல்ல வம்சத்தி லுதித்தவனாகக் காணப்படுகிறான்.
- ஆ. குயிலை வெட்கிடச் செய்யும் குரலுடன் பாடுகிறான்!
- கி. என்ன நன்றாகச் சமைத்தான்! நமது கிழங்குகளை யெல்லாம் என்ன பக்குவமாய் நறுக்கினான்! நமது கஞ்சிக்குக்

காரமிட்டதும், சக்கிரவர்த்தினி செளக்கிய மில்லாதிருக்க, அவளுக்குப் பத்தியம் செய்ததுபோலல்லவோ இருந்தது.

ஆ. எவ்வளவு பெருந் தன்மையோடு பெரு மூச்சுடன் புன்சிரிப்பைச் சேர்க்கிறான்.—அப்படிப்பட்ட நகைப்பா யிருப்பதற்கில்லையே யென்று, பெருமூச்சானது அவ்விதமானது போல். உன்னத ஆலயத்தை விட்டழிநது, மாலுமிகளும் வாய் வந்தபடி வழங்கிடும் மடடிக் காற்றுடன் கலக்கிறதே, என்று, பெருமூச்சை நகையானது ஏளனம் செய்வது போலும் தோற்றுவித்தது.

கி. துயரமும் பொறுமைபும் அவனிடம் அதிக ஆழமாய் வேருன்றி இருப்பதாக நான் மதிக்கிறேன்.

ஆ. பொறுமையே! நீயே வளர்வாயாக! அதற்கு மூத்ததான அசுத்தமாம் துயரமானது அழிநது பிரிய, நற் குணக் கொடியே நா ளடைவில் பெருகுமாக!

பா. பெரும் பகலாய்விட்டது. வாருங்கள் போவோம்.—யார் அங்கே?

கனோபரன் வருகிறான்.

க. ஓடிப்போன ஆசாமிகளில் ஒருவரையும் காணோம். அந்தப் பாதகன் என்னைப் பரிஹாசம் செய்திருக்கவேண்டும்—எனக்குக் களையா யிருக்கிறது.

பா. ஓடிப்போன ஆசாமிகள்! நம்மை யன்றோ குறிக்கிறான்? இவனைத் தெரியு மெனக்குக் கொஞ்சம். இவன்தான் கனோபரன், அரசியின் தம்பி. நம்மை மோசம் செய்து ஏதோ பிடித்துப்போக வந்திருக்கிறார்களென அஞ்சுகிறேன். இந்தப் பல வருடங்களாக அவனைப் பாராவிட்டாலும், அவன்தான் என நன்றாய் அறிவேன். நியாயத்திற்குப் புறம்பானவர்களாக நாம் மதிக்கப்பட்டிருக்கிறோம். ஆகவே நாம் நிற்கலாகா திங்கு!

கி. அவன் ஒருவனே! தாமும தம்பியும் இவனோடு வேறு யாராவது வந்திருக்கிறார்களாவெனத் தேடிப் பாறும் அருகாமையில். உடனே புறப்படும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன் உங்களை. நான் ஒருவனாக அவனைப் பார்த்துக்கொள்ளுகிறேன்.

[பாலராயனும், ஆர்வராகனும் போகிறார்கள்.]

க. பொறு!—யார் நீங்கள் என்னைக் கண்டு இவ்விதம் ஒடுபவர்கள்? மாபாதகர்களாம மலைவாசிகளா என்ன? அவர்களைப் பற்றி நான் கேள்விப்பட டிருக்கிறேன்.—அடே, முறியா! நீ யாரடா?

கி. முறியன் என்று என்னை அழைத்தவனை முகத்தின்மீது குத்தாது பதில் சொல்வதைவிட, அதிகமான அடிமைத்தனம் நான் செய்ததாக அறிகிலேன் எப்பொழுதும்.

க. நீ ஒரு பெரும திருடன்! நியாயத்திற்கு விரோதமாகச் செய்யும் பாதகன்! ஆட்படுவாய் எனக்கு நீ, திருடா?

கி. யாருக்கு? உனக்கா? நீ யாரடா? உனக் கிருப்பதுபோல் எனக்கும் பெருதத கையொன் றில்லையா? தெரிய மில்லையா? உனது வார்த்தைகளமாதிரும் என்னுடையவைகளைவிட பெருததனவே, ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன்; ஏனெனில் நான் சண்டை போடும் ஆயுதம் என வாயி லில்லை. நீ யார் சொல், நான் ஏன் உனக் காட்படவேண்டும்?

க. அடே, இழிவாம பாதகனே! என் ஆடையைப் பார்த்தால் நான் இன்னு னென உனக்குத் தெரிய வில்லையா?

கி. உன்னையும் தெரிய வில்லை, உன் பாட்டனா ரான அந்த தையற்காரப் பாபியையும் தெரிய வில்லை. அவன் இந்த ஆடைகளைச் செய்தான், இந்த ஆடைகள் உன்னை இவ்வாறு செய்ததுபோலும்.

க. அடே! மட்டி மடையா! என் தையற்காரன் இவைகளைச் செய்ய வில்லை.

- கி. ஆனால் இவ்விடம்விட்டு டோடிப்போய், அவைகளை உனக்குக் கொடுத்தவனுக்கு வந்தனம் செய. நீ யேதோ மடையனாயிருக்கிறாய்; உன்னை உதைப்பது எனக் கிஷ்ட மில்லை.
- க. கேடுகெட்ட திருடா! என் பெயரைமாததிரம் சொல்வேனாயின் நீ நடுநடுங்க வேண்டியதே.
- கி. உன் பெயர் என்ன?
- க. காதகா! என் பெயர்—களேபரன்!
- கி. காதகப் பாதகா! உன் பெயர் களேபரனாயிருந்தாலென்ன? அதைக் கேட்டு நான் நடுங்குவானேன்? அதைவிட தவளை, பாம்பு, சிலநதி, என்று இருக்குமாயின் சீக்கிரம் நடுக்கமுண்டாகும்.
- க. இன்னும் உனக்குப் பயமுண்டாகுமபடி, அன்று, அப்படியே நீ மயங்கிப் போகுமபடி, நான் அப்சியின் தம்பியென அறிவாய்!
- கி. ஐயோ! அதைப்பற்றி எனக்கு வருத்தமாயிருக்கிறது, உன் குடிப் பிறப்பிற் குரிய குணமுடையவனாகக் காட்டவில்லையே யென்று.
- க. உனக்கு இன்னும் பயமில்லையா?
- கி. நான் எவர்களை மதிக்கிறேனோ, அவர்களுக்கே நான் பயப்படுவேன்.—மதியுடையோர்க்கு.—மடையர்களைக் கண்டால் நான் நகைப்பதே யொழிய, பயப்படுவ தில்லை.
- க. ஆனால் உடனே சாவாய் நீ! என் சொந்தக் கையினால் உன்னைக் கொன்றபின், சற்று முன்பாக இங்கிருந் தோடிப் போனவர்களைப் பின் தொடர்ந்து சென்று, உங்களுடைய தலைகளை யெல்லாம் கண்டி நகரத்தின் கொத்தளங்களில் கட்டித் தொங்கவிடுகிறேன். வா, மலை வாழும் பாதகா!

[சண்டை செய்துகொண்டு இருவரும், பேசுகிறார்கள்.]

பாலராயனும், ஆர்வராகனும் மறபடியும்
வருகிறார்கள்.

பா. வேறு ஆட்கள் வெளியில் இல்லை.

ஆ. உண்மையில் ஒருவருமே யில்லை. நீர் அவனைக் கண்டு தப்
பாக எண்ணினீர் என்பதற்கைய மில்லை.

பா. நான் சொல்வதற்கில்லை. நான் அவனைப் பார்த்தது நெடு நா
ளாயது; ஆயினும் முன்கூறுதல் அவன் முகசு சின்னங்கள்
இதனைக் காலமாயும் அப்படியே மாறாமல்தான் இருக்கின்
றன; அவனது குரலின் ஜடையு மப்படியே இருக்கிறது; அவன் பேசுகிற
வெடிப்பும அங்ஙனமே. அவன் தான் களே
பரன் என்று உறுதியாய்ச் சொல்வேன்.

ஆ. இங்குதான் அவர்களை விட்டுச் சென்றோம். என் தமயன்
அவனுடன் வார்த்தையாடியே காலம கழிப்பானாக! அவன்
மிகுந்த குரான் என்று சொல்லுகிறீர்!

பா. மனுவர்ய சபாவமே அவனிடம் குறைவாயிருப்பதால், அவன்
பெரும் பாங்களை அறியாதவனாயிருக்கிறான், ஏனெனில்
நமது அறிவே நமமைப் பெரும்பாலும் பயப்படச் செய்
கிறது.—ஆயினும் இதோ பார், உன் தமயன் வருகிறான்.

கிர்தான், களேபரன் தலையை எடுத்துக்கொண்டு
மறபடியும் வருகிறான்.

கி. இந்தக் களேபரன் ஒரு மடையன்; வெறும் பை, உள்ளே
நாணயம் ஒன்று மில்லை. பீமசேனனாலும் இவன் மூளையைச்
சிதறச் செய்ய முடியாது, ஏனெனில் இவனுக்கு மூளையே
முன்பு இல்லை! ஆயினும் இதை நான் செய்திராவிட்டால்,
இவன் தலையை நான் தூக்குவதுபோல், என் தலையை இந்த
மடையன் தூக்கி யிருப்பான்.

பா. என்ன வேலை செய்தாய் நீ!

கி. நான் செய்த வேலையை நன்றாயறிவேன்; அவனை கூறியபடி,
அரசியின் தம்பியான ஒரு களேபரன் என்பவன் தலையை

வெட்டினேன். அவன் என்னை மலை வாசியென்றும், பாதகனென்றும் அழைத்து, தன் னொரு கையால் நமமை யெல்லாம ஜெயித்தது, ஈசன் அருளால் இப்பொழுது வளரு மிடமிருந்து நமது தலைகளை நிலை பெயரச செய்து, கண்டி நகரத்தின் கொத்தளங்களிற் கட்டிவிடுவதாகச் சொன்னான்.

பா. நாம் எல்லாம் அழிந்தவர்களே !

கி. ஏன், அண்ணா? நமமிடமிருந்து போக்குவதாக அவன் சபதம் செய்த நம்முடைய உயிர் தவிர, நாம் இழக்கக் கூடியது நம்மிடம் வேறென்ன இருக்கிறது? நியாய சட்டம் நமமைக் காப்பது கிடையாது; அப்படி யிருக்கும்பொழுது வீராப்புப் பேசும் நிணக் குவியல் ஒன்று நமமைப்பய முறுத்தி, நியாயவாதியும் கொலைஞனும தானேயாக நியமித்துக்கொள்ளும்படி, நாம் அநந நியாய சட்டத்திற்கஞ்சி இடங் கொடுப்பா னேன்?—வேறு என்ன ஆட்களை வெளியிற் கண்டிர் நீர்?

பா. ஒரு பிராணியும் எங்கள் கண்ணிறகுப் புலப்படவில்லை. தீர்க்காலோசனை செய்து பார்சகுமிடத்து, அவனுடன் ஆட்கள் எப்படியும் வந்திருக்கவேண்டும். அவனது சுபாவம், ஒரு கெடுதியினின்றும் மற்றொரு இன்னும் கேடாம கெடுதிககு, எப்பொழுதும் மாறுதலே உடைய தாயினும், என்னதான் பித்தம் பிடித்தாலும், அல்லது புத்தி மாறினும், அவனை ஒரு வரு முடனில்லாதபடி, தனியா யிங்கு வந்திடசெய்யாது. ஒருவேளை அரண்மனையில், நமமைப்போனறவர்கள் இங்கு குகையில் இருந்து வேட்டை யாடி நியாயத்திற்குப் புறம் பானவர்களாய் வசிக்கிறார்களென்றும், காலக் கழிவில் இன்னும் பல மதிகப்பட்டு எதிரிக ளாகலாமென, வதந்தி உண்டாயினு மிருக்கலாம். அதை அவன் கேள்விப்பட்டி, தான் போய் நம்மை யெல்லாம் ஜெயித்துக்கொண்டு வருவதாக வீரம பேசி, சபதம் செய் திருக்கலாம்; அவன் சுபாவம் அப்படிப்பட்டது; ஆயினும், அவன் தானாகத் தனியாய்

வந்திருக்கமாட்டான், அப்படிப் போகவும் அவனை விட்டிருக்கமாட்டார்களென எண்ணுகிறேன். ஆகையால், இந்த உடலுக்குத் தலையைப்பார்க்கிலும் படு விஷ முள்ள வால் ஒன்றிருப்பதாக எண்ணி, நாம் பயப்படுவதற்குத் தக்க காரணங்க ளிருக்கின்றன.

ஆ. இனி வருவது ஈசன் விதிப்படி இருக்கட்டும். எப்படியிருந்த போதிலும் என் தமயன் செய்தது சரியே.

பா. இன்று எனக்கு வேட்டையின்மீது விருப்பமே யில்லை. அச்சிறுவன் பாடலன் அசௌக்கியமானது, என்னைச் சிக்கிரம் திரும்பி வரும்படி உந்தியது.

கி. என் கழுத்தின்மீது வீசிய, அவனது சொந்தக் கத்தியினாலேயே, அவன் தலையை வெட்டினேன். இதை நமது குன்றிற்குப் பின்னால் ஓடும் அருவியிற போட்டுவிடுகிறேன்; அது சமுத்திரத்திற் கடித்துக்கொண்டு போய், அங்குள்ள மச்சங்களுக்கு, இவன் அரசியின் தம்பி களேபரன், எனச் சொல்லட்டும்; அவ்வளவே நான் கவனிப்பது எல்லாம்.

[போகிறான்.]

பா. இது பழிவாங்கப்படுமென நான் பயப்படுகிறேன். பாலதரா, இந்த வீரமானது உனக்குப் பொருநதியதே யாயினும், நீ இதைச் செய்யாதிருப்பாயாக!

ஆ. நான் அதைச் செய்திருப்பேனாக! அநதப் பழி என்னையே பின் தொடரும்பொருட்டு. பாலதரா, தமயன் என உன்னிடம் எனக்கு வாஞ்சையே, ஆயினும் நான் அன்றி நீ இத் தொழிலைச் செய்தது, எனக்குப் பொறுமை யாகவே யிருக்கிறது. பழி வாங்கும்பொருட்டு பலம் எல்லாம் ஒருங்குகூடி, நாம் பதில் சொல்லும்படி, நம் மிருவரையும் தேடிவந தெதிர்க்குமாக!

பா. சரி, செய் தாய்விட்டது!—இன்று இனி வேட்டை வேண்டாம். நமக்குப் பல னில்லாதபடி அபாயத்தை நாம் தேடிப்

போகவும் வேண்டிய தில்லை. போ நீ, நமது சூன்றிறகு நீயும் பாடலனும் சமையுங்கள். ஆத்திர முடைய பாலதான் திரும்பி வரு மளவும் இங் கிருந்து, அவனைப் போஜனத்திற் கழைத்து வருகிறேன் உடனே.

ஆ. ஐயோ! பாபம! பாடலன் தேக சுக மினறி இருக்கிறான். விருப்பமுடன் அவனிடம் போகிறேன் நான். அவனுக்கு ரக்த புஷ்டி புண்டாக, பதினாயிரம் களேபர்களின் ரக்தம் பெருகசெய்து, அந்த தர்ம காரியத்தின்பொருட்டு என் னைப் புகழ்ந்துகொள்வேன். [போகிறான்.]

பா. பிரகிருதி என்னும் தெய்வீகமே! இந்த இரண்டு ராஜ குமாரர்களிடத்தில் நீ எவ்வளவு உண்மையாகப் பிரகாசித் துக் காட்டுகிறாய்! நீலோற்பலங்களின்மீது, அதன் அழ கிய மொட்டுகளையும் அதிகமாய் அசைக்காதபடி மெல் லென வீசும் தென்றலைப் பார்க்கிலும், மிருதுவா யிருக்கிறார்கள; ஆயினும் அவர்களது சூதரிய உதிரம் கொதிப் படைந தால், மலையி னுசசியி லிருக்கும் பெரு மரங்களை யெல்லாம் தாழ் வரைகளவரையில வணங்கும்படி செய்யும் சண்ட மாருதங்களைப் போல், அதனைக் குரூரமா யிருக்கிறார்கள்; வே றொருவரால் கற்பிக்கப்படாமலே, அவர்களிடம் அரசர்க் குரிய பெருநதனமையும், மானமும், மற்றவர்களிடம் காணு மரியாதையும், தானாக எதேசசையாய் வளர்ந்தும் விதைத் ததுபோல் பலனை தரும் வீரமும், கண்ணுக்குப் புலப்படா சுபாவமானது, அவர்களிடம் உண்டுபண்ணுவது என்ன ஆச் சரியம்! ஆயினும் களேபரன் இங்கு வந்ததும், அவன் இப்படி மரண மடைந்ததும், நமக்கு என்ன அனர்த்தம் விளைக்குமோ என அஞ்சுகிறேன்.

கிரீதான் மறுபடியும் வருகிறான்.

கி. எங்கே என் தம்பி? அந்த மூடக் களேபரன் மண்டையை அவன் தாயாரிடம் ஆற்றில் அடித்துப் போகவிட்டேன்,

தூதனாக. அவன் திருமபி வருதற்கு அவன் உடல்தான ஜாமீன்.

[துக்கரமான சங்க நாதம் கேட்கிறது.]

பா. நான் குடைந் தெடுத்த சங்கம ! அப்பா ! பாலதார, கேள், அது சபதிகிறது ! கடுவேலன் அதைச் சப் திக்கவேண்டிய சந்தர்ப்ப மென்ன இப்பொழுது ?—அதோ கேள் !

கி. அவன் வீட்டிலா இருக்கிறான் ?

பா. இப்பொழுதுதான் அங்கு போனான் அவன்.

கி. அவன் எண்ண மென்ன ? என பிரியமான தாயார் மடிந்த பிறகு அது இதுவரையிற் சபதித்ததே யில்லை. இம் மாதிரி யான சங்கீதமெல்லாம் பெரும துயரங்கள் நேரிடும சம யங்களிலேயே ஒளிகுகவேண்டும விசேஷம் என்ன ? ஒன்று மில்லாததற்கு உற்சாக மடைதல குரங்குகளின் குதூஹல மாகும் ; அறப விஷயங்களுக்கு அவலப்படல் அதி பாலயர் களின் அழகை யாம். கடுவேலனுக்குப் பயித்தியம் பிடித்த தா என்ன ?

பா. அதோ பார் ! வருகிறான் அவன். நாம் கடிந்தது பேசும் துக்கத்திற்குக காரணத்தைக் கரத்தி லேந்தி வருகிறான் !

மடிந்ததுபோ லிருக்கும் ஹேமாங்கியை ஆர்வராகன் கையில் தாங்கி வருகிறான்.

ஆ. நாம் அத்தனை ஆசையாய் வைத்திருந்த அழகிய கிளி, ஆவி நீங்கியது ! இதைப்பாக்க வேண்டி நேரிட்டதைவிட, குதிகக வேண்டிய காலத்தைக் கோ லூன்றும் கால மாக்கி, பதினாறு வயது, வாஸ்பத தினின்றும் அறுபது வயது வயோதிக னாகி மாற இசைந்திருப்பேன்.

கி. அருமையாம் அழகிய அரிசசமே ! நீ உயிர் வாழ்ந்தபொழுது உன் உடலை நீ தாங்கியதில், அரைப் பங்களவு அழகாய், உன்னை என் தம்பி தாங்க வில்லை.

பா. ஹா, சோகமே! உனது கடலின் கரையினைக் கண்டவர் யாவர்? உன்னிடம் அகப்பட்டுத் தத்தளிக்கும் மாநதர் தப்பிப் பிழைக்கக் கைப்பற்றாததக்க புணையினைக் கண்டறிந்தார் யார்?—அருஞ் செல்வமே! நீ வாழ்ந்திருப்பா யாயின் எனன் உத்தமனாய் வளர்ந்திருப்பா யென்பது ஈசனே அறிவார்! ஆயினும், அநதோ! அருங் குழந்தாய், சோகத்தினால் நீ சிறு வயதிலேயே மடிந்தாய்!—நீ பார்த்தபொழுது எப்படி இருந்தான்?

ஆ. விரைத்துப்போய், நீங்கள் பார்க்கிறபடி, இவ்வாறு நகைத்த முகமாய்; உறக்கத்தில் ஏதோ கொசு கூச்சங் காட்டியது போல், யமனது பாசத்தைக் கண்டு பயப்படுபவன்போல் அல்லாமல், வலது கன்னம் அணையின்மீது வைத்தவனாய்.

கி. எங்கே?

ஆ. தரைமீது; கைகளை இப்படிச் சேர்த்தவண்ணம்; அவன் உறங்குவதாக எண்ணி, நான் அடி வைக்குமபொழுது எனது பாதரட்சைகள் அதிக சப்தம் செய்தன என நினைத்து, அவைகளை என் காலினின்றும் எடுத்திவிட்டுச் சென்றேன் அருகில்.

கி. ஏன்? இன்னும் அவன் உறங்குவதுபோல்தா னிருக்கிறது; அவன் ஆவி போயிருந்தால் தன் படுக்கையையே சமாதியாகக் கொள்வான்.—தேவமாதரே உனது சமாதியைச் சூழ்ந்து நிற்பார்! கிருமிகள் ஒன்றும் உன்னைக் கிட்டமாட்டா!

ஆ. பாடலா! நான் இங்கு வாழ் நாளெல்லாம், வசந்த காலமெல்லாம், அழகிய புஷ்பங்களால் உனது துக்கமுடைச் சமாதியை சிருங்காரிப்பேன். உனது முகம் ஒத்த அரவிந்தமும், கண் ணைத்த நீலோற்பலமும், உனது சுவாசமொத்த வாசனையுடைய மல்லியும், வாரி இறைப்பேன், உன் உடல்மீது. புஷ்பங்கள் கிடைத்தற் கரிய மழைக்

காலத்திலும் உன்னை மறவா திங்ஙனமே மலர்கள் தூவுவேன். தங்கள் தகப்பனார்களுடைய அபரிமிதமான ஐஸ்வர்யத்தை யடைநதும், அவர்களுக்குச் சமாதிரி யொன்றும் கட்டாது வாழும் சீமான்களை வெட்கிடச் செய்யும்படி, வனதேவதைகளே உனது சமாதிரியின்மீது பூ மழை பொழிந்து அலங்கரிப்பார்களாக!

கி. போதும் நிறுத்து, துக்ககரமான இவ் விஷயத்தில் பெண் பேதையைப்போல் பிதற்றாதே. நாம சமாதிரியில் வைத்திடுவோம் இவனை. இனி நாம செலுத்தவேண்டிய கடனைக் கழிப்போம், வியநது பேசு வெறுங் காலம் போக்கவேண்டாம.—போவோம் சமாதிரிக்கு!

ஆ. எங்கே வைப்போம் இவனை சொல்.

கி. நமது தாயார், மாயூரவல்லியண்டையில்.

ஆ. அப்படியே செய்வோம். அண்ணா, பாலதரா, முன்பொருகால் பாடி நமது தாயாரைப் படுக்க வைத்ததுபோல், நமது குரல்கள வயதினால் உடைநதிருநதபோதிலும், இவனையும் சங்கீதத்ததுடன் சமாதிரியில் வைப்போம். அதே ராகமும், அதே பாட்டும பாடுவோம். மாயூரவல்லி என்பதற்குப் பதிலாக பாடலன் என்று மாற்றவேண்டியதே, அவ்வளவுதான்.

கி. கடுவேலா, என்னால் பாட முடியாது, நான் அழுது உன்னுடன் அநத வார்த்தைகளைக் கூறுகிறேன். ஏனெனினில் துக்ககரமான சங்கீதம், ஸ்ருதி தப்பு மாயின், பொய்யினைப் புகலும் போதகர்களையும் மடாதிபதிகளையும்விட இழிநத தாகும்.

ஆ. ஆனால் நாம அதை ஒப்புவிப்போம்.

பா. பெரும் துயரங்கள், அற்ப துக்கங்களை ஆற்றும் ஒளஷதங்களாகின்றன என்பதை அறிகிறேன்! இதோ பாருங்கள், களேபரனை முற்றிலும் மறநதுவிட்டோம். குழந்தைகளே, அவன் அரசியின் தம்பி. அவன் நமது வைரியாக வந்த

பா. ஹா, சோகமே! உனது கடலின் கரையினைக் கண்டவர் யாவா? உன்னிடம் அகப்பட்டுத் தத்தனிகுகும் மாந்தர் தப்பிப் பிழைக்கக் கைப்பற்றத்தக்க புணையினைக் கண்டறிந்தாராயர்?—அருஞ் செல்வமே! நீ வாழந் திருப்பா யாயின எனன உததமனாய் வளர்ந்திருப்பா யென்பது ராசனே அறிவார்! ஆயினும், அநதோ! அருங் குழந்தாய், சோகத்தினால் நீ சிறு வயதிலேயே மடிந்தாய்!—நீ பாததபொழுது எப்படி இருந்தான்?

ஆ. விரைததுப்போய், நீங்கள் பாகுகிறபடி, இவ்வாறு நகைத்த முகமாய்; உறக்கத்தில் எதோ கொஞ்ச சூசக காட்டியது போல, யமனது பாசத்தைக் கண்டு பயப்படுபவனபோல் அல்லாமல், வலது கன்னம் அணையினமீது வைத்தவனாய்.

கி. எங்கே?

ஆ. தரைமீது; கைகளை இப்படிச் சோகத்தவண்ணம், அவன் உறங்குவதாக எண்ணி, நான் அடி வைக்கும்பொழுது எனது பாதரட்சைகள் அதிக சப்தம் செய்தன என நினைத்து, அவைகளை என காலினினறும் எடுத்ததுவிட்டுச் சென்றேன் அருகில்.

கி. என? இன்னும் அவன் உறங்குவதுபோலதான் விருக்கிறது; அவன் ஆவி போயிருந்தால் தன் படுக்கையையே சமாதியாகக் கொள்வான்.—தேவமாதரே உனது சமாதியைச் சூழ்ந்து நிற்பார்! கிருமிகள் ஒன்றும் உன்னைக் கிட்டமாட்டா!

ஆ. பாடலா! நான் இங்கு வாழ் நாளெல்லாம், வசந்த காலமெல்லாம். அழகிய புஷ்பங்களால் உனது துக்கமுடைச சமாதியை சிருங்காரிப்பேன் உனது முகம் ஒத்த அர்விந்தமும், கண் ணைத்த நீலோற்பலமும், உனது சுவாசமொத்த வாசனையுடைய மலலியும், வாரி இறைப்பேன், உன் உடல்மீது. புஷ்பங்கள் கிடைத்தற் கரிய மழைக்

காலத்திலும் உன்னை மறவா திங்ஙனமே மலர்கள் தூவுவேன். தங்களை தகப்பனாகளுடைய அபரிமிதமான ஐஸ் வாயத்தை யடைநதும், அவர்களுக்கரசு சமாதி யொன்றும் கட்டாது வாழும் சீமன்களை வெட்கிடச் செய்யும்படி, வன தேவதைகளை உனது சமாதியினமீது பூ மழை பொழிந்து அலங்கரிப்பார்களாக!

கி. போதும் நிறுதது, துக்ககரமான இவ் விஷயத்தில் பெண் பேதையைப்போல பித்தறூதே. நாம் சமாதியில் வைத்திடுவோம் இவ்னை. இனி நாம் செலுத்தவேண்டிய கடனைக் கழிப்போம், வியந்து பேசி வெறுங் காலம் போக்கவேண்டாம்.—போவோம் சமாதிககு!

ஆ. எங்கே வைப்போம் இவ்னை சொல்.

கி. நமது தாயாரா, மாநூரவல்லியண்டையில்.

ஆ. அப்படியே செய்யோம். அண்ணா, பாலதாரா, முன்பொருகால் பாடி நமது தாயாரைப் படுக்க வைத்ததுபோல, நமது குரல்கள் வயதினால் உடைந்திருந்தபோதிலும், இவ்னைபும் சங்கீ தத்துடன் சமாதியில் வைப்போம். அதே ராகமும், அதே பாடும் பாடுவோம். மாநூரவல்லி எனபதற்குப் பதிலாக பாடலன் என்று மாற்றவேண்டியதே, அவ்வளவுதான்.

கி. கடுவேலா, எனனால் பாட முடியாது, நான் அழுது உன்னுடன் அந்த வாரததைகளைக் கூறுகிறேன். ஏனெனின துக்ககரமான சங்கீதம், ஸ்ருதி தப்பு மாயின, பொய்யினைப் புகலும் போதகர்களையும் மடாதிபதிகளையும்விட இழிந்த தாகும்.

ஆ. ஆனால் நாம் அதை ஒப்புவிப்போம்.

பா. பெரும் துயரங்கள், அறப் துக்கங்களை ஆற்றும் ஒளஷதங்களாகின்றன என்பதை அறிகிறேன்! இதோ பாருங்கள், களேபரனை முற்றிலும் மறந்துவிட்டோம். குழந்தைகளை, அவன் அரசியின் தம்பி. அவன் நமது வைரியாக வந்த

லாததா லாகிய வெட்ட வெளிச்சமே! காற்றின்மீ தெய்யப்
 பட்ட மதி மயக்கத்தினு லுண்டான மருட்சியே! நமது
 கண்களும், நமது புத்தியைப்போல, சில சமயங்களில் பொட்
 டையாய்ப் போகின்றன. உண்மையில், பயத்தினால் இன்
 னும் என் உடல நடுங்குகின்றது. கடுகின் மூக களவு
 கருணையின் திவலை உமமிட மிருககுமாயின், ஈசனே, அதில
 ஒரு பங்கையாவது எனக் கருளும்! இன்னும் அநக்க கனவு
 இருக்கிறதே இங்கே! நான் விழித்தப பார்க்கும்பொழுதும்
 உள்ளே யிருப்பதுபோல், வெளியிலும் இருக்கிறதே! என
 மனம் எண்ணுவ தன்றே இது! பிரதயட்சமாய் இருக்கிற
 தே! தலையற முண்டம்! ஆ! என பிராணநாதருடைய
 ஆடை! ஐயோ! அவரது காலகளை நானறிவேன்! இது
 தான் அவரது கை! அவருடைய பதமம்போன்ற பாதம்,
 போர் வீராக சூரிய துடை, ரிமனது மாபு,—ஆயினும்
 முருகனைப்போன்ற அவரது முக மெங்கே! ஈசனே!
 இதெனக் கொடுங் கொலை! என்ன? அதைக் காணோம்!
 விசாகா! மதி யிழந்த காந்தாரி பாண்டவர்களுக் கிட
 சாப மெல்லாம், என்னுடைய ராபத்தான சோரது, உன்
 தலையில் விழுக! நீயும் அநதப் பரமபாதகன் களேபர
 னுடன் கூடி, என் பிராணநாதா தலையை இங்கே வெட்டி
 விட்டாய்! எழுதுவதும் படிப்பதும் இனி துரோகமா
 சுக! அப பாதகன் விசாகன் தன் பொய்க் கடிதங்களின்
 உதவியால்—அநதப் பாழும் பாபி—உலகில் உயாவு ஒப்பு
 இல்லா இவவுடலினின்றும் சிரேஷ்டமான சிரசைச்சேதித்தது
 விட்டான். ஆ! பிராணநாதா! ஐயோ! உமது சிரம வங்கே
 யிருக்கிறது? எங்கே போயது? ஐயோ! எங்கே அது!
 விசாகன் உமமை ஹிருதயத்திற குத்திக் கொண்டு அத
 தலையுடன் விட்டிருக்க லாகாதா? இது எப்படி நேர்ந்திருக்
 கும்? விசாகனாலா? ஆம், அநதப் பாபியும் களேபரனும்
 தான். பொறாமையும் பே ராசையுங் கூடியே இத துன்
 பதனை இங் கிழைத்தன! ஆ! இப்பொழுது எல்லாம்

தெரிகிறது, தெரிகிறது! அவன் மிகுந்த விலை யுயர்ந்த நன்மை பயக்கும் மருந்தென எனக்குச் சொல்லிக் கொடுத்த ஒளவுதம், என ஐம் பொறிகளையும் அடக்கும் சக்தி யுடையதாக நான் காண வில்லையா? அது எல்லாவற்றையும் உள்ஜ்ஜிதப்படுத்துகிறது முற்றிலும். இது விசாகனும களே பரனும் செய்த வேலையே! ஐயோ!—அகஸ்மாத்தாய் இவரு நமமைக காண்பவர்க்கு, நாம் அதிக கோரமாய்த் தோற்றுமபொருட்டு, உமது ரகத்தினால் எனது முகம் சிவந்து காட்டுமபடிச் செய்கிறேன். ஹா! பிராணநாதா! பிராணநாதா! [மூர்ச்சையாகிறான்.]

லோகசேனன், ஒரு தாகர்த்தன், இன்னும் மற்ற
ராணுவ உத்தியோகஸ்தர், ஒரு ஜோசியன்
வருகிறார்கள்.

த. அவர்களுக்கு உதவியாக, காலபுரத்தில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருந்த சைனியங்கள், உமது இசையினப்படி, சமுத்திரத்தைத் தாண்டி வந்து சேருகின்றன; காவகேயன் துறையில், உமது கப்பல்களோடு உமபிடம் வந்திருக்கிறார்கள், அவர்கள் எல்லாம் சித்தமாயிருக்கிறார்கள்.

லோ. மதுரையிலிருந்து என்ன செய்தி?

த. நமது சங்கத்தார் பாண்டிய நாட்டில் உறையும் வீரர்களை யெல்லாம் எழுப்பிவிட்டார்கள். அவர்களெல்லாம் எப்படியும் தங்கள் தேசத்திற்குப் புகழைக் கொண்டுவர வேண்டுமென ஐம் முழு மன துடையவர்கள். வீரனான, சீயநாதன் தம்பிராயகாமன், அவர்களை யெல்லாம் அழைத்து வருகிறான்.

லோ. அவர்கள் எப்பொழுது வந்து சேர்வார்கள் என்று எண்ணுகிறாய்?

த. காற்று திருமபியவுடன்,

லோ. இந்த ஆயத்தமானது, தமது கோரிக்கைகள் கைகூடுமெனக் கோரசு செய்கிறது. இப்பொழுது நமமிட மிருக்கும் சைனியங்களை யெல்லாம் ஒருங்கே சேர்க்கும்படி உத்திரவு செய்; தளகர்த்தர்களெல்லாம் இவ வேலையைப் பார்க்கும்படி செய்.

[தளகர்த்தன் போகிறான்.]

பிறகு, ஐயா, இப்பொழுது நடக்கப்போகிற யுத்தத்தைப் பற்றி ஆருட மெப்படி யிருக்கிறது?

ஜோ. நேற்றிரவு தெய்வ கடாட்சத்தால் நான் ஒரு கனவு கண்டேன். நான் பட்டினி யிருந்து, ஏதாவது குறி காட்ட வேண்டுமென்று பகவானைத் தொழுது, படுத்தறங்கினேன். அப்பொழுது பாண்டிநாட்டு மகர மொன்று தென் திசை நோக்கி இவ்விடம் வந்து இங் குள்ள ஜோதியிற் கலந்ததாக கனவு கண்டேன்; என் பாவ கிர்த்தியங்கள் என் திருஷ்டியைக் கெடுத்திராவிட்டால், நான் கண்டதின் பலன், நமது படைகளுக்கு ஜெயத்தைக் குறிக்கவேண்டும.

லோ அப்படியே பலமுறை கனவு காண்பாயாக! அப்படியே உண்மையில் நடந்தேறுமாக!—ஆ! பொறு! இதென்ன தலை யிலலா முண்ட மொன்று கிடக்கிற திங்கே? இநதப பாழை நோக்குங்கால் சற்றுமுன் உயிர் குடிகொண்டிருந்த உத்தமமான உடலம்போல தோற்றுகிறது.—என்ன? ஒரு வேலையாள! அவனும மரித்தானோ? அல்லது அவன்மீது உறங்குகின்றானோ? இநததாக்கத்தான் எண்ணுகிறேன்; மடிந்ததின்மீது படுத துறங்க சபாவம் ஒப்பாது, வெறுத்திடும்—இநதப் பையன் முகத்தைப் பார்ப்போம்.

உ ஐயா! அவன் உயிரோ டிருக்கிறான்.

லோ. ஆனால் இவ வுடலைப்பற்றி இவன் நமக்குத் தெரிவிப்பான்.— சிறு பிள்ளையே! உன் விர்த்தநாதத்தை எமக்குச் சொல்வாய். அவைகள் கேட்கப்படவேண்டுமென்று விரும்புவது போல் தோற்றுகின்றன. ரக்தம் பெருகும் உனது தலை

அணையாகக் கொள்ளும் தலையில்லா இவன் யார்? சுவாமி சிருஷ்டித்த வண்ணமிராது, இந்த உததம உருவை இவ்வாறு அலங்கோலமாய்ச் செய்தவன் யார்? உனக்கும இந்தப் பரிதாப மாம பாழுக்கும என்ன சம்பந்தம்? இது எப்படி நேர்ந்தது? யா இது? நீ யார்?

ஹே. நான் ஒன்றும் இல்லாதவன். அன்றேல் ஒன்று மில்லா திருப்பது, இதைவிட மேலான தாம். இவர் என் எஜமானாக இருந்தவா, அந் திருநாளை நற்குண முடைய சிமஹளவீரன், மலைவாசிகளால் கொல்லப்பட டிகுகே கிடக்கிறார்.—ஐயோ! இனி அப்படிப்பட்ட எஜமானை இவ் வுலகில் எனக்குக் கிடமாட்டார்! தெய்வ லோகமுதல பாதாளமவரை நான் தேடிச் சென்றாலும், பணிவிடை செய்யப் பரிந்து கூவினும், நல்லோர் எல்லோரையும் பரீட்சித்தாலும், எவ்வளவுதான் உண்மையோடு ஊழியம் செய்தாலும், இவரைப்போன்ற நாதன் கிடைப்ப தரிது!

லோ. அந்தோ, பிள்ளாய்! உனது எஜமானன் சக்தம் பெருக்கக் கிடைப்பதைவிட, நீ அவர் பொருட டமுதலானது என்னை உருகச் செய்கிறது, அவர் நற் பெயர் என்ன சொல் அப்பா?

ஹே. ராஜசேகர சாமபன்.—[ஒரு புறமாக] நான் பொய் புகன்று, அதனால் ஒரு கெடுதியும் செய்யாவிட்டால், ராசனே அதைக் கேட்டபோதிலும், என்னை அதன்பொருட்டு மன்னிப்பார்.—என்ன கேட்கிறீர் இன்னும்?

லோ. உன் பெயர்?

ஹே. பாடலன், ஐயா.

லோ. உன் பெயர் உனக்குத் தகுந்ததாயிருக்கிறது; உன் பெயருக்குத் தகுந்த உருவ மிருக்கிறது உன்னிடம், உருவத்திற்குத்தக்க பெயராயிருக்கிறது. என்னிடம் ஊழியனாயிருந்து பார்க்கிறாயா? உன்னுடைய பழய எஜமானனைப்போல் அவ்வளவு நற்குணம் வாய்ந்தவன் என்று, என்னைச் சொல்லிக

கொள்ளமாட்டேன். ஆயினும் இதைமாத்திரம் உறுதியாய் நமபு, அவரைப்போலவே உன்மீது பிரீதிவைத்திருப்பேன். தன பிரதிநிதிமூலமாக எனக்கு அனுப்பப்பட்ட, பாண்டிய ராஜன் கடிதங்களைவிட, உன் நன்னடக்கையானது, உன்னை என்னை அழிகமாய்ச் சிபாரிசு செய்கிறது. எனனுடன வா.

ஹே. ஐயா, உமது பினனூல வருகிறேன். ஆயினும் ராசனாக குவப் பாப்படி, ஏழ்மையான மண வெட்டிகளாகிய என கைவிரல களினால் ஆழ் மாய்க் குழியொன்று தோண்டி, நககள் மொய்க்காவண்ணம அதில என் எஜமானனை அடக்கம செய்கிறேன். பிறகு இநதக காட்டு இலை கொடுகளால், அவர் சமாதியைப் பரப்பி, அதன்மேல நா னறிந்தபடி நூறு ஜெபம் இரு முறை செய்து விட்டு, அழுது பெரு மூச்சு விட்டுவிட்டு, அங்ஙனம் அவா ஊழியத்தினின்றும் விடை பெற்று, உமமைப பின் தொடர்கிறேன், என்னை உமது ஊழியனாகக் கொள்ள விருமபுஷீ ராயின.

லோ. ஆம, அப்பா; அப்படியே செய். உனது எஜமானனா யிருப்பதைவிட உன தந்தையாக இருக்க என் னிஷ்டம்.—நண பாகளே! நாம செயயவேண்டிய கடமையை இச சிறுவன் நமக்குக் கற்பித்தான். நல்ல புஷ்பங்கள் மணங் கமமூம் இட மொன்றைப் பார்த்து, அவ்விடம் நமது ஈட்டிக் கோடாலிகளால் ஒரு சமாதி தோண்டுமோம் இவனுக்கு. வாருங்கள், எடுங்கள் அவனை.—குழந்தாய், உனனால் உனது எஜமானன் சிபாரிசு செய்யப்படுகிறான்; ஆகவே, உனது எஜமானன் சுததவீரர்களால் சமாதியில் வைக்கப்படுவான். வருத்தப்படாதே இனி. உன கண்ணைத் துடைத்துக்கொள். சில சமயங்களில் நாம கீழே விழுதல், இன்னும் அதிக சந தோஷத்துடன் எழுவதற் கோர் ஹேது வாகிறது.

[போகிறார்கள்.]

காட்சி முடிக்கிறது.

மூன்றாம் காட்சி.

இடம்—சிம்ஹளம். சிம்ஹளநாதன் அரண்மனையில்
ஓர் அறை.

சிம்ஹளநாதன், மந்திரிகள், விசாகன், மற்ற வேலையாட்கள்
வருகிறார்கள்.

சி. போ மறுபடியும்; அவளுக்கு உடம்பு எப்படி யிருக்கிற
தென்று போய்ச் செய்திகொண்டுவா என்னிடம்.

[ஒரு வேலையாள் போகிறாள்.]

அவள் தம்பி காணாமற்போனது முதல் ஒரு ஜூரம், ஒரு
வித பயித்தியம், அதனால் அவளுயிரே ஹானியில் இருக்
கிறது. ஜகதீசனே! எல்லாத் துயரங்களும் ஒரே சமயத்தில்
என்னை வந்து எவ்வளவு பீடிகின்றன! இதுவரையில்
எனக்குப் பெரும்பாலும் ஆறுதலா யிருந்த ஹேமாங்கியும்
போய்விட்டாள்; என் அரசி வியாதியால் மிகவும் பீடிக்கப்
பட்டு படுகையிற கிடக்கிறாள், அதுவும் என்மீது பகைவர்
பயங்கரமாய்ப் படை யெடுத்தது வருங்கால்; தற்காலத்தில்
அதிகமாய் உதவாதகக அவளது தம்பியும் போய்விட்டான்.
நான் மீளவேன என்னும் கோரிகையும நான் கொள்ள
இடங் கொடாதபடி, இவைகளெல்லாம் என்னைப் பீடிக்கின்
றன!—ஆயினும், அடே பயலே, அவள் புறப்பட்டுப்போன
விஷயம் நீ நன்றா யறிந்திருக்கவேண்டும்; அங்கனம் இருந
தும் ஒன்றும் அறியாதவனபோல் பாசாங்கு செய்கிறாய்;
ஆகவே, உன்னைக் கொடிய வேதனையிற்படுத்தி, உண்மையை
உன்னிடமிருந்து வெளிப்படுத்துகிறோம்.

வி. மஹாராஜா, என் னுயிர் தங்க ளுடையது, அதைத் தம திச்
சைப்படி செய்ய உமது பாதத்தில் சமர்ப்பிக்கிறேன். ஆயி
னும், என்னுடைய எஜமானியைக் குறித்து, அவர்கள் இப்
பொழுது எங் கிருக்கிறார்கள், ஏன் போனார்கள், எப்பொ

முது வர உத்தேசங் கொண்டிருக்கிறார்கள், என்பது ஒன்றை யும் அறியேன் நான். மஹாராஜாவை வேண்டிக்கொள்ளு கிறேன், தாங்கள் எப்பொழுதும் அடியேனைத் தம்முடைய உண்மையான ஊழியனாக மதிக்கவேண்டும்.

மு. ம. எம் மிறையே, தம்முடைய மகள் காணாமற்போன தினம் இவன் இங் கிருந்தான்; இவன் எல்லா விஷயங்களிலும் தமக்குக் கீழ்ப்படிந்த உண்மையான ஊழியனாய் நடந்து கொள்வான எனறு, நான் உத்திரவாத மிருப்பேன். களே பரரைப்பறறி,—அவரைத் தேடி கண்டுபிடிக்கும் விஷ யத்தில் அஜாக் கிரதை என்பது கொஞ்சமேனும் இல்லை. சந்தேக மினறி அவர் எப்படியும் கண்டுபிடிக்கப்படுவார்.

சி. எனன கஷ்ட காலமா யிருக்கிறது!—[விசாகனுக்கு] இம் முறை உன்னைச் சுடமா விட்டுவிட்டோம். ஆயினும் நமது கோபமானது முற்றிலும் தணிய வில்லை.

மு. ம. மஹாராஜா அவர்களுக்கூ விண்ணப்பம்.—கால தேசத்தி னினமும் சேர்க்கப்பட்ட பாண்டிய சைனியங்கள், நமது கடற்கரை யோரம் வந்து சேரத்திருக்கின்றன. அவர்க ளுடன், மதுரைச் சங்கதாரால் அனுப்பப்பட்ட சில முக் கிய வீரர்களும் வந்திருக்கிறார்கள்.

சி. ஹா! எனது ராணியும் அவள் தம்பியும் இப்பொழுது என பக்கத்திலிருந்து ஆலோசனை கூறுவார்களாயின்! இவ் விஷயங்களை யெல்லாம் கேட்டு நான் திக்பிரமை கொண்டவனாய் யிருக்கிறேன்.

மு. ம. எம் மிறையே, நாம் சித்தம் செய்திருக்கும் சைனியமானது, இப்பொழுது நாம் கேள்விப்படும் பக்கவர் சைனியத்த எதிர்க்கப் போதுமானது; இன்னும் அதிகமாய் வந்தால், அதற்கும் தாம் சித்தமாயிருக்கிறீர். இப்பொழுது இருக் கும் குறையெல்லாம், பகைவாமிது செல்ல ஆவல்கொண்

டிருக்கும் இச் சைனியங்களுக்கு, அங்ஙனம் செய்யும்படி உத்திரவு தொடுக்கவேண்டியதுதான்.

சி. மிகவும் சந்தோஷம்.—நாம் புறப்படுவோம். நம்மை நாடி வருவதை நாமாக எதிர்கொண்டு சந்திப்போம். பாண்டிய நாட்டினின்றும் நம்மை அல்லறப்படுத்த வருவதைக் குறித்து நாம் பயப்பட வில்லை; இங்கு நம்மைப் பீடிக்கும் துன்பங்களைக் குறித்தே துயரப்படுகிறோம்—போங்கள்!

[விசாகன் தவிர, மற்றெல்லோரும் போகிறார்கள்.]

வி. ஹேமாங்கி தேவி கொல்லப்பட்டதாக நான் அவருக்கு எழுதிய பிறகு, எனது எஜமானனிடமிருந்து ஒரு கடிதமும் வர வில்லை. என்ன ஆச்சரியம்! அடிககடி எனக்குச் சங்கதி தெரிவிப்பதாக வாக்களித்த என எஜமான்யிடமிருந்தும் ஒரு சமாசாரமும் வர வில்லை. களேபரர் கதி என்ன வாயிறறே, அதுவும் தெரியவில்லை. எல்லா விஷயங்களிலும் மனம்குழப்ப மடைந்திருக்கிறேன்.—ஐக்கீசன் தான் எல்லாவற்றையும் சரிப்படுத்தவேண்டும். நான் எவ்விஷயத்தில துரோகியாகக் காணப்படுகிறேனோ, அவ் விஷயத்தில்தான் உண்மையான ஊழியனாயிருக்கிறேன்; உண்மையாயிருக்கும்பொருட்டு பொய்யானாகிறேன்; இப்பொழுது நடக்கப்போகிற புத்தமானது, எனது நாட்டினமீது நான் பிரியமவைத்திருப்பதை, அரசர்க்குகூட அறிவிக்கும், இல்லாவிட்டால், இச் சண்டையில் நான் மடிவேன். காலகழிவே மற்றச் சந்தேகங்களை யெல்லாம் நிவர்த்திக்கவேண்டும். மாஹுமிகளால் ஓட்டப்படாத சில கப்பல்களும், அதிர்ஷ்டவசத்தால் சுகமாய்த் துறைமுகம் வந்து சேர்கின்றன.

[போகிறான்.]

காட்சி முடிக்கிறது.

நா ன் கா ம் கா ட்சி.

குடம்—வேலை. பாலராயன் குகைக் கெதிர்.

பாலராயன், கிரீதான், ஆர்வராகன், வருகிறார்கள்.

- கி. ஆரவாரமானது நமமைச் சுற்றிலும் இருக்கிறது.
- பா. இதை விட்டுப் போவோம் நாம்.
- ஆ. ஐயா, யுத்தங்களினின்றும், துணிகரமான காரியங்களினின்றும், நம துயிரைப் பாதுகாத்து வாழ்வதில், நமக் கெனன சந்தோஷ மிருக்கிறது ?
- கி. அன்று, நாம் ஒளிநதிருப்பதினால் நமமுடைய கோரிக்கைகள் என்ன ஈடேறப்போகின்றன ? இம் மார்க்கத்தில், பாண்டியர் நம்மைச் சிங்களவரென்று கொல்லவாவது போகிறார்கள், அல்லது அவர்களுக்கு அனுசூலமாயிருக்கும்வரையில், சொந்த இனத்தார்க்குத் துரோகிகளான முறட்டுப் பாதகர்களென்று நம்மை நல்வர வழைத்து, அவர்கள் வேலை முடிந்ததும், பிறகாவது நமமைக் கொல்லப்போகிறார்கள்.
- பா. குழந்தைகளே, மலேமீது இன்னும் உயரமாய்ப் போவோம். அங்கே நம்மைப் பாதுகாத்துக்கொளவோம். அரசனுடைய சைனியத்திற்கு நாம் போவோம் என்பது அடாது; நம்மை அவர்களுக்கு இன்னா ரென்று தெரியாது, அவர்களுடைய படைக் கணக்கில் நாம் குறிக்கப்பட்டவர்களல்ல. ஆகவே, சற்று முன்பாக மடிந்தபோன களேபரன மரணத்தைக்குறித்து அவர்கள் விசாரிக்கு மளவில், நாம் எங்கே வாழ்ந்துவந்தோ மென்பதை நாம் வெளியிடவேண்டி வரும்; அதன் மூலமாக நாம் செய்த வேலையும் பலவந்தமாக வெளிப்படுத்தப்பட்டு, அதற்காக யம வாதனைக் குட்படுத்தி நம்மைக் கொல்வார்கள்.
- கி. ஐயா, இச் சந்தேகமானது இச் சமயத்தில் உமக் கேற்ற தான தன்று, எங்களுக்கும் திர்ப்திகரமாயில்லை.

- ஆ. பாண்டியர்களுடைய குதிரைகள் கணைதலைக் கேட்டு, அவர்கள் தங்கியிருக்கும் கூடாரங்களருகில் போடப்பட்ட தீ மூட்டங்களைபுங் கண்டு, அவர்களுடைய கண்களும் காதுகளும் இப்படிப்பட்ட முக்கியமான விஷயங்களால் இப்பொழுது நிரமபி யிருககுமபொழுது, நமமைக கவனித்து, நாம் எங்கிருந்து வந்தவர்கள் என்பதை விசாரிப்பதில், அவர்கள் தங்கள் காலத்தைப் போகருவார்கள் என்பது, மிகவும் சந்தேகமான விஷயம்.
- பா. ஆ! சைனியத்தில் அநேகர் எனனை அறிவார்கள். அநேக வருஷங்களுக்கு முன்பாக, அவன் சிறுவனான யிருந்தபோது நான் களேபரணப் பார்த்தது, நீங்கள் அறிந்தபடி, இன்னும் என் மனத்தில் மாறா திருந்தது. அன்றியும், நான் அவருக்கு உதவி செய்ய அரசன அருந னல்ல; நீங்களும் அவர் மீது பிரியம் வைக்கக் காரண மில்லை எனனை நாட்டைவிட்டுத் துரத்தினதா லன்றோ, நீங்கள் தக்கபடி வளர்க்கப்படாது இந்தக் கஷ்டமான கதியை அனுபவிக்கவேண்டிவந்தது; நீங்கள் பிறந்தபொழுது உங்களால் அனுபவிக்கப்படத் தக்க தாய்க் குறிக்கப்பட்ட மேன்மையெல்லாம் பாழாயின; இவ்வாறு கோடை காலத்தில் வெயிலால் வாடப்பட்டும், மாரிகாலத்தில் பனியால் நடுக்க முற்றுசு சுருங்கியும், அடிமை களைப்போல் வாழ்ந்துவருகிறீர்கள்.
- கி. இவ்வாறு உயிருடன் வாழ்வதைவிட, அவ் வுயிரைவிட்டு நீங்கலாம். ஐயா, சைனியங்களிருக்கு மிடம் போகலாம் வாரும். எனனையும் என் தம்பியையும் ஒருவருக்கும தெரியாது. உங்களைப்பறறியோ, உங்களை மறந்துவிட்டு, அநேக வருஷங்க ளானபடியாலும், இந்த வருஷங்களில் நீர் அதிக முதுமை யடைந்திருக்கிறபடியாலும், உம்மை ஒருவரும் ஒன்றும் கேட்கமாட்டார்கள்.
- ஆ. இதோ ஒளி தரும் சூரியன்மீ தானைப்படி, நான் அங்கே போவேன். இதை என்னென்று சொல்வது? இதுவரை

யில் மணிதன் மடிந்ததை நான் கண்டதேயில்லை! பேழைகளான முயல்; ஆடு, மான் முதலிய அற்பமான பிராணிகளின் ரகததைத் தவிர, வேறொரு ரக்ததையும கண்டகொண்டு கண்ட தில்லை! முதுகுக்கு ஜேண மில்லாமலும் காலுக்கு அங்கபடி யில்லாமலும், என்னைப்போன்ற வேறொருவன் ஏறிய ஒரு குதிரைமீ தன்றி, நான் சவாரி செய்த தில்லை! பரிசுத்தமான இப பரிதியை நான் பார்ப்பதற்கும் வெட்கப்படுகிறேன், நன்மையைத் தரும் அவனது கிரணங்களை நான் அனுபவித்தும், இதனை காலமாக ஒன்று மறியா எளியவனாக இருந்ததின்பொருட்டு.

கி. ஈசன்மீ தாணைப்படி நான் போவேன், ஐயா. நீர் என்னை ஆசீர்வதித்தது, எனக்கு உத்திரவு கொடுப்பதானால், நான் என்னை மிகவும் ஜாக்கிரதையாகப் பாதுகாத்துக்கொள்ளுகிறேன்; நீர் அங்ஙனம் செய்யமாட்டேன் என்றால், நான் அத்து மீறி நடந்ததற்காக, தகக தண்டனை, பாண்டியர்கள் கையினின்றும் என் தலைமீது வீழட்டும்!

ஆ. அங்ஙனம் நானும் சொல்லுகிறேன், — அங்ஙனமே ஆகுத!

பா. உங்களுடைய உயிரையே நீங்கள் அவ்வளவு எளிதாய் மதிப்பதானால், வயதினால் தளர்ந்து மெலிந்த என்னுயிரை நான் அதிகமாய்க் காக்க ஒரு காரணத்தையும் காண்கிலேன். உங்க ளிஷ்டப்படியே செய்யுங்கள், குழந்தைகளே! உங்களுடைய தேசத்தின்பொருட்டு நடக்கும் புத்தத்தில், நீங்கள் ஒருகால் மரிக்கும்படி நேர்ந்தால், அவ்விடமே என் படுக்கையு மாகும், அங்கேயே நானும் மரிப்பேன். அழைத்துப் போங்கள், போங்கள். [ஒரு புறமாக] காலமானது நீடித்துக் காட்டுகிறது. அவர்கள் அரச குலத் துதித்தவர்க ளென்பது வெளி வந்தது எல்லோருக்கும் தெரிகிறவரையில், அவர்களுடைய ரக்தமானது, இழிவாய் எண்ணும்படி செய்கிறது.

[எல்லோரும் போகிறார்கள்.]

காட்கீ முடிந்தது.

ஐந்தாம் அங்கம்.

முதற் காட்சி.

குடம்—சிம்ஹர்ப் பாசறைக்கும் பாண்டிய பாசறைக்கும்
இடையிலுள்ள ஓர் வெளி.

பாசதாமன் ஒரு சத்தம் படிந்த சவுக்கத்துடன் வருகிறான்.

பா. ஆம, சகதம படிந்த சவுக்கமே! உன்னை நான் வைத்திருக்கிறேன்; ஏனெனில், நீ இவ்வாறு சிவக்கப்படவேண்டுமென்று நான் கோரினேன். மணம் புரிந்தோரே! சரியான மார்க்கத்தினின்றும் சற்றே பிறழ்வதற்கு, உங்களில் ஒருவொருவரும் இவ்வாறு செய்வதாயின், தங்களைப்பார்க்கிலும் மேலான தங்கள் மனையாட்டிகளை எத்தனை பெயர் மாளுமபடிச செய்யவேண்டும்!—ஆ! விசாகா! நல்ல ஊழியன் ஒவ்வொருவனும் எல்லாக் கட்டளைகளையும் நிறைவேற்றுகிறானா? நியாயமானவைகளை வந்து வேறு செய்திடக்கடமைப்படவில்லையே?—ஈசனே! எனது குற்றங்களுக்காக என் மீது பழி வாங்கியிருப்பீராயின், இதைச் செய்திட நான் உயிர வாழ்ந திருக்கமாட்டேனே! அங்ஙனம் ஆகியிருக்குமாயின், செய்த குற்றத்திற்குப் பிராயசசித்தம் செய்யும்படி உததமமான ஹேமாங்கியை உயிர் வாழ்ந்திருக்கவிட்டு, உமது பழிகளுத தக்க பாத்திரமான பாபி என்னைக் கொன்றிருப்பீர்! ஆனால், அநதோ! சில பெயரைச் சிறிய பிழைகளுச் கெல்லாம் இவ் வுலகினின்றும் கொண்டுபோய்விடுகிறீர், இனி அவர்கள் பிழை செய்யாதிருக்கும்பொருட்டு, அவர்கள்மீ துள்ள பிரீதியினால்; மறமும் சிலரையோ, ஒன்றைவிட ஒன்று கேடான, பிழைக்கு மேல் பிழைகளைச் செய்யவிடுகிறீர்; அவர்கள் இவ்வுலகில் நலனைப் பெறினும், மேலுலகை நினைத்துப் பயப்படச்செய்கிறீர். ஆனால் ஹேமாங்கி உமக்குச்

சொந்தமானவள் ; உம திசசைப்படி செய்யும் ; அதற்குக் கீழ்ப் படிநது நடக்கும் வண்ணம் அடியேனுக் கருளும்!—பாண்டி நாட்டுப் பிரபுக்களுடன் நானிங்கு கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறேன், என மனைவியின் ராஜ்யத்திற் கெதிராக யுத்தம் செய்யும்பொருட்டு.—சிமஹளமே! உனது தலைவியைக் கொன்றதே போது மெனக்கு. சுகமாய் வாழ்! உன்னைப் புண்படுத்தவும் மாட்டேன் நான்.—ஆகவே, ஈசனே! என் எண்ணத்தைச் சற்று பொறுமைபுடன் கேளும. இப்பாண்டி நாட்டு வேஷத்தைக் களைநதுவிட்டு சிமஹளத்துச் சேவகனைப்போல் உடை தரிக்கிறேன். அப்படியே, நான் யாருடன் வந்தேனோ, அவர்களையே எதிர்த்துப் போர் புரிகிறேன். அப்படியே, எவளபொருட்டு என் வாழ்வின் ஒவ்வொரு சுவாசமும் ஒரு மரணமோ, அப்படிப்பட்ட ஹேமாங்கியே! உனபொருட்டு என் னுயிரை விடுவேனாக! இவ்வாறு ஒருவரு மறியாதபடி, தயையு மின்றி, வெறுப்பு மின்றி, ஆபத்திற்கு ஆளாய், என்னையே நான் ஆகசுகுகொள்ளுகிறேன். என் ஆடையினால் தோற்றுவதிலும், அதிக வீரமானது எனினிட மிருக்கிறதென அன்னியர் அறியுமபடி செய்கிறேன். ஈசனே! கேசரி வமசத்தாரின் பல மனைதலும எனினிடம் புகும்படி செய்வீராக! உலகத்தின் தோற்றத்தை வெட்கிடச் செய்யும்பொருட்டு, இவ்வண்ணம் வெளியிற் சிறிதும் உளளே பெரிதுமாம வேஷத்தைப் பூண ஆரம்பிக்கிறேன். [போகிறான்.]

காட்சி முடிக்கிறது.

இரண்டாம் காட்சி.

இடம்—அதே வீடம்

ஒரு புறமாக லேகசேனன், ஈயாகரமன், பாண்டிய சைனியங்களும், மற்ருரு புறமாக, ஒரு அற்ப சேவகனைப்போல் பின் தொடரும் கேசரிநாத பாசதாமனுடன் சிம்ஹன் சைனியங்களும், வந்து, ரங்கத்தைக் கடந்து வெளியே போகின்றன.

பிறகு சண்டை செய்துகொண்டு ஈயாகரமனும் பாசதாமனும் வருகிறார்கள்.

பாசதாமன் ஈயாகரமனை ஜெயித்து அவன் கத்தியைப் பிடுங்கி உடைத் தெறிநதுவிட்டுச் செல்கிறான்.

1. நான் செய்த கடுக குற்றத்தின் சுமையானது, என் னிதயத்தை வருத்தி என் ஆண்மையெல்லாம் அறவே போக்குகிறது. இது தேசத்தரச குமரியாம் ஓர் உத்தமியை நான் மோசமசெய்தேன். அதன்பொருட்டு இம் குள்ள காற்றும என்மீது பழி வாங்கி என்னைப் பல ஹீன குக்குகிறது. இல்லாவிடின், மனித சிருஷ்டியில் வடிசுகட்டிய பட்டியாகிய இநதக் கடையன், எனது தொழி லாகிய வாள் யுத்தத்தில் என்னை வெல்லுவனே? சுதத வீரனென்னும பெருமையை என்னைப்போன்றவர் சுமநதிருப்பது வெறுக்கத்தக்க வீம்பே யாம். சிமஹன்மே! இக் கடையன் எங்கள் நாட்டுப் பிரபுக்களை மீறி யிருப்பதுபோல், உங்கள் தேசத்துப் பிரபுக்கள் இவனைவிட மேம்பட்டிருப்பாராயின், நடக்கும யுத்தத்தின் முடிவு, நாங்கள் மனிதரினும் கீழ்ப்பட்டவர்களாயும், நீங்கள் தேவர்களாயும், மதிக்கப்படுவீர்களென்பதே யாம்.

[போகிறான்.]

புத்தம் நடக்கிறது. சிம்ஹ ள் சைனியங்கள் முதுகிட்
டோடுகின்றன. சிம்ஹ ள் நாதன் சிறையாக்கப்படுகிறான்.

பிறகு அவனை மீட்கும்பொருட்டு பாலராயன்,
கிரீதான், ஆர்வராகன் வருகின்றனர்.

பா. நில்லுங்கள்! நில்லுங்கள்! நாம் நிற்கும் பூமி நமக் கனா
கூலமான ஸ்தானம். இந்தச் சந்தை காக்கப்பட்டிருக்கிறது.
நம்மை முதுகிட் டோடசசெய்வதெல்லாம் நம்மை மோசம்
செய்யும் பயமே!

கி. ஆ. நில்லுங்கள்! நில்லுங்கள்! நின்று சண்டை போடுங்கள்!

பாசதாமன், சிம்ஹ ள் தா ருதவிக்கு வந்து சேர்கிறான்.

எல்லோருமாய்ச் சேர்ந்து சிம்ஹ ள் நாதனைச்
சிறை மீட்டுச் செல்கின்றனர்.

பிறகு லோகசேனன், ஈயாகாமன், ஹேமாங்கி
வருகின்றனர்.

லோ. போ, பிள்ளாய்! போர் வீரர்களை விட்டு ஓடிப்போய் உன்
னைக் காப்பாற்றிக்கொள்! வீர லட்சுமிநீயே கண் மூடப்
பட்டதுபோல், எல்லாம் குழப்பமாகி, நண்பரை நண்பரே
கொல்கின்றனர்.

ஈ. இதெல்லாம் அவர்களுக்குப் புதிதாய் வந்த உதவியின் வேலை.

லோ. இன்றைத் தினம் ஜெயம் எவ்வாறு விரைதயாய்த திருமபி
யது! நாம் உடனே உதவியை நாடவேண்டும், இல்லா
விடின் இவ்விடம் விட டோடவேண்டும்.

[போகிறார்கள்.]

காட்சி முடிகிறது.

மூன்றாம் காட்சி.

இடம்—புத்தகளத்தில் மற்றொரு புறம்.

பாசநாமனும், ஒரு சிம்ஹளகனவானும் வருகிறார்கள்.

சி. க. அவர்கள் எதிர்த்து நின்ற இடத்திலிருந்தா வருகிறாய் ?

பாச. ஆம், அப்படித்தான் ; ஆயினும் உம்மைப் பார்க்குமிடத்து ஓடினவர்களிடமிருந்து வருவதாகக் காண்கிறது.

சி. க. ஆம், அப்படியே.

பாச. ஐயா, அதனால் உமக்குக் குறைவொன்று மில்லை ; ஏனெனில், எல்லாம் முறியடிக்கப்பட்டபின், ஜகதீசனே வந்து சண்டை செய்து வெற்றியைத் திருப்பியதாக எண்ணவேண்டும். அரசரது இரு பாரிசமும் முறியடிக்கப்பட்டு, சைனிய மெல்லாம் சிதறுண்டுபோக, எங்கும் சிம்ஹளவர் முதுகு தான் காணப்பட, ஒரு சிறு சந்தின் வழியாக ஓட்ட மெடுத்தனர் ; பகைவரோ அதிக தைரியம் கொண்டவர்களாய், நாகைக் கடித்துக்கொண்டு, எங்கணும் வெட்டிக்கொண்டு வந்தார்கள் ; அவர்களுக்கு ஆபுதங்கள் போதாமையா யிருந்தனவே யொழிய, அந்த ஆபுதங்களுக்கு வேலை குறைவாயில்லை ; சிலரை மரண காயப்படுத்தி வீழ்த்தினர், சிலரைச் சொற்ப காயத்துடன் விட்டனர் ; சிலரோ வெறும் பயத்தினால் கீழே விழுந்தனர் ; இவ்வாறு அச்சிறு பாதையானது முதுகிட் டோடுமொழுது காயப்பட்டு மடிந்தவர்களாலும், பிறகு நீடிய வெட்கத்தினால் சாதற்பொருட்டு உயிர்தரிக்கும் பயங்காளிகளாலும், நிரப்பப்பட்டது, அணை போல.

சி. க. எங்கே இருக்கிறது ?

பாச. புத்தம் நடந்த இடத்திற் கருகாமையில், இரு புறமும் சுவர்போல் மண்டிமே டிட்டதாய்.—இந்த இடமானது வயோதிக வீர னொருவனுக்கு மிகுந்த அறுகூலத்தைத் தந்தது.—

அவன் மிகவும் உத்தமன் என்று உரைக்கவேண்டும் நான் ; உண்மையில், அவனது வெண்மையான தாடி தெரிவித்தபடி அநேகம் வருஷம் இந் நாட்டில் வாழ்ந்தவனாகக் காணப்பட்டான் ; அப்படி இந் நாட்டில் வாழ்ந்ததற்காக அதற்குத் தக்க பிரதி செய்தான்.—அச்சநிற்குக் குறுக்காக, அவனும் அவனுடனிருந்த இரண்டு சிறுவர்களுமாகத் தடுத்து நின்றனர். அச்ச சிறுவர்களோ—பகைவரைக் கொன்று குனிப்பதைவிட, பள்ளத் தாக்குகளில் பம்பரமாடத் தக்கவர்கள் ; நாணத்தினாலாவது, அல்லது தம்முடைய அழகை காப்பாற்றும் பொருட்டாவது, முககாடிட்டுக்கொள்ளும் மங்கையரின் முகத்தைப் போன்ற முக முடையவர்கள்—இம் மூவர்களும், ஒடுபவர்களைப் பார்த்து “ஓடி மடிவது நமது சிம்ஹஸ்து ஆட்டுக் கூட்டங்களே யொழிய, நமது ஆண்மக்களல்ல. முதுகு காட்டி ஒடும பேதைகளே ! போங்கள் அநத்கார முடை அருநாகிற்கு !—நில்லுங்கள் ! இல்லாவிடின் நாங்களே பாண்டியர்களாக மாறி, எந்த மரணத்திற்கஞ்சி மிருகங்களைப்போல் ஒடுகிறீர்களோ, அந்த மரணத்தை மிருகங்களுக்கு வழங்குவதுபோல், உங்களுக்கு வழங்குவோம். திரும்பி நின்று முகத்தைச் சுளித்தாவது பாடுங்கள், அம் மரணத்தினின்றும் தப்பலாம் ஒருவேளை ; நில்லுங்கள் ! நில்லுங்கள் !” என்று கூவினார்கள். இம் மூவர்களும், மூவாயிரம் பெயர்போல் தைரிய முடையவர்களாய், நில்லுங்கள் நில்லுங்கள் ! என்று கூவிக்கொண்டே, அத்தனைப் பெயர்போல் சண்டை போட்டார்கள் ; ஏனெனில் மூன்று பெயர் சண்டை போட மற்றவர்களெல்லாம் சுமமா இருப்பதனால் அம் மூவரே சைனியம் முற்று மாகின்றனர். அவர்களுக்கு அந்த இடம் மிகவும் அனுகூலமா யிருந்தது. அவர்களுடைய மேன்மையான வீரமானது, மற்றவர்களுக்கு, மந்திர பலத்தால் உண்டாக்குவதுபோல், உற்சாகத்தை உண்டாக்கியது ; அவ்வருங் குணமானது அரிவையரையும் ஆண்மக்களாக மாற்றியிருக்கும்.—ஆகவே அது, முகம் விவருத்த

பயந் தோடுவோர்களை யெல்லாம் வெட்கத்திற் குட்படுத்தி, கொஞ்சம் தைரிய மடையச்செய்தது. மற்றவர்கள் ஓடுவதைக் கண்டு தாமும் ஓடிய சிலர்,—அந்தோ! இமமாதிரி யான பிழை முதல் முதல் யுத்தத்திற்குச் செல்பவர்களுக்குள சாதாரணமாக உண்டு—அவர்களைப்போல் திரும்பி காமபிரததுடன் நின்றவர்களாய், எதிர்க்கும் வேட்களின் ஈடடியைப் பார்த்து கர்ஜிக்கும் சிங்கங்களைப்போல் கர்ஜித்தனர். உடனே துரததுவோர்கள் தடுக்கப்பட்டவர்களாய் நிதானித்தனர், பின் வாங்கினர், சீக்கிரத்தில், முறியடிக்கப்பட்டு கோலாகலமாய் ஓடினர். எந்த வழியாகக் கழுகுகளைப்போல வந்தனரோ, அதே வழியாகக் கோழிக் குஞ்சுகளைப்போல் பறந் தோடினர். ஜெயசாலிகளாய் வந்த வழி, அடிமைகளாய் ஓட்ட மெடுத்தனர். கப்பற் பிரயாணங்களில் கஷ்ட காலத்தில் துண்டு மாங்கனும் துணையாவதுபோல், நமது பயங்காளிகள், பயந் தோடுபவர்களின் முதுகினைப் பார்த்ததும், உயிரை இழந்தவர்கள்போலி விருந்தவர்க்கெல்லாம் உற்சாகத்தைக் கொடுத்தனர். ஈசனே! அவர்கள் பகைவரை எவ்வாறு குததிக் கொன்றனர்! சிலர் முன்னால் கொல்லப்பட்டனர். சிலர் குத்தாயிராய் வீழ்த்தப்பட்டனர். சிலர் முன்னணியி விருந்த தங்கள் சொந்த சினேகிதர்களையே மிதித்துச் சென்றனர். முன்பு, ஒருவனால் பததுப் பெயா துரதப்பட்டனர்; அந்தப் பத்துப் பெயரில் ஒவ்வொருவனும், இப்பொழுது இருபது பெயரைக் கொல்பவ னாயினான். முன்பு எதிர்ப்பதன்முன் சாகக் கிடந்த பயங்காளிகள், இப்பொழுது மற்றவர்களுக்குக் கண்டால் மரணத்தைப்போல் பயந் தருவதாயினர்.

சி. க. என்ன ஆச்சரியமான சந்தர்ப்பங்கள் ஒன்று கடின!—ஒரு சிறிய சநது! ஒரு கிழவன்! இரண்டு வாலிபர்கள்!

பாச. வேண்டாம், அதைப்பற்றி ஆச்சரியப்படவேண்டாம். நீர் கேள்விப்படுகிற விஷயத்தைப்பற்றி ஆச்சரியப்பட நீர்

சிருஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கிறீரே யொழிய, ஆச்சரியமான காரியங்களைச் செய்ய சிருஷ்டிக்கப்படவில்லை; இவ் விஷயத்தைப்பற்றி கவனம் ஒன்று வேண்டுமா உமக்கு? வேடிக்கையார்த்தமாக வெளிப்படுத்துகிறீரா அதை? இதோ ஒன்றிருக்கிறது கேளும்.

“சிம்ஹ ளவரைக் காத்து, பாண்டியரை அழித்தது தேரீர் சிறுவர் இருவர், கிழவன் ஒருவன், சந்தொன்று பாரீர்.”

சி. க. ஐயா, என்மீ துமக்குக் கோபம் வேண்டாம்.

பாச. அந்தோ! எதன் பொருட்டு? எவன் தன் பகைவனை எதிர்த்து நிற்கத் தைரிய மின்றி இருக்கிறானோ, நான் அவனது நண்பனாயிருக்கிறேன். அவன் எப்படிச் செய்யவேண்டி அவசியமாகிறதோ அங்ஙனம் செய்வா னாயின், அவன் என் சினேகத்தினின்றும் கூட, சீக்கிரத்தில பறந் தோடுவான் என்பதை அறிவேன் நான்; எதுகை மோனைபுடன் பேச எனக் கிடங் கொடுத்தீர்!

சி. க. நீர் கோபங்கொண்டிருக்கிறீர், நான் வருகிறேன்.

[போகிறான்.]

பாச. வருவ தேது? இவரும் ஒரு கனவான்! என்ன பரிதாபப் படத் தக்க கௌரவம்! ரணக்களத்தி லிருந்துகொண்டே, என்ன சமாசாரம் என்று என்னைக் கேட்கிறானே! ஆ! இன்றைத் தினம் தங்கள் தோலைக் காப்பாற்றும்பொருட்டு, எத்தனைப் பெயர் தங்கள் மானத்தை இழக்கச் சித்தமாயிருந்தார்கள்? அதன்பொருட்டு முதுகிட் டோடி முடிவில் உயிரிழந் திருப்பார்கள்? கூக்குர லமுக்கையைக் கேட்ட விடத்தும், கூததனை நான் கண்டிலேன்; என் துயரத் தால் என் ஆவி அழியாது காக்கப்பட்டுவருகிறதே! படுவன் அடிக்கும் அடி என்மீது படமாட்டேன் என்கிறதே! விகார ஸ்வரூப முடைய அவன், புதிய போஜன பாத் திரங்களிலும், யிருதுவாம் மெத்தைகளிலும், தித்திக்கும்

வார்த்தைகளிலும், மறைந்திருப்பது மா விந்தையே ! அன்றி யும் யுத்தத்தில் அவனது உடைவாட்களை உபயோகிக்கும் எங்களைவிட, அதிக சேவகர்களை உடைத்தா யிருப்பது என்ன ஆசசரியம்!—நல்லது, எப்படியும் அவனை நான் கண்டுபிடிக்கிறேன். ஏனெனில், இனி நான் சிம்ஹளததா னல்லாதுபற்றி, சிம்ஹளததார்க்கு உதவுவதை விட்டு, நான் வந்த கோலத்தை மறுபடியும் கொண்டேன். இனி நான் யுத்தம் புரியேன். எனது தோளினைத் தொடும் எந்த அற் பனுக்கும் நான் ஆட்படுகிறேன். பாண்டியர் கொன்ற திங்கு பல வாயிர முயிர்களே ! சிமஹள வீரர் பழி வாங்கவேண்டி யதும் பல வாயிர மாம ! எனக்கோ, என்னைச சிறையினி ன்றும மீட்பது மரணமே ; நான் வந்தது, எந்தப் பக்கத்திலா வது என் ஆவியை இழக்கவே ; இனி அதை நா னிங்கு தரியேன் ; இவ்விடமிருந்து கொண்டிப்போகேன், ஹேமாங்கி யின்பொருட்டு எவ்விதமாவது அதை முடிப்பேன்.

இரண்டு சிம்ஹள தளகர்த்தர்களும் போர்வீரர்களும் வருகிறார்கள்.

மு. த. ஐகதீசனைப புகழ்வோமாக ! லோகசேனன் பிடிக்கப்பட்டான். அந்தக் கிழவனும அவனது பிள்ளைகளும் நம்மைக் காக்க வந்த தேவதைக ளெனவே எண்ணப்படுகின்றனர்.

இ. த. நான்காவது மனிதன் ஒருவ னிருந்தான், ஒரு அற்ப உடையிலும் ; அவனும அவர்களோடு கூடி எதிர்த்தான்.

மு. த. அப்படித்தான் சொல்லுகிறார்கள். ஆயினும் எங்குத் தேடியும் அவர்களில் ஒருவனையும் காணோம்.—நில் லங்கே ! யார் நீ ?

பாச. என் பட்சத்தார் எனக் குதவி செய்திருப்பார்க ளாயின், இங்கே பதுங்கி யிருக்கமாட்டாத பாண்டிய படை வீரன்.

இ. த. பிடித்துக் கட்டுங்கள் இந்த நாயை! எல்லாம் கழுதகளுக்கிரையாயின என் றெடுத்ததுக கூறவும், ஒரு பாண்டியப் பதரும் திரும்பிப் போக லாகாது! இவன் வீரத்தைப்பற்றி உளறுவதினால், ஏதோ உயர்ந்த உதகியோகத்தி விருப்பவன் போல் காண்கிறான். இவனை அரசரிடம் கொண்டு வாருங்கள்.

சிம்ஹளநாதன், பாலராயன், கிரீதான், ஆர்வராகன்,
விசாகன், பாண்டிய சிறைகளுடன் வருகின்றனர்

தளகர்த்தர்கள் பாசதாமனை சிம்ஹளநாத னெதிரிற்
கொண்டுபோய் சமர்ப்பிக்கின்றனர். அரசன் அவனை ஒரு
காவலாளியிடம் ஒப்புவிக்கிறான்.

காட்சி முடிகிறது.

நரண்காம் காட்சி.

இடம்—ஓர் சிறைச்சாலை.

பாசதாமனும் இரண்டு சீறைச்சாலைச் சேவகர்களும்
வருகிறார்கள்.

மு. சி. உன்னை இப்பொழுது யாரும் திருடிக்கொண்டு போகமாட்டார்கள். உன்னைத் தாள் பூட்டி யிருக்கிறீதே; ஆகவே உண்டு சுகமா யிரு, அகப்பட்ட வரையில.

இ. சி. அல்லது உயி ரிருக்கும் வரையில.

[இரண்டு சிறைச் சாலைச் சேவகர்களும் போகிறார்கள்.]

பாச. சிறையே! நீ என் மனத்திற்கு சந்தோஷத்தையே தருகிறாய், ஏனெனில் என் துயரத்தினின்றும் என்னை கிடுதலை செய்து கொள்வதற்கு, நீயே ஒரு மார்க்க மாகிறாய் என. எண்ணுகிறேன். இப்பொழுதும், குன்மனோபுடைய ஒருவனைப் பார்க்

கிலும் உயர்ந்த பதவியில்தா னிருக்கிறேன்; ஏனெனில், அவன், தவறாத வயித்திய னாகிய யமனால் சுவஸ்தப்படுவதை விட்டு, எந் நேரமும் அந் நோயுடன் வருகதிக்கொண்டே யிருக்க விரும்புகிறான்; நானோ அப்படியன்று; அந்த யமன் என்னை இச சிறையினின்றும் விடுவிப்பான். என்மனோ சாட்சியே! என் கை கால்களைவிட, நீ அதிகமாய்க் கட்டப்பட்டிருக்கிறாய். ஜகதீசனே! அத தளையினின்றும் என்னை விடுவித்துக்கொள்ள எனக்குப் பிராயச்சித்தத்தை யருளும்; பிறகு நான் சுதந்தரனாயிருக்கலாம் எக்காலமும். நான் துயரப்படல்மாத் திரம போதுமானதோ? அவ்வாறே, குழந்தைகள் தங்கள் தாய் தந்தையரை மண்ணுலகில் சமாதானப்படுத்துகின்றனர்; ஜகதீசனே, அவர்களைவிட அதிக கருணையுள்ளவர். நான் பிராயச்சித்தம் செய்ய வேண்டாமா?—வெறுப்புடனல்லாது, விருப்பத்துடன் நான் அணியும் இவ் விலங்குகளுடன் நான் பிராயச்சித்தம் செய்வதே நலமாகும். எனது பாபத்தினின்றும் விடுபட்டுப் பரிசுத்த மாவதற்கு, நான் பிரதி செய்யவேண்டிய தாயிருந்தால், என்னிடம் ஒன்றையும் மிகுதியாய் வைக்க வேண்டாம், எல்லாவற்றையும் எடுத்தாக கொள்ளும். தவணைப்படி கடனைச் செலுத்தாத கடனாளிகளிடமிருந்து, அதற்காகப் பத்தி லொரு கூறு, அல்லது ஆறில் ஒரு கூறு, அல்லது மூன்றில் ஒரு கூறு, வாங்கிக்கொண்டு, மிகுதியைக் கொண்டு அவர்களை உயிர் வாழ்விக்கும் பாபிகளைவிட, நீர் பசுபாதபம் அதிகமாயுடையவர் என்பதை நான் அறிவேன். அப்படி நீர் செய்யவேண்டுமென்று நான் கோரவில்லை. ஹேமாங்கியின் ஆருயிரைப் போக்கினதற்காக, என் னுயிரை எடுத்துக்கொள்ளும்; அதைப்போல் அவ்வளவு விலை யுயர்ந்ததாயில்லாவிட்டாலும், இதுவும் ஓர் உயிரே; அதை நீரே சிருஷ்டித்தீர், மனிதர்களுக்குள் நாணயங்கள் மாற்றிக்கொள்ளுங்கால் ஒவ்வொன்றையும் நிறுத்துப் பார்ப்ப தில்லை, கொஞ்சம் இடை குறைவா

யிருந்தபோதிலும் அதன்மீதுள்ள முத்திரையின்பொருட்டு அந்நாயகர்களை வாங்கிக் கொள்கின்றனர். ஆகவே, என் உயிர் உம தாகையால், அதை நீர் எடுத்துக்கொள்வதில் என்ன தடை யிருக்கப்போகிறது? ஆகவே, ஜகதீசனே, இக் கணக்கை முடிவு செய்யவேண்டுமென் றிருந்தால், என் உயிரை வாங்கிக் கொண்டு, இச சிறையினின்றும என்னை விடுவியும்.—ஆ! ஹேமாங்கி! மெளனத்தில் உன்னுடன் பேசுகிறேன். [உறங்குகிறான்.]

சவுக்கமான சங்கீதம். கனவில் தோன்றவதுபோல் வயோதிகனான பாசதாமன் தந்தை, சுசீல கேசரிநாதன், போர் வீரன் உடை பூண்டு வருகிறான்.

அவன் கையைப் பற்றினவளாய் வயது முதிர்ந்த அவன் மனைவி, பாசதாமன் தாயார், வருகிறாள். பிறகு இரண்டு வாலிபர், பாசதாமன் தமயன்மார், யுத்தத்தில் மடிந்ததுபோன்ற காயத்துடன் வருகின்றனர். பாசதாமனை இவர்களெல்லாம் சுற்றி வந்து ஈசனைக் குறித்துத் தியானிக்கின்றனர்.

உடனே விருஷப வாகனஸூடராய் பரமேஸ்வரன் தோன்ற அவர்களெல்லாம் நமஸ்கரிகுகின்றனர்.

அவர் அவர்களுக்கெல்லாம் ஆசீர்வாதம் செய்த பிறகு, பாசதாமன் மார்பின்மீது ஒரு பட்டயத்தை வைத்துவிட்டு மறைகின்றனர். மற்ற உருவங்களும் வணங்கி மறைந்துபோகின்றன.

பாச. [விழித்து] உறக்கமே, எனக்கு நீ மூதாதையா யிருந்து, ஒரு தந்தையை யீந்தாய்; ஒரு தாயையும், இரண்டு சோதரர்களை யும் சிருஷ்டித்தனை! ஆயினும், சீ! என்ன ஏளனம்! போய் விட்டனர்! தோன்றிய உடனே மறைந்துவிட்டனர் விரைவில், நானும் விழித்துக்கொண்டேன்.—உயர்ந்த ஸ்திதியி

விருப்பவர்கள் அருள்வாரென்று நமபும பேதையர்கள் என்னைப்போல்தான் கனவு காண்கின்றனர் ; விழித்து, ஒன்று மில்லாதிருக்கக காண்கின்றனர். ஆயினும், அநதோ! நான் வே ரெதையோ கவனிக்கிறேன். தங்களுக்கு நற பாககியம கிடைக்குமென அநேகர் கனவும் காண்கிறதில்லை, அதைப் பெறுதற்கு யோக்கியதைபு மில்லா திருக்கின ரனர்; இருந்தும் எல்லா வித பாககியங்களைபும பெறுகின் ரனர். அதுபோல் எனக்கும், இந்த அருமையாம சநதர்ப்பம வாய்த்தது ; என்ன காரணமபற்றியோ அறிகிலேன்.— என்ன தேவதைகள் இங்கு வந்து போயின? ஒரு பட்டயம்? என்ன அருமையான பொருள்! டம்பமாம் இவ வுலகில் உள் ளிருப்பதைவிட விலை யுயர்ந்த மேற் போர்வை யுடைததா யிராதே! அரண்மனை வாசிகளைப்போ லல்லாது, மேலுகருக காட்டுவதுபோல உள்ளேயும் உத்தம அர்த்த முடையதா யிருப்பையாக! [படிக்கிறான்] “ஒரு சிம ஹத்தின் குட்டியானது, நன்னைத தானே அறியாது, தேடாது கண்டு, அழகிய காற்றின கொடியால அணைக கப்படுமபொழுது, பெரிய வோர் ஆல மரத்தினின்றும் பெருவ கிளைகள் வெட்டப்பட்டு, அநேக வருட காலமாய அழிந்துபோய், மறுபடியும், உயிராது, பழய மரத்தூடன் சேர்க்கப்பட்டு, புத்தாய் எப்பொழுது வளருமோ, அப்பொழுதே, பாசதாமன் படுக துயரங்கள் முடிவு பெறும்; சிமஹம அதிர்ஷ்ட முடைய தாகி வளமையும் வாழ்வு முடையதாய்ப் பெருகி யோங்கும்”—இன்னும் கனவு தான் ; அல்லது பயித்தியக்காரர்கள் புத்தி யின்றிப் பிதற்றும் பித்தே யாம் ; இரண்டு மாம, அல்லது ஒன்று மில்லை. அர்த்த மின்றி அதைத லாம் ; அன்றேல, புத்தி பகுத்தறியக் கூடாத பேதையரின் பேச சாம். எதுவா யிருந்த போதிலும், என் உயிர் வாழ்வும, அங்கனமே இருக்கிற படியால், அந்த அனுதாபத்தைப்பற்றி, அடைக்கலம் செய்து வைக்கிறேன் இதை!

முதல் சீறைக் காலவாளி மறுபடியும்
வருகிறான்.

மு. சி. வாரும, ஐயா ; யமனார் விருநதிற்குச சித்தமா யிருக்கிறாரா ?

பாச. காந்திப்போ யிருக்கிறேன் ; நிரம்ப காலமாக சித்தமா யிருக்கிறேன்.

மு. சி. உமமைத தூக்கித் தொங்கவிடப்போகிறார்களேயா ; அதற் குச சித்தமா யிருந்தால், நீர் நல்ல பக்குவ மான உணவு தான்.

பாச. அவ்வாறு நான் பார்ப்பவர்கள் கண்களுக்கூட தக்க உண வாவே னாயின், என்னைத் தூக்கி லிட்ட பலனைப் பெறுவார் கள்.

மு. சி. நீர் செலுத்தவேண்டிய கடன் என்னவோ அதிகந்தான். ஆயினும் இதி லொரு செளக்கிய முண்டு ; அதாவது அப் புறம பாககி கொடுக்கவேண்டுமென்று உமமை ஒருவருட கேட்கமாட்டார்கள். உமமுடைய சாப்பாட்டிற்காக ஒரு சத்திரகாரணுகும பணம் கொடுக்கவேண்டிய தில்லை ; சந தோஷத்தை விலைக்கு வாங்குகிறதே, விடும் பிரியுங்கால அதிகமாய்த் துக்கதிற்குக காரணமா யிருக்கிறது ; வரும பொழுது, உண வின்றி களைதது வந்து சேர்கிறா, போகும் பொழுது, அதிகமாக்க குடித்துத் தளளடிக்கொண்டு போகிறீர் ; அதிக பணத்தைச் செலவழித்தோமே என்கிற வருத்தம், அன்றியும் அதற்காகத் தண்டிக்கப்பட்டோ மோ என்கிற வருத்தம், பையில் பண மில்லா திருப்பதற் காக துக்கம், தலையில் முளை யில்லா திருப்பதற்காகத் துக் கம் ; குடித்த வெறியினால் தலை பளு வாகிறது, குடித்த செல வினால் பை இலே சாகிறது.—இனிமேல் இந்தக் கஷ்டமெல் லாம் இல்லாம விருக்கலாம் நீர்!—ஹா! ஒரு காச விலை பெறும்படியான கயிறு என்ன தர்மம் செய்கிறது பாடும்! ஆயிரக் கணக்கான கடன்களை யெல்லாம் பைசல் செய்து

விடுகிறது ஒரு நிமிஷத்தில்; கடன்களை யெல்லாம் தீர்ப்பதில், அதைவிட உண்மையான சிநேகிதன் ஒருவரும் கிடையாது இவ் வுலகில்; நடந்தேறியது, நடக்கிறது, நடக்கப் போகிறது, எல்லாவற்றையும் அடியுடன் பைசல செய்து விடுகிறது. உம்முடைய கழுததுதான் ஈடுமானம், அதைக் கொடுத்துவிட்டால் எல்லாம் தீர்ந்து போகிறது.

பாச. உயிர் வாழ்வதில் உனக் கிருக்கும் சந்தோஷத்தைவிட, சாவதில் எனக்குச் சாலவும் சந்தோஷம்.

மு. சி. ஆம், ஐயா; படுத துறங்குபவன் பல் நோயைக் கவனியான்; ஆயினும், கொலையாளி படுக்கையைச் சித்தம் செய்ய, அதில் உமமுடைய தூக்கத்தைப்போல தூங்கவேண்டியவன், அந்த உத்தியோகஸ்தனுடன் ஸ்தானத்தை மாற்றிக்கொள்ள விருமபுவான் என எண்ணுகிறேன்; ஏனெனில், நீர் போக வேண்டிய மார்க்கம் உமக்கே தெரியாமலிருக்கிறதே, அதைக் கவனியும்.

பாச. நான் போகவேண்டிய மார்க்கம் எனக்கு நன்றாய்த் தெரியும், அப்பா.

மு. சி. யமதர்ம ராஜனே உமக்குப் பிரததியட்ச மாகி வழி காட்டுகிறாரா எனன்? அவரைப் பார்த்தவர்களை, நான் இதுவரையிற பார்த்த தில்லை. அந்த வழியில் போயிருக்கிறோம் என்பவர்களாவது உமக்கு வழி காட்டவேண்டும், அல்லது நிச்சயமாய் நீர் அறியாததை அறிந்ததாக, நீர் தவறாக எண்ண வேண்டும். நீர் கண்ணை மூடிக்கொண்டபின் காணப்போகிறது கர்த்தன் ஒருவருக்குத்தான் தெரியும்; உமது பிரயாணத்தின் முடிவைப்பற்றி, நீர் திரும்பி வந்து ஒருவருக்கும் சொல்ல முடியாதென்று நினைக்கிறேன்.

பாச. அப்பா, நான் சொல்வதைக் கேள்; நான் போகிற மார்க்கத்தில் பின் தொடர்ந்து வருவதற்கு எல்லோருக்கும் கண்டிருக்கிறது, அதை மூடிக்கொண்டு அதை உபயோகிக்க மாட்டோம் என்பவர்களுக்குத் தவிர.

மு. சி. ஒருவன் கண் பெறற பேறு, குருட்டுப் பாதையைக் காண் பதற்கேயாவது, என்ன பரிஹாசமான விஷயம் இவ்வகி லத்தில்! இவ்வாறு அநதகனா யிருப்பது, அநதக னுலகிற் குச செல்வதற்கே, என்று உறுதியாய் நமபுகிறேன்.

ஒரு தூதன் வருகிறான்.

தூ. அவனுடைய தளைகளைத் தறித்ததுவிடு. உனது சிறை யாளியை அரசா அருகிற கொண்டுவா.

பாச. நீ நல்ல செய்தி கொண்டு வருகிறாய்.—என்னை விடுதலை செய் வதற்கே கூப்பிடப்படுகிறேன்.

மு. சி. அப்புறம் என்னைத் தான் தூக்குப் போடவேண்டும்.

பாச. காவலாளியை விட கவலையிலலாதவ னாவாய் நீ அப்பொழுது; காலனது நாட்டில் காவல வேலையிலை!

[பாசதாமனும், தூதனும் போகிறார்கள்.]

மு. சி. யமதர்ம ராஜன பெண்ணைக் கலியாணம் செய்துகொண்டு பிள்ளைகளைப் பெறவேண்டுமென்று விருமபினவனைத் தவிர, இவனைவிட, சீக்கிரத்தில் சாகவேண்டுமென்று இசை கொண்டவனை நான் பார்த்த நிலை இதுவரையில். ஆயினும், இவன் பாண்டிய நாட்டா னாயினும், இவனைவிடப் பாதகர்கள் இன்னும் உயிர வாழவேண்டுமென்று விருமபுகிறார்கள் என் பதை, என மனோராட்சி நன்றாய் அறியும். அவர்களில் சிலா தவகள் விருப்பிற்கு விரோதமாகவே மரண மடைகிறார் கள்; அவர்களில் நான் ஒருவ னாயின, அங்ஙனநதான நானும் செயவேன். நமக்கெல்லாம் ஒரே மாதிரி மனசா யிருந்தால், எவ்வளவு நன்றாய் இருக்கும்! ஆனால், அப் பொழுது தூக்கு மரங்களுக்கும் வேலையிராது, தூக்குப் போடுவோர்க்கும் வேலையிராது! நான் பேசுவது என் சொந்த வேலைக்கு விரோதமான விஷயம்; ஆயினும் என் கோரிக்கையானது, இச சிறைக் காவலாளியின் வேலையை விட, சிறந்த வோர் வேலையைப் பெறும்பொருட்டே.

[போகிறான்.]

காட்சி முடிக்கிறது.

ஐந்தாவது காட்சி.

இடம்—சிம்ஹளநாதன் கூடாரம்.

சிம்ஹளநாதன், பாலராயன், கிரீதரன், ஆர்வராகன்,
விசாகன், மந்திரிகள், உத்தியோகஸ்தர்கள்,
சேவகர்கள் வருகின்றனர்.

- சி. ஈசன் கருணையினால் எம தரகரிமையைக் காததிட்ட கன வான்களே, எமக் கருகில் நிற்பீராக. கவின் பெற்ற கவசங் களையும் வெட்கிடச செய்த வெறும் கருதை யணிநது, கே டென்ப தறியாத கேடயங்கள் முன்னால் நிர்வாணமான தன் மார்புடன் நின்றவனான, அதனை அரும போர் புரிந்த, அந்த எளிய வீரன் அகப்பட விலலையேயென்று, எம் மித யம துயரப்படுகிறது. நமது தயாளமானது ஒருவனை அதிர்ஷ்டசாலி யாக்கக் கூடுமாயின், அந்த மனிதனைக் கண்டு பிடிப்பவனை, அங்ஙனம் ஆகும.
- பா. அதனை ஏழையிடம் அவ்வளவு மேனமையாம் வீரத்தை நான என்றும் கண்ட திலலை. வெளிக்கு வறுமையையும் வல்லமை இன்மையையுமே காண்பித்த ஒருவனிடம், அத தனைப் பராகிரமச செயல்களைக் கண்டது ஆசசரியமே.
- சி. அவனைப்பற்றி ஒரு சமாசாரமு மில்லையா ?
- வி. இறந்தவா கூட்டத்தும், இருந்தவர் கூட்டத்தும், எல்லா விடத்தும் தேடியும் அவரைப்பற்றி ஒன்றும் தெரிய வில்லை.
- சி. அவருக்கு நாம கொடுக்க எண்ணிய கொடைக்கு நாமே வாரீசாக இருக்கவேண்டி வந்ததேயென எனக்கு வருத்த மா யிருக்கிறது. அதையும் சிம்ஹள மெனு முடலுக்குச் சிறந்த வோர் உயிர்போன்ற உங்களுக்கு அளிக்கிறோம்.

[பாலராயன், கிரீதரன், ஆர்வ ராகன், மூவரையும் கோச்சி]

உங்களாலேயே சிம்ஹளம் உயிர் தரிக்கின்றதென நாம் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டியதே! நீங்கள் எத் தேசத்தவர் என்று வினவக் காலம் இதுவே, அதைத் தெரிவியுங்கள்.

பா. அரசே, நாங்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் உயர் குலத்தில் உதித்தவர்கள். அதைவிட அதிக பெருமை பாராட்டல், உண்மையாய் மிராது, உத்தம மன்று; வேண்டுமெனில் நாங்கள் சத்யவான்கள் என்று சாற்றலாம்.

சி. முழந்தா ளிடுங்கள்!—[மூவரும் முழந்தா ளிட்டு வணங்கியதும்] யுத்தத்தில் அதி ரதர்களாய் உம்மை அழைத்தோம், எழுந்திருங்கள்! எப்பொழுதும் நம தருகி லிருக்கவேண்டிய அமைச்சர்களாக உங்களை ஆக்யாபித்தோம்; உங்கள் பதவிக் குத் தக்கபடி அந்தஸ்துகளையும் அளிப்பேன் இனி.

கருணையனும், பாங்கியரும் வருகிறார்கள்.

உங்கள் முகத்தினால் ஏதோ விசேஷ மிருக்கிறதாக அறிகிறோம்.—நமது வெற்றியை இந்த வாட்ட முடை முகத்துடன் ஏன் எதிர்கொள்கிறீர்? வெற்றி பெற்ற சிமஹளவாசிகளைப்போல் காணப்பட வில்லை நீங்கள், தோல்வி யடைந்த பாண்டியரைப்போலவே தோற்றுகிறீர்.

க. மஹாராஜா! ஜெய முண்டாகுக! தங்கள் சநதோஷத்தைக் கெடுத்தற்பொருட்டு, மஹாராணியவர்கள் மரித்ததைக் கூற வேண்டியவனாய் யிருக்கிறேன்.

சி. வயித்தியனுக் கன்றி, வேறெவனுக்கு இவ் வருத்தத்தைத் தரு மொழி உரித்தானதா யிருக்கும். வயித்தியத்தினால் வாழ்க்கையை நீடிக்கச் செய்தபோதிலும், வயித்தியனையும், காலன் ஒரு நாள் கட்டிக்கொண்டே போவான் என்று எண்ணுகிறோம்—எப்படி மரித்தான் அவள்?

க. பயப்படத் தக்க பயித்தியத்தோ டிறந்தார்கள். அவர்களது உயிர் வாழ்க்கை உலகத்திற் கெத்தனைக் கொடியதா யிருந்த

தோ, அத்தனைக் கொடியதா யவர்களுக்கும் முடிந்தது. தங்கள் உத்திரவின்மீது, அவர்கள் அறிவித்தபடி நான் தங்களுக்குத் தெரிவிக்கிறேன். நான் ஏதேனும் தவறாய்க் கூறினேன், அவர்களது பாங்குகளாகிய இவர்கள் என்னைச் சரிப்படுத்துவார்கள் ; இவர்கள் அரசியின் அந்திய காலத்தில் அருகி வீருந்தார்கள் அழுத கண்களுடன்.

சி. சொல் சிக்கிரம்.

கரு. 'முதலில், தங்கள்மீ தெப்பொழுதும் தான் காதல் கொண்டிருக்கிற யென்றும், உம்மால் வந்த பெருமையை யன்றி, உம்மை விரும்ப வில்லையென்றும் ஒப்புக்கொண்டார்கள். மன்னனும் உமது மஹிமையையே மணந்ததாகவும், உமது ஸ்தானத்திற்கே மனைவியா யிருந்து, உம்மை வெறுத்ததாகவும் கூறினார்கள்.

சி. அவள் ஒருத்தியே இதை அறிந்தவள். அதுவும், இதை அவள் அந்திய காலத்தில் கூறி யிராவிடின், அவளது வாய் வெளியிட்டதாகவும் நம்பி யிருக்கமாட்டேன். சொல் பிறகு.

கரு. தான் மிகவும் உண்மையான பிரியம் வைத்திருந்ததாக வெளிக்குக் காட்டிய உமது பெண், தன் பார்வைக்குப் படுபாம்புபோல விரும்பாததாகவும், ஒப்புக்கொண்டார்கள். அவர்களை ஒடிப்போனதால் தடைப்பட்டதே யொழிய, இல்லாவிடின், அப் பெண்ணி னுயிரை விஷததால் போக்கிவிட்டிருப்பார்களாம்.

சி. ஆ! என்ன கூர்மை யுடைய கொடும் பாபி! ஆடவரின் ஆழத்தை அறிந்தார் யார்?—இன்னு முண்டோ ஏதாவது?

கரு. ஆம், அரசே,—இன்னும் கேடானது. உட்கொண்டவுடன் ஒவ்வொரு நிமிஷமும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக ஆவியை அழித்துக் குன்றச் செய்யவல்ல கொடிய பாஷாணம் ஒன்று, தமக்காகத் தன்னிடம் வைத்திருந்ததாக ஒப்புக்கொண்டார்கள். அது உம தாவியை மெல்ல மெல்ல அழிக்குவ்

சி. நிச்சயமாய் இவனை இதற்குமுன் பார்த்திருக்கிறேன். அவன் முகம் அறிந்த ஜடையா யிருக்கிறது எனக்கு. சிறுவனே, உனது பார்வையால் எனது கருணையைப் பெற்றாய். நீ எனக்குச் சொந்த மாய்விட்டாய். ஏனோ, எக்காரணம்பற்றியோ, 'உன் உயிர் வாழ், பிள்ளா'யென உரைக்கிறேன். உனது எஜமானனுக்கு நீ வந்தனம் செய்ய வேண்டியதில்லை; உயிர் வாழ்! எனது கொடைக்கும் உன் ஸ்திதிக்கும் ஏற்றதான எதையேனும் தானமாக சிம்ஹள நாதரிட மிருநது கேட்பையாக, நான் அதைக் கொடுக்கிறேன். சிறைப்பட்டவர்களுள் எவனைக் கேட்டபோதிலும், அவன் எல்லோரையுமவிட உததம் ஞாயினும், கொடுக்கிறேன் உனக்கு.

ஹே. அடியேன் மஹாராஜாவுக்கு மிகவும் கீழ்ப்படிந்தது வந்தனம் செய்கிறேன்.

லோ. குழந்தாய், என் ஞாயிரைக் கேள் என்று உனக்குக் கூற வேண்டிய நிமித்திய மில்லை. ஆயினும் அதை நீயே கேட்பாயென அறிவேன் நான்.

ஹே. அன்று! அன்று!—ஐயோ!—இன்னும் அவசியமான வேலை அருகி லிருக்கிறது. என் மாணத்தைப்போல் அத்தனை துக்கரமான ஒன்றை என் னெதிரிற் காண்கிறேன். ஆகவே, என் எஜமானனே, உம துயிரை நீசே பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும்.

லோ. இச சிறுவன் எனனை வெறுக்கிறான், கைவிடுகிறான்! இகழ்கிறான்! சிறுவர் சிறுமிகளை நம்பி சந்தோஷத்தை யடைபவர்களுடைய சுகம இப்படித்தான் அழியும் அரை ரொடியில்—என் இவ்வாறு திகைத்து நிற்கிறான் இவன்?

சி. குழந்தாய், என்ன வேண்டு முனக்கு? உன்னைப் பார்க்கப் பார்க்க உன்மீது பிரிய மதிகரிக்கிற தெனக்கு, என்ன கேட்கலாமென்று எவ்வளவு வேண்டினும் யோசனை செய்.

நீ கவனித்துப் பார்க்கும் இம் மனிதனை அறிவாயா நீ? சொல், அவன் உயிரைக் காப்பாற்ற விருமபுகிறாயா? அவன் உனக்கு உறவா, உன் சினேகிதனா?

ஹே. அவர் ஒரு பாண்டிய நாட்டார், நான் உமக் கெப்படி பந்து வல்லவோ, அப்படித்தான் அவர் எனக்கு உற வன்று. நானாவது உமது பிரஜையாய்ப் பிறந்தபடியால், உமக்கு சற்று சமீபத்தில் இருக்கிறேன்.

சி. அவனை ஏன் அப்படிப் பாக்கிறாய் ஆனால்?

ஹே. அரசே, நான் சொல்வதைச் செவி சாய்ததுக்கேட்க விருப்பமாயின், கொஞ்சம் இரகசியமாய்க் கூறுகிறேன்.

சி. ஆம், அப்படியே அதிக சந்தோஷத்துடன், என் முழு கவனத்துடன் கேட்கிறேன். உன் பெயர் என்ன?

ஹே. அரசே, என் பெயர் பாடலன்.

சி. குழந்தாய், நீ என பையனா யிருப்பாயாக, நான் உனது எஜமானனா யிருக்கிறேன். வா ஒரு புறம் உலாவுவோம். சங்கோச மின்றிப் பேசு.

[சிம்ஹளநாதனும், ஹேமாங்கியும் ஒரு புறமாய்ப் போய் பேசுகிறார்கள்.]

பா. இச சிறுவன் இறந்தது எழுந்தது வந்திருக்கிறான்ல்லவா?

ஆ. பாடலனா யிருந்தது மரித்தது, அந்த அருமையாம் அழகுடை சிறுவன் இவனை ஒத்திருப்பதுபோல், ஒரு மணல் மற்றொரு மணலை ஒத்த திராது.—நீ என்ன நினைக்கிறாய்?

சி. அவனே! இறந்தது உயிர் பிழைத் திருக்கிறான்!

பா. பொறுங்கள்! பொறுங்கள். இன்னும் பார்ப்போம். அவன் நம்மைப் பார்க்கிறான் இல்லை. பொறுத்திருங்கள். ஜீவகோடிகளுள் இருவர் ஒரே மாதிரியாக இருக்கலாம். அவனா யிருந்தால், எப்படியும் நம்முடன் பேசி யிருப்பானென்று உறுதியாய்க் சொல்வேன்.

- சி. ஆயினும் அவன் மரித்ததை நாம கண்டோமே.
- பா. பேசாதிருங்கள். இன்னும் பார்ப்போம்.
- வி. [ஒரு புறமாக] என் தலைவிதான். அவர்கள் உயிரோ டிருக்கிறார்கள். இனிமேல் நன்மையோ, தீமையோ, எது வந்தாலும் வரட்டும்.
- சி. [ஹேமாங்கியுடன் முன்னால் வந்து] வா, நமது பக்கத்தில் நிற்பாய். உறக்கக கேள் நீ வேண்டுவதை. ஐயா, [சயாகாமனுக்கு] இப்படி வரது நில்லும். இச சிறுவன் கேட்பதற்கு பதில் கூறும், ஒன்றும் ஒளியாது; இல்லாவிடின் நமது அரசின்மீதும், அதற் கோர் பெருமையைத் தருகிற நமது கருணையின்மீதும் ஆணையிட்டுக் கூறுகிறோம், எப்படியாவது உமமைக் கொடிய வேதனையிற்படுத்தி உண்மையைப் பொய்யினின்றும் வெளிப்படுத்துவோம்.—உம்—கே ளிவரை.
- ஹே. நான் வேண்டுகிற வரம், இந்தப் பிரபு யாரிடமிருந்து இந்த மோதிரத்தைப் பெற்றா ரென்பதைச் சொல்லவேண்டு மென்பதே.
- பாச. [ஒரு புறமாக] அவனுக் கேன அநத விஷயம்?
- சி. உமது விரலி லிருக்கும் அந்த வயிரம், அது எப்படி உம் முடைய தாயது சொல்லும்?
- ஈ. அதைச் சொன்னால் உமக்கு வேதனை புண்டுபண்ணும்; ஏன் அதைச் சொல்லா திருக்க வில்லையென்று பிறகு என்னை வேதனைப்படுத்துவீர்.
- சி. என்ன! என்னையா?
- ஈ. எதை அடக்கி வைப்பது எனக்கு வேதனையா யிருக்கிறதோ, அதை வெளியிடும்படி நிர்ப்பநதிக்கப்படுவது எனக்கு சந்தோஷமே. பாதக மிழைத்து இம் மோதிரத்தைப் பெற்றேன். நீர் இத் தேசத்தினின்றும் தூரத்திய கேசரிநாத

ருடையது இம் மோதிரம். அவரைவிட உத்தமரான புருஷன் இதுவரையில் இத் திரி லோகங்களிலும் வாழ்ந்ததில்லை.—இன்னும் கேட்பிராயின் எனக் கிருக்கும் துக்கத்தைவிட உமக்குத் துக்கம் அதிகமா யிருக்குமென நினைக்கிறேன். அரசே, இன்னும் கேட்க விரும்புகிறீரா?

- சி. இதைச் சார்ந்த எல்லாவற்றையும்.
- ஈ. எவள்பொருட்டு என் னிதயமானது ரகததைச சொரிகிறதோ, எவளை நினைப்பினும் என் வஞ்சக நெஞ்சம பயமுறுகிறதோ, அப்படிப்பட்ட உலகில் ஒப் புயர் வில்லா உமது பெண்மணி!—ஐயோ! எனக்கு விடை யளியும்—எனக்கு மூர்ச்சை வரும்போ விருகுகிறது.
- சி. என் பெண்ணா? அவளைப்பற்றி என்ன? உன் மனத்தைத் தேற்றிகொள். நாம் இன்னும் கேட்குமுன் நீ மரிப்பதை விட, சுபாவத்தின்படி உன் ஆயுட் காலமெல்லாம் நீ உயிர் வாழவேண்டுமென்று விரும்புவேன். கஷ்டப்பட்டாவது நடந்ததைச சொல் அப்பா, சீக்கிரம்.
- ஈ. ஒரு கால்—அச சமயம் பாழாய்ப் போகுமாக!—மதுரைமா நகரில்—ஓர் மாளிகையில் நடந்த விருந்தில்—அம் மாளிகை அழிந்தது போகுமாக!—நாங்கள் புசித்ததெல்லாம் விஷமாயிருந்திருக்க லாகாதா, இல்லாவிடின் நான் என் வாயிற் போட்டதாவது அங்ஙன மிருந்திருக்க லாகாதா!—உத்தமரான பாசதாமர்,—அவரைபற்றி நான் என் சொல்வது? அயோக்கியர்க ளிருக்குமிடம் இருக்கத் தகாதபடி அத்தனை அருங் குணம வாய்ததவர், கிடைத்தற் கரிய யோக்கியர்கட்குள் மிகச் சிறந்தவர்—எங்கள் பாண்டி நாட்டுப் பாவையரது, எங்களுள் அதிக நன்றாய்ப் பேசத்தகுந்தவனுடைய டம்பமான வார்த்தையையும் அற்ப மானதாய்ச் செய்யத் தக்க, அத்தனை அழகையும், லட்சுமியின் வனப்பையும், ரதியின் கவினையும் மழுங்கச செய்யத் தக்க அமர ருலகத்திலும் கிடைத்தற் கரிய உருவத்தையும், ஆடவர்கள் பெண்டிரிடம்

விரும்பத் தக்க எல்லா நற் குணங்களையும் ஒருங்கு திரட்டிய அரும் கற்பையும், ஆண் மக்க ஞடைய மதியை மயக்கி தங்கள் வலைக்குட் சிக்கச் செய்ய வல்ல தோற்றத்தையும், நாங்கள் எடுத்து புகழ்ந் துரைக்கக் கேட்டவராய்—

சி. நான் நெருப்பின்மீது நிற்கிறேன், சமாசாரத்தைச் சொல் விரைவினில்!

ஈ. இதோ வந்துவிட்டேன்; விரைவில் துக்கத்தில் மூழ்க வேண்டுமென்று விருப்ப மிருக்கிறாற்போலிருக்கிறது. இந்த பாசதாமர், ஒரு அரச குமரியின்மீது காதல் கொண்ட மேம்பட்ட கனவானுக்கே உசிதமானபடி—இதைக் கேட்டு, நாங்கள் புகழ்ந் தவர்களை இழித்துக் கூறாமல்,—அவ் விஷயத்தில் பொறுமையென்பதே உருக்கொண்டதுபோலிருந்தார்— தன் காதலியை வர்ணிகக ஆரம்பித்தார்—அவரது நாவினால் எடுத்த துரைக்கப்படட அவளது அழகும் அரும் குணமும், நாங்கள் வீமபாய்ப் பேசிய மடநதையர்கள் மடப்பள் ளிக்கே ஏற்றவர்களென்று எண்ணுமபடி செய்தது, அன் றேல் எங்களை எடுத்துக் கூற வகை யறியாக குடியர் களுகருச சமான மானவாக ளாககியது

சி. பிறகு, பிறகு சமாசாரம்?

ஈ. உம்முடைய பெண்ணின் கற்பே. அங்குதான் ஆரம்பிக் கிறது. கற்பினில், அருநததியும் அவளுக்குப் பின்னிட்ட வளே என அறைந்திட்டாரா. அதைக் கேட்ட பாபி நான், அவர் புகழ்ந் ததை இகழ்ந் துரைத்து, அக் கற்பினை அழித் திடுவதாக, என் பொன்னை அவரது அருமையாம் விரலி லணிர்திருந்த இம்மோதிரத்திற் கெதிராகப் பந்தயம் வைத் தேன். பிறகு நான் உண்மையிற் கண்டபடி, அவளது கற்பில் ஊர்ஜிதமான நம்பிக்கைவைத்த உத்தமரான அச் சுத்த வீரன், இந்த மோதிரத்தைப் பந்தயமாய் வைக்க இசைந்தார்,—இது சூர்ய நாராயணரது. வீமானத்தில் ஜீவலிக்கும் வஜ்ர மாயினும், அதைப் பந்தயம் வைத்திருப்பார்,

அந்த விமானத்தின் விலை முழுதும் பெறத் தக்க அத்தனை விலை யுயர்ந்த தாயினும், அதைப் பய மின்றிப் பந்தயம் வைத் திருக்கலாம் அவர். இக் காரியத்தின்பொருட்டு உடனே புறப்பட்டு இவ் கு சிமஹளம வந்தேன். வந்து, கற்பிற் கரசி யாகிய உமமுடைய பெண்ணிடமிருந்து, காதகத்திற்கும் காதலுக்கு முள்ள பெரும் வித்தியாசத்தைக் கண்டறிந் தேன். அசசமயம் அரண்மனையில் என்னைப் பார்த்தது தங்களுக்கு ஞாபகம் இருக்கலாம். இவ்வாறு, என் ஆசை குறையா விட்டாலும், என் கோரிக்கை யெல்லாம் குன்றிப் போகவே, என் பாண்டி நாட்டு மூனையானது, மந்தமான இச் சிமஹளத்தில் பாதகமான சூழ்ச்சிசெய்ய ஆரம்பித்தது; அதற்கு அதுகூலமான சந்தர்ப்பங்களும் வாய்தனை எனக்கு; சுருக்கிச் சொல்லுமிடத்து, எனது சூழ்ச்சி நன்றாய்ப் பவித்திட, உத்தம ரான கேசரிநாதர் அவள் கற்பினில் வைத்திருந்த நம்பிக்கையானது நைந்துபோய்ப் பித்தம் பிடித்திடச் செய்யத் தக்க, கள்ளதனமான அறி குறிகளைக் கொண்டு போனேன். அவளது படுக்கை யறையிற் கட்டியிருந்த திரைகள், படங்கள், முதலியவைகளைக் குறித்துக் கொண்டு போனேன்; மிகுந்த திருட்டுத்தமையிற் பெற்ற அவளது இரத்த கை வளையையும் கொண்டு போனேன்; அவ ஞாடன் சம்பந்தப்பட்டு அவளது கற்பினை நான் அழித்ததாக அவர் உண்மையில் நம்பும்படியாக, அவளது அந்தரங்கமான அங்க மசாததையும் அறிந்து சென்றேன். அதன் மேல் அவர்—இப்பொழுதும் அவரை—என் கண்ணெதிரிற் காணுகிறேன்—என எண்ணுகிறேன்.—

பாச. ஆம்! [முன்னுக்கு வந்து] அப்படியே காணுகிறாய்! பாண்டிய பாதகர்! அந்தோ! பாபி நான்! மட்டிலா மௌட்டிக மடையன்! கொடும் கொலை புரிந்த கொடியோன்! திருடன்! இவ்வுலகில் இதுவரையில் இருந்த, இப்பொழுது திருக்கிற, இனி பிறக்கப்போகிற பாதகர்களுக்கெல்லாம் தக்க பெயர் எதுவோ, அப் பெயரிட டழையுந்

கள் என்னை! எதை வேண்டினும் கூறும். ஆ! கயிறு வது, கத்தியாவது, கடு விஷமாவது கொடுங்கள், நேர்மையினின்றும் தவறா நியாயவாதியையும் கொடுங்கள்.—ஐயா! அரசனே! யுக்தியாய் யம வாதனை செய்யத்தக்க உமது தூதர்களை வரவழையும் உடனே! உலகத்தில் வெறுக்கப்படும் பொருள்களை எல்லாம், அவைகளினும் இழிநதவனாகி, அவைகள் மேலானவைகளென மதிககச செய்திடும், நான் தான் பாசதாமன்!—உமது பெண்ணைக் கொன்றவன்! பாதகனைப்போல் இதிலும் பொய் பேசுகிறேன்.—என்னைவிட குறைந்த பாதகன், தெய்வத்திற்கே துரோஹம் செய்யும் பாபி, ஒருவனைக் கொண்டு அதைச் செய்வித்தேன்! அவள் கற்பிற் கோர் குடியிருப் பானவள்; அன்று, கறபே உரு வெடுத்தவள்! காரித துப்பும், கலலைவிட டெறியும், களி மண்ணைப் பொழியும் என்மீது, தெருவில் திரியும் நாய்களை என்னைக் குலைக்க விடும், ஒவ்வொரு பாதகனும், இனி பாசதாமனென வழைக்கப்படட்டும்! இவியாவது பாரினில பாதகம் குறையுமாக!—ஹா! ஹேமாங்கி! என் ஆ ருயிர்க்காதலியே! ஹா! ஹேமாங்கி! ஹேமாங்கி! ஹேமாங்கி!

ஹே. பிராணநாதா! பொறும! கேளும், கேளும்!

பாச. இதைன்ன நாடகமா ஆடுகிறோம்? பிதகம் பிடித்த பயலே! போய் விழுந்தாகிட அங்கே! அதுதான் உன் பாகம்!

[ஹேமாங்கியைப் பிடித்தத் தள்ள, அவள் கீழே வீழுகிறாள்.]

வி. ஐஐயோ! உதவுங்கள் என் தலைவி யாம் ராஜ குமாரிக்கு.—ஹா! எஜமானனே! இதுவரையில் ராஜ குமாரியைக் கொல்லவில்லை நீர். இப்பொழுதுதான் கொன்றீர்!—ஐயோ! காப்பாற்றுங்கள்! காப்பாற்றுங்கள்! என் அருமைத் தலையை!

சி. உலகம் சுழல்கிறதா?

பகச. நான் ஏன் இவ்வாறு நடுங்குகிறேன்?

லி. அம்மணி! அம்மணி! கண் விழித்துப் பாரும்!

சி. இது உண்மையா யிருக்குமாயின், ஈசன் என்னை மகிழ்ச்சி யினால் மாளும்படி திருவுளங்கொண்டிருக்கிறார்போலும்.

லி. அம்மணி, எப்படி யிருக்கிறது உமக்கு?

ஹே. போ, என் கண் ணெதிர் நில்லாதே! பாழும் பாதகா! எனக் குப் படு விஷத்தைக் கொடுத்தாயே! போ இவ்விடம் விட்டு! அரசர் களிருக்குமிடத்தில் நீ சுவாசமும்விட யோக்கிய னல்ல.

சி. ஹேமாங்கியின் குரல்!

லி. அம்மணி! நான் உமக்குக் கொடுத்த பெட்டியில் சிறந்த வோர் ஒளஷதம் இருப்பதாக நான் எண்ணியிராவிட்டால், ஈசன் என்னை எரி வாய் நரகில் வீழ்த்துவாராக! மஹாராணி யே அதை என்னிடம் கொடுத்தார்கள்.

சி. இன்னும் ஏதாவது புதிய விஷயமோ?

ஹே. அதனால் நான் இறந்தவ ளானேன்.

கரு. ஈசனே!—மஹாராணியவர்கள் சொல்லியதில் ஒன்றைக் கூறுதுவிட்டேன்; அதனால் நீ குற்றமற்றவன் என்பது ருசவாகும். “விசாகன், நான் சிறந்த ஒளஷதமெனக் கொடுத்த மருந்தைத் தன் தலைவிக்குக் கொடுத்திருப்பானாயின், நான் எலிக்குப் பாஷாண மிட்டுக்கொல்வதுபோல், அவளும் கொல்லப்பட்டிருப்பாள்” என்று கூறினார்கள்.

சி. கருணாலயா, ஈதென்ன?

கரு. அரசே, பன் முறை மஹாராணியவர்கள் என்னைப் படு விஷங்கள் தனக்குச் செய்து தரும்பொருட்டு வேண்டினார்கள். ஒன்றுக்கும் உதவாத நாய் பூனை முதலிய அற்பப் பிராணி களைக் கொன்று, அவற்றின் சக்தியை அறிய விரும்புவதாகக் கூறினார்கள். அவர்களுடைய கோரிக்கையின் கொடு மையைக் கருதியவனாய், உட்கொண்டவுடன் ஆருயிரைச்

சற்று நேரம் அடக்கி வைத்து, சிறிது பொழுதுக் கெல்லாம் ஐம் பொறிகளும் தத்தம் காரியங்களை ஆரம்பிக்கச் செய்யத் தக்க, ஒரு ஓளவுதத்தைக் கலந்து கொடுத்தேன்.—அதைப் புசித்தீரா நீர்?

ஹே. அதைத்தான் அருந்தியிருக்க வேண்டும், ஏனெனில், ஆருயிர் போனவள் போலவே கிடந்தேன் நான்.

பா. குழந்தைகளே! அதில்தான் நாம் மோசம் போனோம்.

சி. ஆகையால் இதுதான் பாடலன்.

ஹே. உம்முடைய சொந்த மனைவியை ஏன் உதறித் தள்ளுகிறீர்? உன்னதமாம் பாறையின்மீது தாம் இருப்பதாக எண்ணி மறுபடியும் உதறித் தள்ளும் என்னை.

பாச. [அவளைக் கட்டி யணைத்து] என் னாருயிரே! மரம் சாகுமளவும் அவ்விடமே யிருப்பாயாக, மதுரமாம் கனியைப்போல்!

சி. இதைன்ன குழந்தாய்! என்னுடலே! என்னை ஒரு பொருட்டாக மதிக்க மாட்டாயோ இனிமேல்? என்னுடன் பேசவும் மாட்டாயா?

ஹே. [பணிந்து] அண்ணா, உமது ஆசீர்வாதம்.

பா. [கிரிதரன் ஆர்வராகனுக்கு] நீங்கள் இச சிறுமியின்மீது ஆசைப்பட்டபோதிலும், அதற்காக உங்கள்மீது நான் குறை கூறவில்லை. அதற் கோர் இயற்கையாம காரண மிருந்தது உங்களுக்கு.

சி. எனது கண்களினின்றும் விழும் ஜலமானது உனக்குக் கங்கா ஸ்நான மாகுக! ஹேமாங்கி, உன் தாயார் இறந்துவிட்டாள்.

ஹே. அண்ணா, அதைக் கேட்க எனக்கு வருத்தமாயிருக்கிறது.

சி. அவளைப்பற்றி கருதவேண்டாம். அவளாலேயே நாம் எல்லாம் இவ்வாறு விந்தையாய்ச் சந்திக்கும்படி நேரிட்டது. ஆயினும் அவளது தம்பி போய்விட்டான், எப்படியோ, எங்கோ, ஒன்றும் அறியோம்.

- வி. அரசே! இனி எனக்குப் பய மில்லாது உண்மையை உரைக்கிறேன். களேபரர், எனது தலைவி காணாமற் போனவுடன், உருவிய கத்தியுடன் என்னிடம் வந்து, அவர்கள் சென்ற வழியைத் தனக்குத் தெரிவிக்காவிடின், கூஷணத்தில் என்னைக் கொல்வதாகக் கோபாவேசம் கொண்டவராய் சத்தியம் செய்தார். அகஸ்மாத்தாய் எனது எஜமானன் எனக் கெழுதிய பொய்யான கடிதம் ஒன்று என் பையி லிருந்தது. அது அவர் அரச குமாரியைக் காங்கேயன்துரை யருகிலுள்ள மலைச் சாரலில் நாடிச் செல்லும்படி செய்தது. என்னிடமிருந்து எடுத்துச் சென்ற, என் எஜமான னுடையொன் றணிநதவராய், அவளது கற்பை அழித்திடுவதாகச் சபதம் செய்து, அதி கோபமாய் விரைநது சென்றார். பிறகு அவர் என்ன வாயினாரோ எனக்குத் தெரியாது.
- கி. அக் கதையை நான் முடிக்கிறேன், அவ்விடம் நான் அவரைக் கொன்றேன்.
- சி. ஹா! அங்ஙன மில்லா திருக்குமாக! நீ எனக்குச் செய்த உபகாரத்திற்கு, என் வாயால் உனக்குக் கடின தண்டனை விதிக்க நான் விரும்ப வில்லை. அப்பா, வீர வாஸிபனே! அதனை இல்லை என்று மறுத்திடுவாய்.
- கி. நான் அதைச் சொல்லி யாயிற்று. நான் அவ்வாறுதான் செய்தேன்.
- சி. அவன் அரச குமாரன்.
- கி. மிகுந்த அவமரியாதை யுள்ளவன். அவன் எனக்குச் செய்த குற்றங்கள் அவனை அரச குமாரனாகக் காட்ட வில்லை. அலை கடலும் அவ்வாறு என்னைக் குறித்து இரைந்திருக்குமாயின், அதனையும் நான் எதிர்த்திடச் செய்யும்படியான, அத்தனைத் தூஷணையான வார்த்தைகளால் என்னைத் தூண்டினான். நான் அவன் தலையை வெட்டி எறிந்தேன். அவன் இவ்விடம் நின்று, நான் சொல்லும் கதையைத்தான் சொல்லா திருக்கிறானே என்று, நான் மிகவும் சந்தோஷப்படுகிறேன்.

- சி. உன்பொருட்டு . எனக்கு மிகவும் விசனமா யிருக்கிறது. உன் வாயினாலே உனக்குத் தண்டனை விதித்துக்கொண்டாய். ஆகவே, நீ நியாயத்திற் குட்பட வேண்டியனே ; நீ இறந்தவனே !
- ஹே. அத் தலையில்லா உடல் என் பிராணநாதருடையதென்று எண்ணினேன் நான்.
- சி. குற்றவாளியைக் கட்டி நமது சமூகத்தினின்றும் அழைத்துச் செல்லுங்கள்.
- பாச. பொறும, அரசே! இவன் கொன்ற மனிதனைப்பார்க்கிலும் இவன் உயர்ந்தவனே! உமமைப்போல் உயர் குடிப் பிறப்புடையானே. ஆயிரம் களேபரர்கள் உமக் கிழைத்த உதவியைவிட, இவ நொருவன் உமது நன் குமதிப்பைப் பெறத்தக்க உதவி புரிந்திருக்கிறான். [சேவகர்களுக்கு] கட்டாதீர்கள் அவன் கைகளை, அவைகள் கட்டப்படுவதற்குப் பிறந்தன வன்று.
- சி. என்ன! ஐயா, வயோதிக வீரனே! நீர் செய்த உதவிக்கு வெகுமதியைப் பெறாமுன், என் கோபத்திற் கிடங் கொடுத்து, அதைக் கெடுத்துக்கொள்ளப்போகிறீரா என்ன? என்னைப்போல் உயர்ந்த வம்சத்துதித்தவனாக இவன் எப்படி ஆவான்?
- ஆ. அது விஷயத்தில் அவர் அதிகமாய்த்தான் கூறிவிட்டார்.
- சி. அதற்காக நீ இறக்கவேண்டியதே.
- பா. நாங்கள் மூவரும் மாிக்கிரேம் ஒன்றாய். ஆயினும் எங்களி லிருவர், இவனைப்பற்றி நான் உரைத்தபடியே உயர் குலத்துதித்தவரென ரூபிக்கிறேன்.—என் குழந்தைகளே! எனக்கு அபாயகர மாயினும், நான் இவ் விஷயத்தை எடுத்துரைக்கவேண்டியவனே. ஆயினும், இது உங்களுக்கு நன்மை பயப்பதே யாகும்.
- ஆ. உங்களுடைய அபாயம், எங்களுடையது மாம்.

- கி. நம்முடைய நலம், அவருடையதாம்.
- பா. ஆனால் கேளுங்கள்—தங்கள் உத்திரவின்படி. மஹாராஜா, தங்களுக்குப் பாலராயன் என்னும் பிரஜை ஒருவன் இருந்தான்.
- சி. என்ன அவனைப்பற்றி? நாட்டினின்றும் தூரத்தப்பட்ட துரோஹி யவன்.
- பா. அவன்தான் இந்த வயோதிக வேடம் தரித்தவன். நாட்டினின்றும் தூரத்தப்பட்டவனே; ஆயினும் எவ்வாறு துரோஹி என்பதை அறிகிலேன்.
- சி. பிடித்துப் போங்கள் இவனை வெளியே! உலக முழுவதும் அவனைக் காதலிக்கும் முடியாது.
- பா. அவ்வளவு அவசரம் வேண்டாம். உம்முடைய பிள்ளைகளை வளர்த்த கூலி எனக்கு முன்பு கொடும். நான் அதைப் பெற்றவுடன், அட்சணமே ராஜாங்கத்திற்கு அதைப் பறித்தெடுத்துக் கொள்ளும்.
- சி. என் பிள்ளைகளை வளர்த்ததற்கா!
- பா. நான் மரியாதை யினறி மடதனமாய்ப் பேசுகிறேன், இதோ முழுநதா எரிட்டுப் பணிகிறேன். நான் எழுந்திருக்கு முன் என் பிள்ளைகள் உயர்ந்த பதவியைப் பெறச் செய்கிறேன். பிறகு வயோதிகனான தந்தையை நீர் இஷ்டப் படி தண்டியும். மஹாராஜா, என பிள்ளைகள் என வெண்ணி, என்னைத் தந்தை பென வழைத்திடும், இச்சிறுவர்க ளிருவரும் என் குமாரர்களன்று. என் இறையே! இவ் விருவரும் உமது வயிற்றி லுதித்தவர்களே! உமது உத்திரத்திற் பிறந்த உத்திரமே!
- சி. என்ன! என் பிள்ளைகளா?
- பா. உமது தந்தைக்கு நீர் எப்படி தனையதோ, அப்படியே, நிச்சயமாய், உமது தனையரே! வயோதிக மார்க்கனான நானே, ஒரு காலத்தில் நீர் நாட்டைவிட்டுத் தூரத்திய பால

ராயன். நான் செய்த குற்றமும், நான் ராஜத் துரோஹி எனத் தீர்மானிக்கப்பட்டதும், அதற்காகத் தண்டிக்கப்பட்டதும், எல்லாம் உமது மனம்போன போக்கே. இந்த இரண்டு அரும் அரச குமாரர்களை—இவர்கள் ராஜ வம்சத் துதித்த வர்களே—இந்த இருபது வருட காலமாக வளர்த்து வந்தேன். என்னால் என்ன கலைகளெல்லாம் கற்பிக்க முடியுமோ அவைகளெல்லாம் கற்றிருக்கின்றனர். நான் கற்றுணர்ந்தது, சமூகத்திற்கு நன்றாய்த் தெரியும். நான் தூரத்தப் பட்டபொழுது, அவர்களைத் திருடுமபொருட்டு நான் மணந்த அவர்கள் தாதியாகிய மாயூரவல்லி, இச சிறுவர்களைத் திருடினாள். அங்ஙனம் செய்யும்படி, நாளை அவளை ஏவினேன். செய்யா திருக்குமபொழுது எதற்காகத் தண்டிக்கப்பட்டேனோ, அதைப் பிறகு செய்து முடித்தேன் ; உமக்கு நன்மை இழைத்ததற்காக நான் தண்டிக்கப்பட்டது, என்னை உமக்குத் துரோஹம் செய்யும்படி உந்தியது. உமக் கருமையாம் இவர்கள் காணாமற்போக, அதற்காக நீர் அதிகமாய்த் துக்கப்படுவீரெனும் எண்ணமானது, அவர்களைத் திருடும்படி என்னை அதிகமாய் உந்தியது. ஆயினும் அன்புடை அரசே! இதோ இருக்கின்றனர் உமது குமாரர்கள். உலகில் உத்தமரான உயிர் நண்பாக ளிருவரை நான் இழக்கவேண்டும். தேவதைகளெல்லாம் அவர்களுக்கு ஆசீர் வசனத்தை அழகிய பணியைப்போல் அவர்கள்மீது பொழிவாராக! ஏனெனில் அவர்கள் ஆகாயத்தின்கண் அழகிய நட்சத்திரங்களாக இருக்கத் தக்க அருமை வாய்ந்தவர்கள்.

சி. உனது கண்ணீரானது உனது மனத்தி லிருப்பதை எனக்கு நன்றாய் அறிவிக்கிறது, இப்பொழுது நீ சொல்லுகிற கதையைப்பார்க்கிலும், நீங்கள் மூவரும் எனக் கிழைத்த உபகாரம் அதிக ஆச்சரியமானதே. என் பிள்ளைகளை இழந்தேன் நான். இவர்களே அப் பிள்ளைகளா யிருப்பார்களே.

ளாயின், இவர்களைவிட மேலான புத்திரர்களைப் பெற விரும்பும் வகையறியேன்.

பா. கொஞ்சம் பொறும்—பாலதரனென நான் பெயர்வைத்த, உததம குணம் வாய்ந்த இச சீமானே, உம்முடைய குமாரர்களில் உண்மையான கிரிதரன். எனது கடுவேலனாம் இச சீமானே, உமது இளைய குமாரனாம் ஆர்வராகன். அவனது தாயாரான மஹாராணி, தன் கையால் தைத்த ஓர் னாதனமான வஸ்திரத்தில், இவனைச் சுற்றி யிருந்தது; இன்னும் இதை நன்றாய் ரூபிக்கும்பொருட்டு அதை நான் சுலபத்தில் உமக்குக் காட்டக் கூடும்.

சி. கிரிதரனுக்குக் கழுததில் கண்டவர்க ளெல்லாம் ஆச்சரியப்படும்படியான அழகிய வேர் மருள் இருந்தது.

பா. அநதக குமரனே இவன்; இதோ இன்னும் அவனிடம் அநத இயற்கையின் அறி குறி இருக்கிறது. தெய்வமே, இதை இவனுக்குக் கொடையா யளித்தது, இப்பொழுது இவனுக்குச் சாட்சியாய் ரூபிக்கும்பொருட்டு.

சி. ஹா! மூன்று மக்களைப் பெற்ற தாயானேனோ நான்? தான் பெற்ற பெரும் பேற்றினைக் குறித்து எந்தத் தாயும் இதை விட அதிக சந்தோஷப்பட்டிருக்கமாட்டாள். உங்களுக்குச் சொந்தமான உயர் பதவியினின்றும் நழுவிப்போய், அதி விரந்தையாய் மறுபடியும் அப் பதவியை அடைந்தபடியால், இவ்வரசை யாளும்பொருட்டு சிரஞ்சீவிகளாய் வாழ்வீர்களெனப் பிரார்த்திக்கிறேன்!—ஹா! ஹேமாங்கி, இதனால் நீ ஒரு அரசை இழந்தாய்.

ஹே. அப்படி அன்று, அண்ணா; இதனால் நான் இரண்டு உலகங்களைப் பெற்றேன்.—ஹா! என் சகோதரர்களே! நாம் இவ்வண்ணம் ஒருங்கு சேரவேண்டுமென்று இருந்தது போலும். இனி எப்பொழுதும் என்னை யதார்த்தவாதி என் றழையுங்

கள். நான் உங்களுடைய தமக்கையா யிருந்தபொழுது, நீங்கள் தம்பியென் றழைத்தீர்கள். நீங்கள் எனது தம்பிகளா யிருக்க, அப்படியே அழைத்தே னுங்களை.

சி. நீங்கள் இதற்குமுன் சந்தித்தீர்களா என்ன?

ஆ. ஆம், அரசே.

தி. பார்த்தவுடன் பிளியங் கொண்டோம். அப்படியே வாழ்ந் தோம், அது மரித்ததாக எண்ணிய சமயம்வரை.

கரு. மஹாராணியின் ஓளவுதத்தை உட்கொண்டபடியால்.

சி. இயற்கையின் அருங் குணமே குணம்! எல்லாவற்றையும் நான் எப்பொழுது கேட்டு முடிக்கப்போகிறேன்? இவ் வாறு துரிதமாய் எல்லாம் நடந்தேறியதின் விவரத்தை, நன் றாய்ப் பகுத்தறிதல், மிகவும் ஆசசரியகரமா யிருக்கவேண் டும். எங்கே இதெல்லாம் நடந்தது? அங்கே எப்படி வாழ்ந்துவந்தாய்? நம்முடைய சிறையாகிய இப் பாண்டி யருக்கு எப்பொழுது ஆளாய் அமர்ந்தாய்? உனது தம்பி மார்களிடமிருந்து எப்படிப் பிரிந்தாய்? எப்படி முதலில் அவர்களைச் சந்தித்தாய்? ஏன் அரண்மனையை விட்டோடி னாய்? எங்கே ஓடினாய்? இவைகளும், நீங்கள் மூவரும் யுத்தத்திற்கு வந்த காரணமும், இன்னும் நான் அறியாம ளிருக்கிற எத்தனையோ விஷயங்களும், அகஸ்மாத்தின் மேல் அகஸ்மாத்தாய் நடந்தேறிய அநேகக் கிளைச் சந்தர்ப் பங்களும், நான் கேட்டறியவேண்டும்; ஆனால் இப் பெரும் விஷயங்களை யெல்லாம் கேட்டறிய, நமக் கிது இடமு மல்ல, காலமு மல்ல. அதோ பார், பாசதாமன் ஹேமாங்கி யை இணை பிரியாது நிற்கிறான்; அவளோ, சந்திரன் ஒளி வீசி எல்லோருக்கும் சந்தோஷ முண்டாக்குவதேபோல், தனது கண் பார்வையினால், அவளது கணவனையும், தம்பிமார்களை யும், என்னையும், தனது பழய எஜமானனையும், சந்தோஷ

சாகரத்தில் மூழ்கச் செய்கிறாள். ‘துக்கத்தினின்றும் மாறி சந்துஷ்டியை யடைந்தது எல்லோர் முகத்திலும் காணப்படுகிறது. இவ்விடம் விட்டுப் பெயர்வோம். கோயில்களில் லெல்லாம பூசனை செய்வோம்; யாக சாலைகளில் லெல்லாம் ஹோமம் செய்வோம்.—[பாலராயனுக்கு] நீ எனது சகோதரனே; அங்ஙனமே இனி உன்னை என்றும் பாவிப்போம்.

ஹே. [பாலராயனுக்கு] நீரும் என் தந்தையே. இச சப காலத்தைக் காணாமற்பொருட்டு எனக் குதவி செய்தீர்.

சி. கூட்டுப்பட்ட இவர்களைத் தவிர மற்றவர்களெல்லாம் மட்டிலலாச் சந்தேகாததையடைந்தோம். அவர்களும் சந்தேகாதமாயிருக்கட்டும்; அவர்களும் நமது சுகத்தை அனுபவிக்கட்டும்.

ஹே. எனது எஜமானரே, உமக்கு நான் இன்னும் ஊழியம் செய்கிறேன்.

லோ. நீழி காலம் சுகமாய் வாழ்வாயாக!

சி. பெருமையுடன் உயிரைக் கருதாது போர் புரிந்த அந்த எளிய வீரன், இவ்விடத்திற் கழகா யமர்ந்து, ஓர் அரசனுடைய வந்தனத்தை வறித்திருப்பான்.

பாச. அரசே, எளிய வேஷத்துடன் இம் மூவரை யும் பின் தொடர்ந்த போர்வீரன் நானே! அச்சமயம் நான் அனுசரித்த எண்ணத்திற்கு அவ் வுடை ஏற்றதாயிருந்தது—ஈயாகாமா, நான்தான் அவன் என்பதை இவர்களுக்குத் தெரிவிப்பாய். உன்னைக் கீழே கிடத்தினேன்; உன்னைக் கொன்றிருக்கலாம் நான்.

ஈ. நான் மதுபடியும் கீழ்ப்படிகிறேன். [மூழ்த்தா ளிட்டு] அப்பொழுது உமது பலத்திற்குக் கீழ்ப்படிந்த வண்ணம், இப்பொழுது துயரத்தின் பாரத்தால் ஏங்கிய என் இதய

மானது என் முழநதாள்களைக் கீழ்ப்படியச் செய்கிறது. பன்முறை உமக்குக் கொடுத்திருக்கவேண்டிய என் னுயிரை எடுத்ததுக்கொள்ளுபடி வேண்டுகிறேன் உம்மை. ஆயினும் முதலில், இதோ உமது மோதிரம், இதோ காதலனுக்குக் கட்டுறுதி கூறியதில் கடு களவும் மாறாத கறபிற் கரசியாம் காரிகையின கைவளை.

பாச. பணிநதிடாதீர் என்னை. உமமீது எனக் குள்ள ஸ்வதநதரத தையெல்லாம் உம்மைக் காப்பாற்றுமொருட்டே உபயோகிப்பேன் ; உமமீ துள்ள துவேஷமெல்லாம் உம்மை மன்னிக்ருமொருட்டே உபயோகிப்பேன். வாழும் ; ஏனையாக ளிடம மேலாக நடநதுகொள்ளும்.

சி. தயாளமான தண்டனை ; நமது மருமகனிட மிருநது நாம கருணையைக் கற்போம். மனனிப்பே அனைவர்க்கும் நம மறு மொழியாம்.

ஆ. ஐயா, எங்கள் பநதுவைப்போலவே பக்கத்தில் நின்ற தவி னீர் எங்களுக்கே ; நீர் அங்கனமே ஆயது, எங்களுக்கு அதீக் சந்தோஷத்தைத் தருகிறது.

பாச. உங்கள் ஊழியன், உததம் குமாரரே—பாண்டிய நாட்டுப் பிரபுவே, அழையு மிப்படி உமது ஜோசியனை. நான் உறந கியபொழுது, பரமேஸ்வரன் தனது விடைமீ தேற்றி, என் தாய் தந்தையர் முதலானோர் உருவங்கள் புடைசூழ, என் முன் தோன்றியதாகக் கனவு கண்டேன். விழித்துப் பார்த்த பொழுது, இப் பட்டயம் என் மார்பின்மீது கிடக்கக் கண்டேன். அதன் உட்பொருள், அதி னின்றும் நான் ஒன்றும் அறிநதுகொள்ளக் கூடாதபடி, அத்தனைக் கடின மமைந்ததா யிருக்கிறது. அதனை விரித் துரைக்கும் விஷயத்தில் அவன் சாமர்த்தியத்தைக் காட்டட்டும்.

லோ. பீவி ரமண!

ஜோ. இதோ, மஹாப்பிரபு.

லோ. இதைப் படித்து, இதன் பொருளை யுரை.

ஜோ. [படிக்கிறான்.] “ ஒரு சிம்ஹத்தின் சூட்டியானது, தன்னைத் தானே அறியாது, தேடாது கண்டு, அழகிய காற்றின் கொடியால் அணைக்கப்படும்பொழுது, பெரிய வேர் ஆல மரத்தினின்றும் பெருங் கிளைகள் வெட்டப்பட்டு, அநேக வருட காலமாய் அழிந்து போய், மறுபடியும் உயிர்த்து, பழைய மரத்துடன் சேர்க்கப்பட்டு, புதிதாய் எப்பொழுது வளருமோ, அப்பொழுதே, பாசதாமன் படுக துயரங்கள் முடிவு பெறும் ; சிம்ஹளம அதிர்ஷ்ட முடைய தாகி, வள மையும் வாழ்வு முடையதாய்ப் பெருகி யோங்கும்.”—கேசரி நாதரே, நீர்தான் இதில் கண்ட சிங்கக்குட்டி ; கேசரிநாதன் என்கிற உமது பெயரின் சரியான அர்த்தம் அதைக் குறிக் கிறது ; அழகிய காற்றின்கொடி உமது கற்புடை மகளே.

[சிம்ஹளநாதனுக்கு]

கொடி போன்றவா என வர்ணிக்கிறோம் ஸ்திரீகளை ; கொடியிடையார் என்றும் கூறுகிறோம்.—ஆகவே காற்றின் கொடி என்பது கற்பிற் கரசியாம இப் பதிவிரதையே. [பாசதாமனுக்கு] இப்பொழுது, இப் பட்டயத்தில் கூறி யுள்ளபடியே, உமக்குத் தெரியாமலும், நீர் தேடாமலும், இவ் வழகிய காற்றின் கொடியால் அணைக்கப்பட்டிருக்கிறீர்.

சி. இதில் கொஞ்சம் அர்த்தம் இருக்கிறது.

ஜோ. ராஜாதிராஜனே, பெரிய வேர் ஆல மரம், என்பது உமமைக் குறிக்கிறது. உம்மிடமிருந்து வெட்டப்பட்ட கிளைகள் என்பது, உம திரு குமாரர்களைக் குறிக்கிறது ; அவர்கள், பாலராயரால் திருடப்பட்டவர்களாய், பல நாள் மடிந்ததாக எண்ணப்பட்டு, இப்பொழுது உயிர் பெற்றவர்களாய், உன்னத விருட்ச மாகிய உம்முடன் சேர்க்

கப்பட்டார்கள். இதனால் சிம்ஹ ளத் திற்கு ளளமையும் வாழ்வு முண்டாகும்.

சி. சரி, நமது சமாதானத்தை ஆரம்பிப்போம். காயர் லோக சேனரே, வெற்றி பெற்றவ ராயினும், நாம் செழியனுக்குக் கீழ்ப்படிந்து பாண்டியாதிபதயத்திற்குப் பகுதிப்பட்டவ ராய், இதுவரையிலும் நமது கொடிய ராணியின் போதனை யினால் தவக்கப்பட்டு கட்டாது நின்ற, கப்பத்தை வழக் கப்படி வழங்க, வாக களிக்கிறோம். அவளது கொடுஞ் செயல்களுக்காக, அவளையும் அவளது தம்பியையும், ஜக தீசன் தர்யப்படி பெருந தண்டனைக் குட்படுத்திவிட்டார்.

ஜோ. தேவதைகளே இவ்வாறு எல்லாம் கேட்காமாய் சமாதான மாகவேண்டுமென்று தீர்மானித்து, இவ்வாறு இழைத் திருக்கின்றனபோலும். இப்பொழுதுதான் முடிந்த இரத யுத்தம் ஆரம்பிக்குமுன், லோகசேனருக்குத் தெரிவித்த நான் கண்ட கனவானது, இரத சூணம், முற்றிலும் பூர்த்தி யாகிவிட்டது. ஏனெனில், பாண்டி நாட்டு மகரமானது, ஆகாயத்திற் கிளம்பி, தெற்கினின்றும் மேற்காகப் பறந்து, இங்கு வந்து ஆதித்யன் ஜோதியில் அப்படியே ஐக்கிய மா னது; இது மகரத்துவஜனான நமது கேசரிபாண்டியர், மேற்கு நாட்டில் பிரகாசிக்கின்ற சிம்ஹ ளநாதருடன் சமா தானமாகி ஒருங்கு சேர்வார், என்பதை முன்பே அறிவித் தது.

சி. தெய்வங்களுக்கு நாம் யாகங்கள் இயற்றிப் பூசிப்போம். நமது யாக சாலையினிருந்து எழும் ஹோமப் புகையானது, அவர்களது நாசிக் கெட்ட, அதை அவர்கள் முகரட்டும்! இத்த உடன்படிக்கையை நமது பிரஜைகளெல்லாம் அறியும் பொருட்டு பிரகாசம்செய்வோம். நாம் புறப்படுவோம்; பாண்டிய னாவஜ யுடும் சிம்ஹ ளத்து சிம்ஹ ள் துவஜமும் சூன்ராய்ச் சிடுகமமாகப் வந்தக்கட்டும். இப்படியே கண்டிருக்க

ரத்தைப் பிரதட்சணம் செய்வோம். - பிறகு பரமேஸ்வரன் கோவிலுக்குச் சென்று, அங்கே நமது சமாதானத்தை அவர் சந்நிதானத்தில் ஊர்ஜிதப்படுத்துவோம்; பிறகு பெரும் விருந் துண்டு ஸ்திர மாக்குவோம்.—போவோம் வாருங்கள் அங்கு!—ரக்தம் படிந்த கைகளைக் கழுவுமுன், இம்மாதிரியான சமாதானத்தில் முடிந்த யுத்தமானது, எப் பொழுதும் நடந்த தில்லை இதுவரையில்.

[எல்லோரும் போகிறார்கள்.]

காட்சி முடிகிறது.

